

Giới thiệu Thanh Xuân Bên Anh

Trong mắt mọi người thì cô là một cô gái rất hiền lành, trầm tính đó là hình ảnh của cô trước khi gặp anh. Cô thay đổi hoàn toàn sau khi gặp anh, cô trở nên vui vẻ hơn, hoạt bát hơn, sống với chính mình hơn.

Mối quan hệ giữa anh và cô bị ép buộc bởi tờ hôn ước. Mà anh không hề biết hôn thê của anh lại chính là người anh tìm kiếm trong 1 năm qua. Trái đất này thật tròn mà. Cô gái cuối cùng em cũng phải rơi vào tay anh thôi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đồ Tự luyện

Thời tiết đầu thu khá mát mẻ, dưới những tán lá từng khe nắng xuyên qua chiếu vào trên người cô gái đang ngồi dưới hàng ghế đá đang mãi mê đọc sách. Một cô gái có vẻ ngoài xinh xắn như thiên thần, mặc bộ đồng phục học sinh là áo trắng ngắn tay và chân váy tennis ngắn chưa tới đầu gối, mái tóc dài ngang lưng khẽ bay trước gió, đôi môi hồng đỏ mọng, sống mũi cao, mắt to đen và tròn, trán cao, làn da trắng nõn. Hình ảnh một cô gái xinh đẹp đang mãi mê đọc sách như vậy khiến ai nhìn thấy cũng siêu lòng. Ngồi một lúc thì cô tiếng gọi:

- Diệp Nhi, sao còn chưa vào lớp _ cô gái có khuôn mặt như thiên thần đó chính là Diệp Nhi, 17 tuổi, con của gia đình họ Diệp danh giá. Ba của Diệp Nhi là chủ tịch của công ty đá quý cao cấp Hưng Thịnh, là công ty đá quý lớn nhất Trung Quốc, rất giàu có và quyền lực.

- Ủ! Mình mãi đọc sách nên không có để ý. Chúng ta vào thôi _ nói rồi cô nắm tay Khả Ngân đi vào (Khả Ngân chính là cô bạn thân nhất của cô và một người nữa chính là Nam Ca. Cả 3 người đều chơi thân với nhau từ khi còn bé).

Đi đến sân trường Khả Ngân thấy lạ, sao hôm nay chuông vào lớp reo rồi mà vẫn còn nhiều học sinh đứng ở cổng trường như vậy. Quay sang hỏi Diệp Nhi:

- Nhi này! Sao nay cổng trường nhiều học sinh bu lại thế kia??

- Cậu với tớ cùng đi với nhau mà, tớ làm sao biết được. Với lại tớ cũng không quan tâm, chúng ta vào lớp thôi _ Nói rồi lại kéo tay Khả Ngân bước vào lớp

Chưa kịp quay vào đã có những tiếng hét từ phía cổng trường vọng lại:

- Aaaa ôi mẹ ơi, anh ấy đẹp trai chưa kia này. Siêu phẩm, là siêu phẩm đấy

- Đẹp trai thế kia chắc là hoa đã có chủ rồi... Tiếc ghê

- Tiếc cái gì mà tiếc... này không biết đập chậu cướp hoa à

- Trước khi đập chậu thì hãy soi lại gương xem mình đủ trình để xây lại chậu mới cho hoa chưa đã

- Mày... hừ không nói với mày nữa

Bla bla...Nghe thấy có trai đẹp lại còn là 1 cực phẩm Khả Ngân hai mắt liền sáng lên, kéo tay Diệp Nhi đi về phía cổng trường

- Có trai đẹp Nhi ơi, đi với mình...nhanh nhanh _ Khả Ngân là một người cực kì mê trai đẹp, mà thuộc kiểu boy lạnh lùng thì phải gọi là...ôi ôi

- Cậu làm gì vậy, mình không muốn đi, mình muốn về lớp _ Ngược lại với Ngân, Diệp Nhi lại là người miễn dịch với trai đẹp ahihi...

- Đi với mình đi mà, nha nha nha. 1 lần, 1 lần này thôi _ hic Khả Ngân phải dùng chiêu mềm này xin Diệp Nhi. Chị Nhi nhà ta là người thích mềm không thích cứng (ngọt sớt), hai con mắt long lanh muốn ngập nước, bừu môi

- Chiều cậu một lần thôi đấy... đi nhanh còn vào học

- Hahaha, biết ngay Nhi thương Ngân nhất mà, đi thôi

Hai cô nàng dắt tay nhau đi về phía cổng trường - nơi có trai đẹp đi tới.

Về phía nơi có trai đẹp - đứng bên cạnh chiếc xe Lamborghini màu đen là một chàng trai cao trên 1m8, làn da màu lúa mì, mặc áo sơ mi trắng bên trong khoác ngoài là chiếc áo vest màu đen sang trọng và quần âu phẳng phiu. Tóc được rẽ hai mái và vuốt keo chỉnh tề, đôi môi trái tim đỏ hồng, sống mũi cao, đôi mắt trong veo được che bởi kính đen bản nhỏ mang đến một khí chất mê người. Chà khác lũ con gái nhìn vào đã đỏ ầm ầm. Ánh mắt anh chợt

khẽ nhìn qua người con gái có mái tóc dài, chột khựng lại " còn có người con gái không thèm nhìn mình sao, mình đẹp trai thế cơ mà " (Na: đồ tự luyện)

- Diệp Nhi, anh ta đẹp trai quá đi _ nói thì vẫn cứ nói nhưng Khả Ngân vẫn nhìn chăm chăm. Lúc này, Diệp Nhi mới liếc qua người con trai đó: " ừ, đẹp trai thật nhưng nhìn là biết anh ta quá khoa trương, không hợp gu của mình " (Na: siu luôn)

Lúc Diệp Nhi ngẩng đầu lên nhìn thì cũng là lúc anh chàng tự luyện kia cũng nhìn cô. Aaaa lúc này anh ta mới nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Nhi, thầm nói trong lòng một câu " đại nữ nữ "

Diệp Nhi thấy anh ta cứ nhìn chăm chăm mình như vậy cũng thấy khó chịu, vồ vồ Khả Ngân nói:

- Về lớp thôi, muộn rồi

Nói rồi kéo tay Khả Ngân vào lớp luôn. Khả Ngân mang theo tiếu nuối nhưng vẫn nhìn chăm chăm tên tự luyện kia. Nhưng con người tự luyện kia chỉ nhìn vào mỗi Diệp Nhi, nói trong lòng một câu " thật thú vị ".

Sau khi Diệp Nhi kéo Khả Ngân vào lớp, cùng lúc đó từ phía cổng trường một chiếc xe BWM sang trọng bước xuống một chàng thanh niên cao cũng trên 1m8, làn da màu đồng rắn chắc, cũng bộ quần áo giống với tên đại tự luyện kia (vì đây là đồng phục trường nha), nhưng gương mặt yêu nghiệt này lại làm số học sinh nữ ở đây phải mất chữ A mồm chữ O rồi. Hôm nay là ngày gì đây, 15 phút trước đã có một cực phẩm, 15 phút sau còn có người trên cả cực phẩm nữa r...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhập học

Hôm nay là ngày học đầu tiên sau kì nghỉ hè, cũng là buổi học đầu tiên sau buổi lễ khai giảng. Ngôi trường này mang tên Start, là ngôi trường danh tiếng của thành phố A. Ngôi trường này không phân biệt giàu nghèo nhưng lại phân biệt thành tích cá nhân. Trường gồm 3 khối, mỗi khối chia làm 10 lớp từ A1-A10, mỗi lớp khoảng 50 học sinh được sắp xếp điểm từ cao xuống thấp. Diệp Nhi, Khả Ngân và Nam Ca (bạn thân của 2 người) đều học chung lớp A1 (lớp giỏi nhất khối).

Vừa bước tới dãy hành lang, Diệp Nhi và Khả Ngân đều bị giật mình bởi có người bắt chột vồ mạnh vai

- Xin chào hai người đẹp _ đây là Nam Ca (bạn thân của DN và KN), cao hơn 1m7, làn da ngăm nắng, tóc cắt ngắn gọn tùy tiện, khuôn mặt vi-nai, mũi cao và đặc biệt là đôi mắt biết nói rất đẹp. Nam Ca mặc chiếc áo sơ mi trắng, cởi bỏ hai nút áo đầu, quần đen và đeo ba lô 1 bên. Khẳng định rằng ai nhìn thấy anh chàng này nhìn thấy anh cũng đổ siêu vẹo. Nào ngờ hai cô nàng vừa quay đầu lại nhìn thấy Nam Ca liền buông thõng một câu:

- Đồ điên:))

Nam Ca:...?? Hai người đang nói tôi _ vừa nói vừa chỉ ngón trỏ vào khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của mình (Na: Nam phụ tự luyện, giờ đến nam phụ phụ cũng tự luyện:)))

Diệp Nhi không nói câu nào quay gót trở lại lớp học. Khả Ngân quay lại lườm Nam Ca:

- Không phải nói cậu... Tôi nói thẳng điên đang đứng trước mặt tôi _ nói xong gót đi vào lớp luôn, bỏ lại Nam Ca đứng ngơ ngác xoa đầu " khác quái gì nhau đâu @ "

_____quay lại với nam chính_____

- Này! Sao nay đến muộn thế , tao phải đợi mày những 15 phút đấy _ đại tự luyện vừa tức vừa nói (anh này là đại tự luyện ở trước cổng trường)

- _ không nói gì, bước thẳng vô trường luôn

Nữ sinh trong trường:

- Trời ạ, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, đúng gu của tao luôn

- Trời đang sáng chứ có tối đâu nhì

- Ý mày là sao

- Chính là ban ngày không có mơ mà ban đêm có mơ đó. Về mơ đi, sáng mai kể lại tao nhá

.....

Anh chàng nào đó hậm hực vì bị cướp mất ánh hào quang, vừa đi vừa lẩm bầm gì đó....sau đó một ủa nghĩ chợt thoáng qua: " trêu đùa hần " haha vừa nghĩ cái là làm luôn

- Lân Lân chờ mình với _ Kì Lân đang đi nhanh bỗng dừng dừng hần lại, khuôn mặt bỗng chốc đen xì, quay đầu lại nhìn Lục Khải bằng ánh mắt đầy sát khí (Lục Khải = đại tự luyện). Lục Khải chợt giật mình, thẳm nguyên rủa trong lòng một câu " ác ma, thật giống ác ma mà ". Sau đó liền sửa lại

- Kì Lân thiếu gia mình sai rồi, cậu có thể.. bỏ cái ánh mắt quỷ dữ đó được không

- ..._ im lặng xoay người lại bước thẳng lên phòng hiệu trưởng

Lục Khải: " Kì Lân bị câm từ lúc nào vậy?? " sau đó nhún vai 1 cái, theo bước Kì Lân lên phòng hiệu trưởng

Trước cửa phòng hiệu trưởng

Cốc cốc

- Vào đi _ một giọng nói già nua vang lên

Cạch

Kì Lân và Lục Khải bước vào trong

- Hai em ngồi đi _ là tiếng nói của thầy hiệu trưởng. Hiệu trưởng khoảng chừng 75 tuổi, trên đầu đã có rất nhiều sợi tóc bạc trắng, ăn mặc vẫn lịch lãm và rất yêu nghề. Do vậy nên ông vẫn chưa nghỉ hưu mà vẫn muốn công tác cho đến khi già yếu hần

- Vâng - Kì Lân và Lục Khải đồng thanh đáp (chịu mở miệng rồi kìa)

- Vừa rồi thầy vừa xem học bạ của hai em, thành tích học tập rất tốt, đúng là con nhà có gia giáo _ hiệu trưởng mỉm cười khen ngợi

- Thầy quá khen ạ

- Được rồi.. giờ này cũng đã sắp hết tiết 1, đợi thêm 1 chút nữa vào tiết 2 thì các em hãy vào nhé. Lớp các em học là lớp 12A1. Phòng thứ 1 cạnh dãy hành lang tầng 4 của tòa nhà 5 tầng bên phía tay phải cạnh lớp 11A1

- Vâng thầy, em chào thầy _ Kì Lân đứng lên nói đáp

Lục Khải: Chào thầy

Nói rồi cả hai đứng lên và ra khỏi phòng, tiến về phía dãy nhà 5 tầng rồi đi bộ lên phía khu tầng 4. Rẽ tay phải ngay tầng đầu tiên đó chính là lớp 12A1

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mĩ nam đụng mĩ nhân

- Này! Chậm thôi... phù phù... cậu leo cầu thang không mệt à _ Lục Khải vừa nói vừa thờ, hai tay vịn vào lan can

-

- Này cậu có nghe mình nói không

- ...

Vừa mệt vừa tức nhưng vẫn phải chạy theo Kì Lân.

Cuối cùng cũng leo lên hết 3 cái cầu thang, mệt mỏi, hoa mắt,,, cuối cùng cũng nhìn thấy vị cứu tinh của mình _ lớp 12A1

Niềm vui chưa được bao lâu thì... rầm

- Aa...xin lỗi, bạn học có sao không?

- Không có mắt..._ chưa kịp nói xong Lục Khải ngẩng mặt lên thấy người quen lúc sáng - là cô gái thấy sự đẹp trai của ông đây mà không đồ, liền thay

đôi thái độ." à không sao, không sao _ Giờ chàng Lục Khải nhà ta mới mắt tận mắt nhìn rõ nhan sắc của Diệp Nhi _ thật đẹp, đẹp như thiên thần vậy. Anh chàng si ngốc mãi ngắm Diệp Nhi, cô thấy anh ta cứ đứng đơ đơ người nhìn mình, mỗi còn nhoén miệng cười còn tưởng anh bị trúng tà, liền lay lay

- Bạn học có sao không vậy

- À à... tôi.. tôi không sao. Hi bạn học đi đâu mà gấp vậy

- Mình có chuyện gấp, xin lỗi vì đã đụng trúng bạn học

- À không sao đâu mà _ vừa nói anh vừa nở nụ cười toả nắng, nếu như người khác thì chết vì nụ cười này rồi nhưng với Diệp Nhi thì không

- Vậy tạm biệt bạn nha _ nói rồi Diệp Nhi vội chạy qua Lục Khải si ngốc nhìn theo " đã cố tỏ ra là nam thần sao vẫn không để ý vậy". Rồi Lục Khải cũng bước về phía lớp của mình đem theo nụ cười chết người của mình vào lớp

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hôn ước

Lục Khải bước vào lớp với một tâm trạng cực kì vui vẻ, anh chàng luôn mỉm cười và làm lộ ra hai cái răng khểnh rất chi là....

Diệp Nhi hốt hải chạy ra cổng trường thì đã có một chiếc xe lamborghini màu trắng đứng đợi trước cổng trường, không cần tài xế mở cửa cô ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn và nói thật nhanh với bác tài xế:

- Nhanh đến bệnh viện đi bác _ bác tài xế năm nay đã gần 50, ông làm việc cho nhà họ Diệp đã hơn 20 năm rồi. Ông bà chủ rất hiền lành, coi những người giúp việc như người nhà mà đối đãi rất tốt, kể cả cô Diệp cũng vậy bản tính rất hiền lành và lương thiện nên ông cũng rất thương yêu cô

- Vâng tiểu thư... _ nói rồi chiếc xe khuá bóng tại cổng trường

Từ trường đến bệnh viện Nhân Ái cũng khá gần (" Nhân Ái là một bệnh viện của Mạc gia - mà Mạc gia chính là gia đình của Kỳ Lâm _ là bệnh viện lớn nhất, thiết bị hiện đại nhất Trung Quốc). Từ trường đến bệnh viện chỉ ước chừng 15 phút. Vừa ngồi trên xe cô vừa cầu nguyện cho mẹ của mình không có xảy ra chuyện gì. Khi đang ở trên lớp học cô nhận được điện thoại của cha nói rằng mẹ cô lại lên cơn đau tim. Vì vậy nên cô gấp tốc chạy từ lớp học ra nên mới đụng phải Lục Khải.

Đến bệnh viện Diệp Nhi vội vàng mở cửa xe rồi chạy thẳng đến khoa tim mạch khu vip. Vừa đến nơi Diệp Nhi thấy cha của mình - Diệp Chi Lăng đang ngồi ôm đầu trên ghế băng ngồi chờ ngoài cửa phòng cấp cứu.

- Cha! Mẹ xảy ra chuyện gì vậy _ vừa nói Diệp Nhi vừa đau lòng vừa khóc nức lên

- Là lỗi của ta. Là do ta kiên quyết phản đối hôn sự của con với Mạc gia nên mẹ con mới tức giận... thành ra.. nông nổi như thế này. Tất cả... tất cả là lỗi do ta. Ta... ta nên... ta không nên như vậy _ Diệp Chi Lăng vừa nói vừa nức lên, gục mặt xuống, hai tay ôm lấy đầu rồi lắc lắc

Diệp Nhi ngăn người ra " hôn sự, hôn sự gì cơ "

- Cha! Rốt cuộc người đang nói gì vậy

- Là hôn sự giữa con và Mạc gia. Mẹ con và phu nhân Mạc gia - Từ Liên là bạn thân của mẹ con thời đi học muốn con và con trai của bà ấy đính hôn, đợi sau khi 2 đứa tốt nghiệp thì tiến tới hôn nhân. Nhưng ta không đồng ý. Ta muốn con tìm được ý trung nhân của đời mình, không muốn ép buộc con. Mà mẹ con lại vô cùng thích cậu con trai nhà họ Mạc kia. Cho nên ta và mẹ con mới cãi nhau, bà ấy vì tức quá nên lên cơn đau tim_ Ông Diệp vừa kể lại vừa cảm thấy hổ thẹn với con gái của mình

Diệp Nhi như hiểu ra mọi chuyện là như vậy.... đúng lúc ấy đèn đỏ phòng cấp cứu tắt đi. Cửa phòng mở ra, đi đằng trước là bác sĩ, đằng sau và vài nhân viên y tá đẩy chiếc giường bệnh ra. Mà người nằm trên giường bệnh chính là mẹ của cô - Lộ Tư.

- Bệnh nhân mới qua khỏi cơn nguy kịch, cần phải ở lại bệnh viện theo dõi 1 tuần. Do lần này bị sock nặng nên tuyệt đối gia đình không nên làm bà ấy kích động lần nữa, như vậy rất nguy hiểm, tình huống xấu nhất có thể dẫn đến tử vong

- Vâng, chúng tôi đã hiểu. Cảm ơn bác sĩ _ Ông Diệp vui mừng nói với bác sĩ

- Khi bệnh nhân tỉnh lại nhớ cần phải bồi bổ cho bệnh nhân, nhất là đồ bồi bổ cho tim

- Được

- Bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức khu vip. 30p sau người nhà có thể vào thăm bệnh nhân

Nói rồi bác sĩ cũng ra khỏi dãy hành lang

2 người Diệp Nhi và ba Diệp cũng nhanh chóng ra khỏi dãy hành lang. Ba Diệp thì đi làm thủ tục nhập viện và thang toán viện phí. Diệp Nhi thì đến phòng hồi sức thăm mẹ Diệp

Bước vào phòng hồi sức Diệp Nhi cầm lấy bàn tay của mẹ Diệp vuốt ve. Nhìn khuôn mặt xanh xao của mẹ Diệp, Diệp Nhi đau lòng nói:

- Mẹ, mẹ mau chóng khỏe lại. Con gái sẽ nghe lời mẹ mà _ vừa nói cô vừa chảy những giọt nước mắt. Lúc này, cha Diệp đứng ở ngoài cửa nhưng không bước vào. Nghe được những lời nói của Diệp Nhi, cha Diệp cũng đau lòng mà khóc. Đứa con gái mà ông thương yêu, đùm bọc, nâng niu từng tí một nay lại phải lấy một người mà chưa từng gặp mặt. Phải lấy một người mình không yêu thương. Vốn dĩ, khi con gái trưởng thành ông sẽ tác thành cho con gái và người cô yêu thương, dù cho người con trai đó giàu hay nghèo ông không quan trọng. Mà thứ quan trọng đó chính là con gái được hạnh phúc. Nhưng vì vợ mà phải ép con gái, ông cảm thấy rất đau lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Chỉ mong thiếu gia nhà họ Mạc sẽ đối đãi tốt với con gái ông. Như vậy ông sẽ cảm thấy an tâm hơn

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gặp mặt - Người tôi tìm kiếm hoá ra lại là em

Sau 1 tuần nằm tại bệnh viện sức khoẻ của mẹ Diệp cũng dần được khôi phục, một phần cũng nhờ cha Diệp và Diệp Nhi ngày nào cũng chăm sóc cho mẹ Diệp rất chu đáo. Một phần nữa là khi tỉnh lại, mẹ Diệp nghe Diệp Nhi nói sẽ đồng ý hôn sự của cô và nhà họ Mạc. Vì vậy mà bà rất vui mừng. Thực chất bà rất quý Kì Lâm (thiếu gia duy nhất nhà họ Mạc - Mạc Kì Lâm), bà chứng kiến Kì Lâm được sinh ra và lớn lên nên lại cực kì thương yêu cậu. Lúc mẹ Diệp lâm bồn đã nói với phu nhân nhà họ Mạc rằng nếu bà sinh ra con gái thì khi lớn lên sẽ cho kết duyên với nhau, còn nếu là con trai thì sẽ trở thành anh em kết nghĩa. Lúc hạ sinh Diệp Nhi, mẹ Diệp rất vui mừng, vì ước muốn của bà cũng trở thành sự thực. Lúc đó, ba Diệp cũng muốn ngăn cản nhưng vì vợ mới sinh xong nên cũng không nói gì. Cho đến hôm trước khi mẹ Diệp nhập viện, lời hứa hẹn của phu nhân hai gia đình họ Diệp và Mạc chỉ có người lớn của hai gia đình biết, còn Diệp Nhi và Kì Lâm hoàn toàn không biết gì.

Cho đến bây giờ, Diệp Nhi đã đồng ý. Bên gia đình họ Mạc thuyết phục con trai đi gặp gia đình họ Diệp nhưng Kì Lâm không đồng ý. Vì trong lòng anh đã để ý đến 1 người con gái. Người con gái đó anh chỉ vô tình gặp duy nhất một lần. Khoảng 1 năm trước anh đang đi bộ trên một con phố thì nhìn thấy một cô gái đang đi qua đường, nhưng vì mãi nói chuyện điện thoại nên không biết đèn đã chuyển xanh. Chỉ một chút nữa thôi là đã bị xe cán, nhưng anh đã nhanh chân hơn đẩy kịp cô gái về phía lề đường. Cũng may cả hai người đều chỉ bị xây xước nhẹ thôi, cũng không bị sao cả. Lúc ngẩng đầu lên, nhìn tận mắt cô gái đó: " thật xinh đẹp ". Nhưng cái đã làm anh động tâm đó chính là vẻ đẹp ngây thơ và hồn nhiên đó. Cô gái muốn đưa anh đến bệnh viện, nhưng anh chỉ bị xây xước nhẹ nên đã từ chối. Anh không muốn lợi dụng để làm quen với cô, trong thâm tâm anh suy nghĩ " có duyên ắt sẽ gặp lại ". Rồi anh bỏ đi luôn không quên tạm biệt cô gái.

Nhưng cũng đã 1 năm, anh chưa gặp lại cô gái đó rồi. Không biết lúc vô tình gặp lại cô gái đó có còn nhận ra anh hay không. Nhưng anh lại rất nhớ hình bóng của cô, dù là lướt qua nhưng anh vẫn có thể nhận ra được.

Chính vì thế mà anh từ chối mẹ Mạc không đi hẹn với tiểu thư nhà họ Diệp kia, vì vốn dĩ trong lòng anh đã có " bóng hồng rồi "

Sau nhiều lần mẹ Mạc thuyết phục, chỉ cần đi gặp mặt nếu không ưng thì sẽ huỷ bỏ hôn ước. Suy nghĩ một hồi cuối cùng Kì Lâm cũng đồng ý. Nhưng mẹ Mạc trong thâm tâm lại nghĩ rằng nếu đứa con trai của mình gặp phải Diệp Nhi cũng phải đổ siêu vẹo rồi ấy chứ, không ưng làm sao cho được. Mẹ Mạc chưa từng gặp Diệp Nhi nhưng cũng đã từng xem qua rất nhiều ảnh của Diệp Nhi do mẹ Diệp và mẹ Mạc hay tụ họp với nhau và dĩ nhiên mẹ Diệp không quên giới thiệu con gái cho mẹ Mạc rồi

Hôm nay là tối thứ 7, là ngày hai bên gia đình nhà Diệp - Mạc hẹn gặp nhau. Họ hẹn nhau tại nhà hàng DingDong, nhà hàng này tương đối rộng rãi và sạch sẽ. Ngồi nhà hàng này mang phong cách cổ điển, mang đến lịch sự và trang nhã cho khách đến đây. Sở dĩ họ chọn nhà hàng này cũng muốn một không gian thoải mái và trong lành nên mới chọn nhà hàng này. Vì đều là nhân vật lớn nên nhân viên nhà hàng ai cũng nhận ra và đón tiếp chu đáo. Cả hai gia đình đều đến, trừ mỗi Diệp Nhi bởi hôm nay cô còn có việc ở cô nhi viện nên đến trễ một chút. Ngồi xuống bàn ăn, mẹ Diệp đã quan tâm hỏi han Kì Lâm:

- Tiểu tử Mạc, dạo này trông cháu ngày càng đẹp trai rồi đấy _ mẹ Diệp gặp được Kì Lâm thì rất vui mừng, còn cha Diệp thì đây là lần đầu gặp mặt Kì Lâm

- Dạ, con vẫn vậy mà. Còn đây là bác trai ạ, con rất vui khi được gặp bác _ Kì Lâm hơi ái ngại nên chuyển sang đề tài khác.

- Ừm, chào cháu _ nói rồi ông đưa tay ra bắt tay với Kì Lâm, Kì Lâm cũng vui vẻ bắt tay lại. Ba Diệp cảm thấy Kì Lâm rất ưu tú, lịch lãm nhưng không

biết Tiểu Diệp của ông có ưng thẳng bé hay không nữa. Thấy mọi người có vẻ đang đợi gì đó cha Diệp nói

- À, con bé Diệp Nhi nó bận một chút công việc ở cô nhi viện nên sẽ đến muộn một chút. Mong anh chị và cháu thông cảm.

Cha Mạc liền nói

- Không sao đâu

- Vậy giờ chúng ta cứ gọi đồ ăn trước, một chút con bé sẽ đến thôi _ mẹ Diệp cũng hơi ái ngại vì Tiểu Diệp của bà rất thương những đứa trẻ ở cô nhi viện, vì sắp đến tết nguyên đán nên rảnh buổi nào nghỉ học là cô lại cùng với những đứa trẻ mồ côi trang trí lại cô nhi viện và đi mua đồ cho bọn chúng.

- Vậy được _ mẹ Mạc mỉm cười đáp

Sau khi gọi đồ ăn, hai gia đình lại nói chuyện hàn huyên với nhau một lúc. Đúng lúc này có một cô gái cực kì xinh đẹp lại vô cùng dễ thương bước vào.

- Xin lỗi mọi người con đến trễ _ giọng nói cực kì trong trẻo cất lên khiến Kì Lân giật mình. Giọng nói này rất quen. Kì Lân ngẩng mặt lên nhìn cô gái đang bước vào " cô ấy, chính là cô ấy, tại sao lại trùng hợp đến vậy "

Thì ra chính cô gái này lại là vị hôn phu của mình. Trái đất thật tròn mà, chờ đợi cô gần 1 năm, nhưng lúc vô tình nhất thì lại gặp lại được người mình nhớ mong. Kì Lân nở một nụ cười nhẹ nhưng cũng rất nhanh cất giấu đi, nhưng không nhanh mắt bằng mẹ Mạc. Bà đã nhìn thấy con trai cười khi con bé Tiểu Diệp đến. Chẳng nhẽ con trai bà đã động tâm hay sao. Trong lòng bà lúc này cực kì vui mừng và sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dọn đến ở chung

Diệp Nhi ngồi xuống được một lúc thì đồ ăn được phục vụ mang lên.

Mẹ Mạc rất có hảo cảm đối với " cô con dâu tương lai ". Chỉ cần nhìn qua cử chỉ, lời nói bà có thể khẳng định con dâu tương lai của bà rất thực nữ, lại còn rất xinh đẹp, dễ thương. Nếu Tiểu Diệp có thể thay đổi được tính khí lạnh lùng của Lân Nhi nhà bà thì tốt biết mấy. Lân Nhi của bà bình thường rất lạnh lùng, kể cả khi có bà và cha Mạc thì tính khí vẫn không thay đổi. Lân Nhi của bà từ sau vụ bắt cóc năm 8 tuổi thì tính khí hoàn toàn thay đổi, trước kia Lân Nhi rất hoạt bát, vui vẻ chứ không như bây giờ. Hôm nay gặp mẹ Diệp và cha Diệp, Lân Nhi của bà mới nói nhiều hơn bình thường một chút. Càng nghĩ, bà lại thờ dãi một hơi

Trên bàn ăn mẹ Mạc gấp rất nhiều thức ăn cho Diệp Nhi khiến cho cô cảm thấy hơi ái ngại vì nhiều đồ ăn như này, cái bao tử nhỏ xú của cô làm sao nhét vừa. Thấy vậy Kì Lân cũng không nhịn được lên tiếng giải vây

- Mẹ gấp nhiều như vậy cô ấy làm sao ăn hết

Mẹ Mạc giật mình, con trai của bà chịu mở miệng giải vây cho một đứa con gái. Điều này làm mẹ Mạc không ngờ đến. Theo mẹ Mạc suy nghĩ chỉ cần Diệp Nhi đồng ý, hôn nhân này có 90% sẽ thành công. Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy vui rồi

Cứ thế bữa ăn diễn ra trong tiếng nói cười của cha mẹ Diệp và cha mẹ Mạc.

Hôn sự này cả hai bên gia đình đều đồng ý và cả Kì Lân & Diệp Nhi. Cả hai gia đình đều thống nhất sau khi hai đứa trẻ tốt nghiệp thì sẽ làm đám cưới, còn bây giờ chỉ làm nghi thức đính hôn. Lễ đính hôn cả hai bên gia đình đã định là ngày 30 tháng sau (tức là còn khoảng hơn 1 tháng). Riêng Diệp Nhi thì cảm thấy nhanh vậy, nhưng Kì Lân lại thấy quá lâu. Anh chỉ muốn tuyên bố chủ quyền với mọi người rằng Diệp Nhi chính là người con gái của anh.

Trước sau gì cũng kết hôn nên hai gia đình quyết định luôn cho hai đứa trẻ dọn đến sống chung ở căn biệt thự gần biển. Diệp Nhi biết tính mẹ của mình, lại sợ bệnh tim của mẹ nên đồng ý. Kì Lân tuy không nói gì nhưng trong lòng lại vô cùng cảm ơn người lớn đã cho cô và anh sống chung.

Trên chiếc xe BWM màu đen sang trọng, không khí vô cùng ngọt ngào, không ai nói với ai câu nào. Tài xế cũng chỉ chuyên tâm lái xe. Cảm thấy không ổn lắm nên Diệp Nhi lên tiếng nói trước

- Cái kia... tại sao anh lại đồng ý

Im lặng một lúc, Kì Lân mới lên tiếng

- Em thật sự không nhận ra tôi

Diệp Nhi nhũn mày

- Tôi và anh đã từng gặp qua sao

Kì Lân " hừh" một cái rồi nói

- Từ từ em sẽ nhận ra. Nhưng hôn nhân này tôi không phản đối và cả chuyện em với tôi sống chung

Rồi quay lên nói với bác tài xế

- Dừng lại phía công viên phía trước

- Dạ thưa cậu chủ

Chiếc xe đậu lại bên lề đường. Kì Lân mở cửa xe xuống trước, sau đó quay sang mở cửa cho Diệp Nhi

- Xuống đi dạo một chút, tôi có chuyện cần nói

- Được

Diệp Nhi tháo nịt an toàn sau đó theo bước chân Kì Lân vào công viên. Không gian ở công viên khá là mát mẻ, lại còn có gió. Gió thổi xoã tung tóc của Diệp Nhi, còn có vài sợi dính vào một bên má. Trông cô lúc này cực kì đáng yêu. Kì Lân không tự chủ được đưa tay ra vén những sợi tóc ra sau mang tai cho cô, khiến cô ngại ngùng đỏ mặt quay sang chỗ khác.

Đi được một lúc vẫn chưa thấy anh nói gì, cô hỏi trước

- Anh... nói là có chuyện cần nói với tôi

- Ừmm

- Là chuyện gì vậy??

- Tôi có một số thoả thuận khi chúng ta đính hôn _ nói rồi Kì Lân lôi ra một tờ giấy, rồi đưa cho Diệp Nhi

- Em đọc kĩ đi, rồi kí vào

Diệp Nhi ngần ngại cầm lấy tờ giấy

" Thoả thuận đính hôn ". Trong đầu cô suy nghĩ " trước giờ chỉ nghe thấy thoả thuận kết hôn của những người không yêu nhau, thế mà đến đính hôn cũng cần có thoả thuận, ơng cái quái gì đây " nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, nhưng bên ngoài thì lạo cầm tờ giấy và bắt đầu đọc

Điều 1 : Không được có bạn trai, không được gần bất kì người con trai nào khác trừ người thân _ cái này có thể chấp nhận. Cô vốn dĩ từ trước đến giờ cũng chưa từng có bạn trai

Điều 2: Không được đi chơi quá chớm. Trước 7h tối phải có mặt ở nhà _ cái này cũng tạm chấp nhận vì cô không hay đi chơi đêm

Điều 3: Trước khi ra ngoài phải xin phép bên A (tức là bên Kì Lân) _ cái gì ra ngoài còn phải xin phép

- Này! Chẳng nhẽ tôi muốn đi học thêm hay ra ngoài chơi với bạn mà cũng phải xin phép anh sao

- Đúng vậy, nếu được sự cho phép của tôi em còn phải sử dụng xe và tài xế của tôi, còn cả vệ sĩ bảo vệ em 24/24. Nếu không đồng ý em có thể ở nhà

" Quá đáng, thật là quá đáng mà, đây chẳng phải là giam lỏng tôi sao "

Cô ngậm đắng nuốt cay nói

- Được

- Kí đi

Xoẹt xoẹt

- Xong rồi _ Diệp Nhi trả lại thoả thuận cho anh

- Được. Vậy chúng ta về

- Anh vào xe trước đi. Tôi muốn hóng gió một chút

- Nhanh một chút

Gật

Rồi cô tiếp tục đi tiếp. Quay lại đã thấy anh đi xa, cô quay đến ngay gốc cây cổ thụ gần đấy đá đá

- Khốn nạn, giam lỏng bà này, bà đập mày chết... chết đi... chết đi đồ đáng ghét

Nhưng cô lại không ngờ được rằng phía xa xa bên lề đường, Kì Lân lại chứng kiến được hành động này của cô " Thật đáng yêu " rồi mỉm một nụ cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nụ hôn đầu

Về đến ngôi biệt thự, cả hai cùng bước vào trong. Đây là ngôi biệt thự rộng mấy nghìn ha. Cả ngôi biệt thự gồm 1 dãy nhà chính 4 tầng, tầng 1 là phòng khách, phòng ăn và nhà bếp. Tầng 2 là khi đọc sách: sách kinh tế chính trị, chiến lược, và nhiều loại sách dành cho học sinh cấp 3....Tầng 3 là khu phòng ngủ, gồm 5 phòng: 1 phòng dành cho Kì Lân, một phòng cho Diệp Nhi còn lại để trống. Tầng 4 là văn phòng có đầy đủ các thiết bị, máy tính... Ngoài ra còn có một toà nhà dành cho người giúp việc, một vườn hoa hồng nhưng trồng trong nhà kính, còn có khu giải trí đánh golf, chạy bộ...

Bước vào ngôi nhà là một dãy người giúp việc cung kính chào

- Thiếu gia, tiểu thư đã về

Quá khoa trương mà, có cần phải như vậy không!?

Gật đầu một cái rồi đi vào trong. Một người giúp việc đi theo nói với cô

- Thưa tiểu thư, tôi là quản gia của biệt thự này, tên là Châu Giao, người ở nơi này gọi tôi là quản gia Châu. Sau này có việc gì cần giúp, tiểu thư cứ căn dặn tôi

- Còn đây là Linh, Hoa, Nghê họ là giúp việc riêng của tiểu thư, phụ trách việc giặt quần áo và dọn dẹp đồ đạc trong phòng tiểu thư _ quản gia giới thiệu từng người giúp việc của cô. Trông họ vẫn còn rất trẻ, chắc cũng chỉ bằng tuổi của cô mà thôi

- Được, mọi người vất vả và rồi, cứ đi nghỉ ngơi đi. Có việc tôi sẽ gọi.

Bọn họ cũng không ngờ tới tiểu thư của bọn họ lại dễ tính như vậy. Mới đầu họ thấy cô, còn cứ tưởng cô giống mấy thể loại mặt xinh, nhưng tính tình lại không xinh tí nào. Xem ra sau này họ sẽ không bị bạc đãi rồi, đối với bọn họ không phải sợ làm việc tốt hay không tốt mà là sợ chủ tử của bọn họ tốt tính hay không. Chứ như mấy người đàn bà chanh chua thì có làm tốt công việc hay không cũng bị chửi thôi. Vì vậy họ gật đầu cảm ơn cô

- Cảm ơn tiểu thư

Cô mỉm cười rồi bước vào phòng mình. Đám người hầu cũng rời về phía khu ở cho người giúp việc, ở đây cũng khá rộng rãi, ông chủ đối với bọn họ vô cùng tốt, họ vô cùng cảm kích.

Diệp Nhi bước lên tầng 3 mới chợt nhận ra " phòng mình ở đâu???". Chỉ để ý ngôi nhà mà quên mất việc trọng đại, thôi thì tùy tiện vào một phòng nào đó. Vậy là cô bước vào căn phòng gần mình nhất, mở cửa ra cô thấy căn phòng này chủ đạo toàn màu đen trông rất u ám. Ngoài ra tất cả đồ đạc ở đây đều màu đen, trông thật đáng sợ. Được cái căn phòng này rất rộng rãi, đặt ở giữa là chiếc giường kingsize cũng màu đen nốt, nệm và chăn cũng màu đen, à có chiếc đèn ngủ màu trắng. Mải ngắm căn phòng, cô không hề biết trong phòng còn có người, và... có tiếng nước chảy róc rách. Được một lúc thì tiếng nước ngừng chảy, cửa phòng tầm mở ra xuất hiện một nam thanh niên chỉ quần quàng người một chiếc khăn ngắn, trên người và tóc vẫn còn róc rách tiếng nước xối lại trên người. Làn da màu nâu đồng, cơ bụng 6 múi, cơ bắp cuộn cuộn khiến người khác muốn thêm thương. Nhưng cô gái trong phòng thì không để ý đến anh mà chỉ chăm chú ngắm phòng. Anh tiến lại gần định chạm vào cô lại quay người lại, giật mình cô đụng phải anh và rồi lúc chuẩn bị té ngã, cô níu níu lấy thứ gì đó và rồi... Uỳnhhhhhh

Nhắm chặt mắt lại, cảm thấy thứ gì đó ướt ướt ở môi mình, cô từ từ mở mắt ra. Thấy một dị vật đè lên người mình, cô tròn to mắt " môi của hần.... chạm vào môi của cô " nụ hôn đầu của cô. Không những thế hần....hần còn... khoả thân

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Em hét cái gì

- Tên khốn nhà anh, ai cho anh khoả thân. Khốn khiếp còn cướp nụ hôn đầu của tôi _ cửa nói cô vừa chùi miệng, nụ hôn đầu của cô lại bị mất vì tên khốn này

- Khoan đã, sao anh lại ở đây. Mau mặc quần áo vào _ thật ra lúc đầu nhìn vào cơ thể hần khiến cô bỗng sinh cảm giác mê trai, nhưng mau chóng gạt bỏ đi

- Đây là phòng của tôi và em vào còn không có gõ cửa

- Tôi... tôi... nói tóm lại sao anh không mặc đồ đoàng hoàng

- Đây là phòng của tôi, tôi làm gì là quyền của tôi

- Anh... aaaaa tức giận, không đầu nổi vỡ mồm với hần. Trước đây cô hiền thực thê mà từ khi gặp hần lại giống như mèo xù lông

- Em vẫn còn muốn ngắm cơ thể của tôi à, tôi khôbg cho ngắm miễn phí đâu.

Hần nói cô mới nhớ, hần vẫn khoả thân và còn.. đứng trước mặt cô. Mặt cô đỏ tới tận mang tai, tức giận đi ra khỏi phòng đóng cửa rầmmm một cái, khiến hần có chút tức cười. Tiểu bạch thỏ của hần lúc xù lông trông cực đáng yêu.

Ra khỏi phòng hần cô mới nhớ tới " rốt cuộc phòng mình ở đâu?? ". Giờ cũng muộn rồi, người làm cũng đi nghỉ hết nên không có hỏi họ được. Nghiến răng, cố gắng kiềm chế lại, lại phoá cửa phòng hần nói nhẹ

- Cái đó... tôi ở phòng nào, nãy tôi quên nên chưa hỏi _ thật mất mặt mà, vừa tranh cãi với hần mà giờ lại phải nhẹ tiếng với hần. Mặc kệ đi, không thể để nhảm lẫn như lúc nãy được

- Đối diện

Cái gì, kiệmlời vậy. Nói nhiều chết được với hần à.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trái tim bé bỏng của tôi

Mở cửa, bước vào trong phòng, căn phòng này cũng quá rộng rãi đi. Căn phòng chỉ có một gam màu trắng, cũng không tẻ, không u ám như căn phòng của tên kia. Chiếc giường kingsize màu hồng đặt ở phía bên phải cạnh cửa sổ kính, có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào mỗi lúc thức dậy. Còn có cả cái bàn học rất to và một kệ sách ngay kế bên. Tiếp theo là phòng tắm, ừm.. khá rộng, hơn nữa còn có bồn tắm lớn, coi rất thích. Chỉ có cái biến thái là: quanh phòng tắm đều là gương aizzzz. Còn có một tủ quần áo, mở ra xem: bên trong đồng phục học sinh có, váy có, quần áo có, túi sách có.... toàn là hàng hiệu của hãng chanel, dior, gucci...đều đúng với size cô mặc. Còn có giày thể thao, giày cao gót, chắc biết cô thấp nên giày thể thao thì độn đế, dày cao gót toàn trên 5p. Bên cạnh còn có cả bàn trang điểm khá to, cùng son - phấn - kem nền - kem dưỡng... toàn của hãng nổi tiếng. Cô rất ít khi sài mỹ phẩm, chỉ dùng đồ dưỡng da mà thôi. Haizzz không luyện thuyên nữa, đi tắm rồi ngủ thôi. Tắm xong, sấy tóc xong, cô nằm xuống giường đi ngủ

6:00 giờ sáng hôm sau

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu rọi vào khuôn mặt nhỏ xinh của cô gái làm cô tỉnh giấc. Vội bật dậy, đứng ra cửa ngắm bình minh

- Thật đẹp

Khoảng 5p sau cô vào phòng tắm làm vsen sau đó thay đồng phục bước xuống nhà

- Chào buổi sáng tiểu thư _ đám người hầu nhìn thấy cô lập tức cúi người chào

- Chào mọi người, buổi sáng vui vẻ _ cô vui vẻ, vừa nói vừa cười đáp

- Mời cô chủ xuống ăn sáng rồi đi học _ người hầu thân cận của cô - Linh nói

- Được

Bước vào bàn ăn, cô thấy anh đã ngồi ăn rồi nên cũng kéo ghế đối diện ngồi xuống

- Chào buổi sáng _ cô lười biếng chào anh một câu. Gợi là chào cho có lệ thôi chứ cô cũng không muốn chào tên đáng ghét này

- Ừm. Ngồi xuống ăn đi. Rồi em cùng tôi đến trường

- Được

Ăn sáng xong là 7:00 giờ. Cô cùng anh lên chiếc xe Koenigssegg đến trường. Cô thầm nghĩ " tên này nghĩ xe là áo à, mỗi ngày một chiếc " mà lại toàn là siêu xe nữa

Từ biệt thự tới trường cũng không quá xa khoảng 20p. Cả quãng đường này anh chỉ ngồi im lặng, còn cô thì chăm chú lướt web. Đôi khi anh lại mỉm cười khi thấy cô cứ chăm chú vào điện thoại mà cười tùm tùm " thật đáng yêu " cô đã làm cho anh nghiện cái đáng yêu này của cô rồi.

Xe đến trường, bao nhiêu con mắt trầm trồ khen ngợi. Người đẹp, xe cũng đẹp. Lại còn là hãng xe đứng nhất nhì thế giới.

Cô và anh đứng gần nhau trông rất xứng đôi. Người đẹp trai không góc chết, người đẹp tựa thiên thần. Xung quanh hai người có ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, đố kị cũng có. Những ánh mắt này làm cô cảm thấy rất khó chịu nên đã bỏ mặt những ánh mắt đó rồi quay vào lớp. Kì lân cũng sải bước theo đằng sau.

Leo đến gần bậc thang gần cuối tầng 4 bỗng có tiếng gọi

- Lân Lân thiếu gia sao nay đi muộn vậy. Ấy da... còn có cả mỹ nữ của tôi kia... Chào em, chúng ta lại gặp nhau _ Lục Khải này luôn luôn có một cái bệnh " tự luyến ". (Bao giờ thị trường Trung Quốc mới có loại thuốc để chữa trị cho anh này đây @@)

- Hi, chào _ nhẹ nhàng, mình là thực nữ, thực nữ mà. " cái tên điên này, tự luyến cái quái gì đây "

- Mỹ nữ, gặp nhau vài lần rồi, còn chưa biết tên tuổi của em

- Em là Diệp Nhi, hôn thê của Kì lân _ cái tên này muốn gì đây, làm quen à. Thần kinh, bà đây có chầu rồi, làm ơn tránh xa tôi ra một chút

Nói rồi Diệp Nhi quay gót vào lớp luôn. Lúc này Lục Khải đơ toàn tập " là hôn thê của Kì lân, là hôn thê của tên ác ma này ". Trong lòng Lục Khải bỗng rung mình, chọc phải phu nhân tên ác ma liệu mình còn toàn vẹn trở về không. Quay sang liếc Kì lân, thấy anh mặt đen như đất nòi không khỏi hít một hơi khí lạnh

- Cái đó, mình không biết là phu nhân tương lai của cậu. Lân Lân đại nhân tha mạng

" Lân Lân " nghe cái tên này mặt anh càng đen, mày nhú lại. Lục Khải cảm thấy sát khí quanh người, vội bỏ chạy vào lớp

- Hahaha, muộn rồi... mình vào lớp... nhì, muộn rồi hahah _ sau tiếng cười đó Lục Khải đã mất tăm luôn

Lục Khải: phù... cái tên ác ma này tính hù chết anh à. Trái tim bé bỏng của tôi, xin lỗi đã làm tổn thương em

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tức giận

Diệp Nhi sau khi vào lớp thì gặp Khả Hân và Nam Ca

- Nhi bảo bối, không gặp nhau có buổi tối thôi mà nhớ quá _ Nam Ca vừa nhìn thấy Diệp Nhi là bước luôn đến, định ôm cô

Diệp Nhi thấy vậy cũng định ôm lại nghĩ tới cái hiệp định quái quỷ " không được gần đàn ông " thì cản lại

- Đứng, đứng, bị phát hiện mình bị người khác ôm thì mình sẽ bị lột da mất _ nghĩ thôi cô đã cảm thấy rung mình

- Ai dám lột da cậu. Diệp Nhi của tôi xinh đẹp, đáng yêu, làn da nõn nà như thế. Ai dám lột da cậu tôi sẽ lột da họ _ Ai có gan dám lột da Diệp bảo bối của anh chứ. Nam Ca tức giận nói

- Là cái tên hôn phu chết.... _ chữ " bầm " còn chưa nói xong, cô bặm miệng lại, sau đó cười hi hi

- Minh... mình nhầm, hahaa là mẹ... đúng rồi, là mẹ mình háhha

Nam Ca sau khi nghe đến cái chữ " hôn phu " kia thì sầm mặt lại: cô có hôn phu bao giờ, tại sao không nói cho anh biết. Tim anh chột thất lại, nhói đau. Thật ra anh đã thích cô, thích từ rất lâu rồi nhưng chưa nói ra vì sợ bị từ chối. Anh muốn từ từ tiến lại gần cô hơn, như vậy sẽ khiến cô dần dần thích anh. Nhưng thì ra cô đã có hôn phu rồi... Suy nghĩ này khiến anh rất buồn và đau lòng, nhưng lại chột nghĩ " chỉ là hôn phu thôi, chưa có cưới mà. mà dù có cưới anh cũng có thể cướp dâu mà... chỉ là anh sợ, sợ cô sẽ nhìn anh bằng con mắt khác "

- Diệp Nhi cậu có hôn phu lúc nào, sao bọn mình không biết _ Khả Ngân nghe thấy cũng giật mình

- Không có.. không có mà _ Diệp Nhi vội vang chối bỏ nhưng nào biết lời nói của Diệp Nhi lại càng làm họ tin là thật

- Cậu còn nói không. Cậu nói lấp bắp thế kia mà còn chối, cậu không xem bọn mình là bạn nữa sao. Trước đây có chuyện gì chúng ta cũng không có dấu điểm nhau. Đều là bạn tốt, việc này lại là việc trọng đại, cậu nên nói cho bọn mình biết để bọn mình còn chung vui với cậu, đừng này cậu lại..... _ Khả Ngân bức tức nói ra một tràng dài. Có hôn phu cũng đâu phải là xấu. Cần gì phải giấu diếm hai người bọn họ. Chẳng nhẽ cô không còn xem hai người họ là bạn nữa sao

- Không có... không có, chỉ là... chỉ là _ Diệp Nhi nói lấp bắp, gương mặt áy náy

- Chỉ là thế nào... cậu nói xem

- Chỉ là.... _ hai người họ là bạn thân của cô mà, san sẻ với nhau là chuyện bình thường thôi. Rồi cô ngẩng mặt lên, nói chuyện

- Là do mẹ mình muốn mình sau khi tốt nghiệp sẽ phải gả cho anh ta. Bố mình không đồng ý, rồi cha mẹ mình cãi nhau. Mẹ mình vì tức nên bệnh tim mới tái phát, suýt chút nữa là không qua khỏi. Bác sĩ có dặn không được để mẹ xúc động một lần nào nữa, nên mình đã đồng ý. Cuối tháng sau chúng mình sẽ đính hôn, nếu không có gì thay đổi sau khi ra trường sẽ kết hôn với anh ta

Ngập ngừng một lúc cô nói tiếp

- Mình với anh ta bị cha mẹ bắt sống chung nhà nữa. Là căn biệt thự "The House"s " gần biển _ không giấu nữa, có gì cứ nói ra hết vậy, nói ra lòng cũng nhẹ hơn, thoải mái hơn nhiều

Tiếng nói của Diệp Nhi khá nhỏ chỉ hai người họ nghe thấy nên không ảnh hưởng tới người khác. Khi nghe Diệp Nhi nói xong, hai con mắt của Nam Ca đỏ lâu, hai tay nắm chặt gần xanh hiện lên. Đập bàn mạnh và hét lớn

- Cái gì, bắt ép. Còn sống chung

Tiếng đập bàn của Nam Ca quá lớn làm cả lớp giật mình quay xuống nhìn chằm chằm nơi họ ngồi

Diệp Nhi thấy vậy lắc đầu, xua xua tay

- Không có gì đâu hihi làm phiền các bạn quá

Rồi quay sang chỗ Nam Ca

- Này! Cậu nhỏ tiếng thôi, hù chết mình rồi.

Reng reng reng

- Thôi! Về chỗ ngồi đi, vào lớp rồi. Chuyện này đừng nhắc đến nữa _ Rồi Diệp Nhi tiến về chỗ bàn học của mình

Nam Ca: Hừ, thì ra là ép hôn. Như vậy cũng tốt, anh càng dễ cướp lại Diệp Nhi. Nhưng anh không thể chấp nhận được một chuyện - hai người họ... sống chung nhà

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đính hôn

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tiệc đính hôn của Diệp Nhi và Kì Lân.

Bữa tiệc của hai người, gia đình hai bên tổ chức rất long trọng. Tiếng dương cầm du dương, cùng với tiếng nhạc du hưởng vang lên, cùng với tiếng cười và những lời ăn nói khấp nép của những người bàn chuyện làm ăn. Tuy là bữa tiệc đính hôn, nhưng nó cũng là cái cớ để những người có tham vọng tìm nhà đầu tư.

Quanh bữa tiệc đều cắm nhưng bông hoa hồng nhung đỏ thắm, cùng những tiếng pháo bông đầy màu sắc. Không khí vô cùng nhộn nhịp

- Này! Lễ đính hôn của cậu cũng quá là long trọng đi. Mình cứ nghĩ chỉ cần đeo cái nhẫn là xong thôi chứ _ Khả Ngân nhìn bữa tiệc sang trọng mà choáng ngợp

- Cái này đều do ba mẹ mình chuẩn bị _ Diệp Nhi thờ dãi đáp. Nếu có thể cùng người cô yêu thương thì tốt biết bao, nhưng đây là một cuộc hôn nhân bắt ép không hề có tình cảm

- Này Diệp bảo bối, cậu hôm nay rất đẹp nha... Oa, bộ váy này là nhà thiết kế Kim Nhã thiết kế cho cậu ư. Mình nghe nói bà ấy chưa thiết kế đồ riêng cho ai bao giờ. Thật là đẹp nha, mình thật ghen tị với cậu mà

- Nếu cậu thích mình cũng có thể nhờ di ấy thiết kế cho cậu một bộ. Cần gì phải ghen tị với mình chứ _ Cũng chỉ là bộ váy thôi, dù sao cũng chỉ mặc được một lần trong buổi lễ đính hôn này, có gì mà ghen tị chứ

- Di, ý cậu nói Kim Nhã là di của cậu á _ Khả Ngân kinh ngạc nói. Kim Nhã là nhà thiết kế nổi tiếng của thế giới đã cướp đi bao nhiêu danh hiệu cao quý của nghề thiết kế này. Người có tiền chưa chắc đã mua được một chiếc váy tầm thường mà bà ta thiết kế, và lại còn chưa thiết kế riêng cho ai bao giờ. Nghe nói bà ấy là người gốc Trung Quốc, nhưng sang Anh du học từ năm 14 tuổi đến giờ. Thật không ngờ lại là di của bạn thân cô

- Ủ! Di ấy là em gái của mẹ mình. Thình thoảng di ấy cũng về nước, mình cũng có gặp. Nhưng di ấy rất ít khi về, 2-3 năm mới về được một lần.

- Mình thật không ngờ đấy. Thân tượng của mình lại là di của cậu. Khi nào di ấy về cậu nhớ xin chữ kí cho mình nha Diệp bảo bối _ Có lẽ khá bất ngờ, nhưng cũng tốt, có thể nhờ bạn thân xin chữ kí. Thật tốt quá mà. Có chữ kí của Kim Nhã, chỉ cần chụp ảnh up lên mạng xã hội là có đầy người ghen tị với mình rồi hahaha. Càng nghĩ lại càng cười híp mắt

- Được, nếu có dịp

Khả Ngân: thom má - cảm ơn Diệp Bảo bối

- Cậu bản quá

- Hai đứa mau mau chuẩn bị đến giờ làm lễ rồi _ mẹ Diệp bước vào nói với Khả Ngân và Diệp Nhi

Hôm nay Lục Khải là rể phụ còn Khả Ngân là phụ dâu, phụ trách cầm nhẫn cưới cho Kì Lân và Diệp Nhi.

Khả Ngân hôm nay khoác lên mình chiếc váy cup ngực màu trắng thướt tha dài đến đầu gối, chất liệu được làm bằng tơ tằm, cài thêm bông hoa có đính 19 viên kim cương sáng chói. Chân đi đôi giày cao gót 9p. Tóc búi cao để lại 2 lọn bên mai. Mặt trang điểm nhẹ, nhưng không làm mất đi vẻ quyến rũ làm Lục Khải bên cạnh cứ đứng nhìn chăm chăm không thôi

- Này! Bị bệnh à, sao cứ nhìn tôi chăm chăm như thế _ Khả Ngân thấy Lục Khải cứ nhìn chăm chăm sinh ra bực tức. Con mắt chó của anh ta cứ nhìn cô như dê cừ, tôm... rất tôm. Mới đầu khi gặp anh ta cứ tưởng lịch lãm lắm, hoá ra là thích treu hoa ghẹo nguyệt, suốt ngày tán tỉnh bảo bối của cô. Mặt hần ta đi so với cái thớt còn không biết bên nào dày hơn.

- À... không... không có gì _ Bị phát hiện nhìn người ta chăm chăm, mặt mặt quá đi. Rõ ràng là chỉ rung động khi gặp Diệp Nhi mà. Bây giờ nhìn thấy cô bé này lại mặt không chế muốn nhìn, muốn ngắm thật kĩ. Aizzzz, phiền phức mà, tập chung tập chung.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-2: Đính hôn

Ngày hôm nay Diệp Nhi diện lên mình chiếc váy dài màu trắng được làm từ lụa tơ sen. Chiếc váy đằng trước dài chấm đất, đằng sau dài thêm 2m, váy cúp ngực có tay vai trễ. Viên ngực được chính 9 viên kim cương sáng lấp lánh, đai eo được đính 99 viên thạch anh hồng cùng với chiếc nơ ở eo phải đính ở giữa một viên kim cương hồng ti và sáng chói. Tóc được tết lên tạo kiểu vili cùng hợp với khuôn mặt của cô, kèm theo chiếc vương miện sáng chói. Cô cao 1m65 cũng không phải quá thấp nhưng so với anh thì khác, anh quá cao khiến cô phải đeo đôi giày thủy tinh 8p mới đứng đến cằm.

Cô bước ra cùng với tiếng nhạc giao hưởng, mọi người phải trầm trồ khen ngợi vì cô quá đẹp. Từ già cho đến trẻ ai cũng nhìn cô với ánh mắt thèm thường khiến cô nổi cả da gà. Anh nhìn thấy cảnh này, mày nhíu lại tỏ vẻ không vui, mặt tràn đầy sát khí.

Cha cô bước tới gần cầm lấy tay cô dắt lại chỗ của anh

- Ta giao con gái của ta cho con _ ông dòm dóm nước mắt. Con gái của ông ấy thế mà lớn thật rồi. Còn vài năm nữa là phải rời xa vòng tay bao bọc của ông. Nghĩ đến, ông lại không kim được nước mắt

- Vâng, chưa cha _ anh cầm lấy tay cô rồi dắt đến bên chỗ mục sư đọc lời tuyên thệ rồi trao nhẫn cho nhau

- Rồi, khóc lóc gì chứ. Con nó đã đi lấy chồng ở đâu, đây mới đính hôn thôi, chúng ta còn vài năm bên con nữa cơ mà _ nói rồi bà lấy khăn giấy lau nước mắt cho ông

- Hai con có thể hôn nhau _ Mục sư cười nói, còn cô thì ngán người. Gì chứ... hôn, dính hôn mà cũng phải hôn á, có phải lễ kết hôn đâu mà hôn môi

Nhưng chưa kịp nói gì thì anh đã nhanh chóng chụp lấy cánh môi mềm mại kia, một nụ hôn tuy chỉ là chuồn chuồn nước nhưng lại khiến tim cô đập toát loạn.

Sao, sao tự nhiên tim lại đập nhanh như vậy chứ, bình tĩnh... bình tĩnh. Diệp Nhi, này là đứa không mê trai, không thể vì nụ hôn mà phải lòng hẳn được. Quên đi mau quên đi....

Buổi tối sau khi kết thúc bữa tiệc anh lại đưa cô về căn biệt thự. Người hầu trong gia đình cũng khá là vui vẻ, chẳng mấy năm nữa cô đã là thiếu phu nhân nhà họ rồi.

- Thiếu gia, tiểu thư hai người đã về _ một hàng người hầu đứng cúi đầu chào hai người

- Mọi người vẫn chưa ngủ sao, lần sau không cần đợi chúng tôi đâu, cứ để cửa là được _ Diệp Nhi ôn hoà đáp. Cô khá áy náy khi họ phải đợi cô và anh. Ngoài trời đã se se lạnh mà mọi người quần áo phong phanh đứng chờ đến 1 h đêm

- Nhưng... _ Bác quản gia ngập ngừng, quay sang nhìn Kì Lân

- Cứ làm theo lời cô ấy nói - quay sang nói với Diệp Nhi: em theo tôi

Nói rồi cũng khuất bóng tại cầu thang. Thấy vậy cô cũng đi theo. Có việc gì mà thần bí vậy, nãy trên xe sao không nói mà lại về phòng riêng... phòng riêng (aizzz không suy nghĩ lung tung nữa, Diệp Nhi, sao mà nghĩ toàn vớ vẩn thế). Rồi cũng bước lên phòng luôn

Bước vô phòng Kì Lân cô thấy hơi căng thẳng

- Có chuyện gì vậy... Sao lúc nãy anh không nói lên xe luôn _ cô tò mò cho nên muốn hỏi anh luôn, thần bí thế này làm cô hơi run

- Không tiện... _ rồi đứng dậy bước gần tới chỗ cô

- Anh...Anh tới gần đây làm gì _ đừng đùa tôi mà, làm ơn tránh xa ra đi, hệ miễn dịch trai đẹp của tôi có giới hạn đấy.

Cô càng lùi, anh lại càng tiến gần cô hơn. Cô một bước, anh hai bước. Cuối cùng lưng cô sắp đập vào cửa ra vào, anh liền đưa tay đỡ lưng cô rồi kéo cô vào lòng

- Mình yêu nhau được không, tôi sẽ chăm sóc và bảo vệ cho em được không _ Bất thành linh anh tuôn ra một câu khiến cô kinh ngạc, há miệng to làm như sắp rụng cả hàm xuống vậy

- Anh... Này anh có uống nhầm thuốc không _ chắc chắn hẳn ta uống nhầm thuốc gì rồi, bình thường lạnh nhạt với cô như vậy, làm sao mà nói lời này với cô

- Tôi hoàn toàn bình thường, tôi thích em từ rất lâu rồi, chỉ là không tiện nói

- Rất...rất lâu sao _ cô ngạc nhiên, anh ta nói thật sao. Nhưng hai người mới gặp nhau chưa được hai tháng mà. Nhưng anh nói ra những lời này khiến cho cô cũng mềm lòng muốn đồng ý. Hình như... hình như cô cũng có tình cảm với anh thì phải. Mặc dù anh rất lạnh lùng, nhưng lâu ngày ở với cái tên lạnh lùng này cô dần cũng quen, tuy lạnh lùng nhưng anh ta vẫn rất chu đáo, thường ngày vẫn dẫn cô đi chơi và đi ăn

- Chắc em không còn nhớ một năm trước người cứu em trong lần em suýt bị xe đâm ở đường xyz chứ _ anh từ từ gọi cho cô nhớ lại chuyện năm xưa. Anh thích cô từ đó, một cô gái có nụ cười mê hồn, một mái tóc bồng bềnh trước gió, cùng với một đôi mắt biết nói trong veo làm anh mê mẩn mãi không quên

- Cô gái trí nhớ của em kém thật _ anh cười cười rồi gõ nhẹ vào đầu cô một cái. Còn cô, đang suy nghĩ lại. Một năm trước... Cứu cô... Đường xyz. Chẳng nhớ, chẳng nhớ lại là....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Anh yêu em

Người cứu cô hơn một năm trước, lúc đó do hơi sợ nên cô ko có nhìn rõ anh ta. Chỉ liếc sơ sơ qua, có dáng cao, cường tráng trông rất giống....anh. Lễ

nào là anh thật

- Anh...người đó là anh sao _ cô ngập ngừng nói. Trong đầu lại suy nghĩ, anh... yêu cô từ lúc ấy sao.

- Cô bé ngốc, em thật mau quên _ anh bước lại ôm cô, hít mùi hương dịu nhẹ trên tóc cô, rồi hôn lên trán cô

- Phải, là anh

- Vậy, anh nói yêu tôi.. là...là từ lần đầu gặp mặt sao

- Đúng _ ời trời, yêu em từ cái nhìn đầu tiên ư. Từ trước đến giờ cô chỉ thấy duy nhất trên phim, còn ngoài đời cô chỉ thấy " mê nhan sắc của em ngay lần đầu gặp mặt chứ yêu thương gì "

- Anh không lừa tôi _ cần phải xác định, xác định lại. Nhờ đâu là cái bẫy thì sao.

Anh phì cười. Cô gái này sao ngốc vậy. Anh nói hoàn toàn là thật, là cảm xúc thật. Anh yêu cái tâm hồn không vướng bụi trần của cô, yêu cái nụ cười của cô, yêu đến điên cuồng.

- Em có thể moi tìm anh ra để kiểm chứng _ anh đặt cô lên ngực trái rồi xoa xoa

- Em có cảm giác nó đang đập... rất mạnh không _ anh nhìn thẳng vào hai mắt cô rồi nói. Giọng nói của anh rất ôn nhu, nhẹ nhàng làm tim cô như vỡ ra nước vậy

-_ hic, nói câu gì đây. Anh mà nói nữa chắc cô bỏ cuộc mất. Thật cũng muốn nhảy lên mà ôm lấy cổ anh, rồi chui vào lòng anh ôm

- Em cũng thích anh mà... đúng không _ anh hỏi câu này khiến cô giật mình. Làm sao anh biết. Vì sao anh biết à, vì nhiều lần tình cờ anh phát cô nhìn lên anh say đắm, đôi lúc mặt còn đỏ lên, lúc thì thấy anh thì cười mỉm. Anh đều thấy hết. Anh chưa nói ra là để tìm thời cơ thích hợp rồi nói luôn. Mà bây giờ, chính là thời cơ tốt nhất

- Em.. em _ sao lại không nói ra được thế này, mọi lần mạnh miệng với anh lắm mà. Muốn nói hai từ " đúng vậy " thôi mà mở miệng mãi không thốt nên lời. Hay là do mình lo lắng, lo lắng anh chỉ vì trêu đùa cô mà nói như vậy chứ

- Anh yêu em _ nói rồi anh đáp xuống cánh môi hồng của cô, hôn xuống. Nụ hôn này không giống nụ hôn ở lễ đính hôn. Ở buổi lễ chỉ là nụ hôn chuẩn chuẩn nước, còn nụ hôn này kéo dài khá lâu. Mãi cho đến khi cô sắp không thở nổi nữa, anh mới buông ra

- Em cũng yêu anh, có đúng không _ anh hỏi nhưng cô vẫn im lặng, tại vì đang ngại, mặt lại nóng bừng. Nhất thời chưa có trả lời câu hỏi của anh

- Nếu không, anh hôn, sao không tránh. Anh hôn sao lại đỏ mặt... _ chưa kịp nói xong cô đã dùng tay bịt miệng anh

- Em..em thích, anh đừng... đừng nói nữa _ huhu ngược chết cô mà, có cần như vậy không, nếu không bịt miệng anh lại anh đã tuôn ra hết rồi. Cô vì cũng có tình cảm với anh nên mới để anh hôn. Cô cũng vì thế để hiểu rõ trái tim của mình hơn. Khi anh chuẩn bị hôn cô, tim cô đập rất mạnh. Lúc anh hôn thì mặt lại chín như quả cà chua.

Tự đặt anh thành người đàn ông khác, cô cảm thấy nếu như, aizza ví dụ thôi. Ví dụ anh là Nam Ca chẳng hạn, hay là Lục Khải thì cô đã không thương tiếc mà đá phăng ra ngoài rồi. Lục Khải và Nam Ca bên kia đang chuẩn bị đi ngủ thì tự nhiên hắt hơi một tràng dài. " Thăng khôn nào đang chửi rủa ông vậy, hắt xì "

- Em thích cái gì _ Kì Lân muốn hỏi vặn nha

- Em thích... em thích.... thích... anh _ đã biết là em thích anh rồi muốn hỏi vặn sao, làm ơn, đang xấu hổ muốn chết rồi còn hỏi như vậy

- Anh nào _ Kì Lân phì cười. Da mặt cô gái của anh rất mỏng nha. Mới như vậy đã xấu hổ rồi

- Anh... anh quá đáng lắm _ Không tỏ tình yêu thương gì nữa hết. Là anh cố tình trêu cô mà. Mặc Kì Lân... anh đi chết đi

Cô đang định quay ra khỏi cửa không nói với anh nữa thì một bàn tay kéo lại rồi ôm vào lòng

- Được rồi, không trêu em nữa. Về ngủ đi, ngày mai chúng ta đi hẹn hò có được không _ anh vuốt tóc cô nói. Lại thấy trước ngực có cái gì ướt ướt, thì ra là cô gái của anh khóc. Anh đùa quá chồm rồi sao

- Được rồi, đừng khóc nữa, có được không. Em khóc tim anh đau lắm _ trong cuộc đời này Mặc Kì Lân anh chưa từng sợ hãi điều gì nhưng từ khi gặp cô anh đã bắt đầu biết sợ. Sợ cô bị thương, sợ cô khóc. Cô như vậy trái tim anh cũng đau thắt lại

- Em khóc với tim anh đau thì có gì liên quan _ Cô ngược đôi mắt long lanh mong nước lên nhìn anh. Anh đang đùa cô đấy à. Tim đau thì đi tìm bác sĩ, ảnh hưởng gì tới nước mắt của cô (Mặc Kì Lân: em đang giả ngốc hay ngốc thật vậy

Diệp Tiểu Nhi: em nói thật

Mạc Kì Lân: " nhũu mầy ")

- Là vì anh yêu em nhất, thương em nhất. Cho nên em khóc, tim của anh rất đau

Tim cô tan vỡ bởi những lời anh nói, vội vàng ôm chặt lấy anh hơn mà khóc nức nở. Anh cũng ôm cô thật chặt mà hít lấy mùi hương thơm tự nhiên trên người cô. Cuối cùng cô cũng thuộc về anh, từ giờ họ sẽ sống thật hạnh phúc

Nhưng tương lai chưa biết được điều gì sẽ xảy ra với họ, liệu có còn hạnh phúc như bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Công viên Ocean Park cùng anh

7h sáng hôm sau

Cốc cốc

- Diệp Diệp, em đã dậy chưa.

Hôm nay là ngày hẹn hò chính thức của Diệp Nhi và Kì Lân. Kì Lân vì chuyện tối qua mà cả đêm không ngủ được. Con mèo nhỏ cuối cùng cũng rơi vào tay anh, niềm vui khiến anh gần như thức trắng cả đêm chỉ chợp mắt được vồn vện 2 tiếng. Sau khi tỉnh dậy anh chuẩn bị đồ đạc cùng cô đi hẹn hò. Điểm hẹn hò đầu tiên của hai người là " công viên đại dương Ocean Park " thuộc thành phố HongKong

- Đợi em một chút

Hôm nay Diệp Nhi diện cho mình chiếc đầm xuống cổ tròn tay lỡ màu trắng, ở eo có đai thắt nơ. Viên váy được trang trí thêm những hạt ngọc trai tinh khiết. Tóc được thả xuống dài ngang vai, chân đi đôi giày cao gót 4p trông rất xinh đẹp và quyến rũ, cùng với đó là chiếc túi xách màu xanh ngọc mà cha cô tặng cho cô.

Cạch. Cửa phòng được mở ra, mà cô giống như tiên như hạ phàm vậy. Anh nhìn cô đến ngây ngốc, vẫn biết là cô rất xinh đẹp nhưng chỉ cần thoa một chút son thôi là cảm thấy cô vô cùng quyến rũ

- Anh nhìn gì vậy, đi thôi

Lần này cô là người chủ động nắm tay anh đi xuống dưới nhà

- Thiếu gia, tiểu thư hai người có muốn ăn sáng xong rồi đi không

- Chúng tôi sẽ ăn bên ngoài

Cô mỉm cười nói với quản gia, rồi cùng anh ra ngoài. Cảm giác nắm tay của anh thật thích nha.

Công viên đại dương Ocean Park

- Oa, công viên này cũng rộng quá đi _ ở HongKong lâu như vậy nhưng Diệp Nhi vẫn chưa từng đặt chân đến công viên này. Trước khi gặp anh, cô vẫn là một cô gái không thích ồn ào, thích một mình đọc sách, không thích chốn đông người. Do vậy cô chỉ thân duy nhất với hai người là Khả Ngân và Nam Ca. Sau khi gặp anh, cô thay đổi. Trở thành một cô gái hoạt bát, thích nói cười, cũng thích trồn đông người.

- Nếu em thích, anh có thể xây cho em một cái lớn hơn _ thấy Diệp Nhi thích như vậy anh cũng vui. Sở dĩ anh biết cô có tính khá trầm rất giống anh. Nhưng anh cũng muốn thay đổi bản thân, thay đổi cả cô để cả hai có thể vui vẻ và hạnh phúc như bao người khác. Anh không muốn tình yêu của bọn họ tẻ nhạt, nhàm chán

- Thôi đi, rất tốn kém _ Quà khoa trương đi, thích thì đến đây là được. Nhà họ cũng cách đây không quá xa, và lại đến đây có rất nhiều người làm cô cảm thấy rất vui.

- Đi thôi _ anh dắt tay cô đến trạm mua vé. Hai người vẫn đứng xếp hàng như bao người khác, vì cô nói với anh " cô muốn giống như người bình thường, không muốn quá đặc biệt ". Nếu không chỉ cần anh nói một câu là không phải đứng hứng nắng để lấy hai tấm vé rồi.

Điểm đặt chân đầu tiên của hai người chính là " nhà hát Đại Dương ". Nhà hát đại dương là nơi những chú cá heo, những chú sư tử biển. Diệp Nhi nghe cái tên cảm thấy thích thú nên kéo Kì Lân theo luôn.

Ngồi xuống ghế khán giả Diệp Nhi vô cùng háo hức

- Em chưa từng xem cá heo biểu diễn bao giờ. Trước kia chỉ được đi dự tiệc cùng bạn bè và cha mẹ. Thật không ngờ thế giới bên ngoài vui vẻ đến vậy _ mặc dù cô không thích chốn đông người nhưng lần nào cha mẹ cô cũng ép đi để làm quen với các nhân vật có máu mặt trong xã hội. Nhân tiện đất cô đi gặp con rể tương lai. Nhưng lần nào đến, cậu con rể này cũng lấy cớ và vắng mặt.

- Sau này anh sẽ thường xuyên dẫn em đi được chứ _ anh xoa đầu cô nói. Được sinh ra trong gia đình danh giá cũng không sung sướng gì. Thật ra cô muốn gia đình mình chỉ là một gia đình nông dân nhỏ. Có cha, có mẹ và còn có cô sống trong hoàn cảnh bình thường, giống như bao người khác. Nhưng cũng chỉ là ước mơ mà thôi. Vì cuộc sống của cô vốn không giống người khác

- Được, sau này anh hứa phải dẫn em đi vòng quanh thế giới đó.

- Anh hứa

Sau khi xem xong màn biểu diễn của cá heo và sư tử biển, hai người ra ngoài đi dạo bộ. Đi được một đoạn, Kì Lân bỗng ngồi xuống, vỗ vỗ lưng của mình

- Lên đi, đi nữa sẽ rất mỏi

- Nhưng leo lên lưng anh, anh sẽ rất mỏi _ Cồng cô anh sẽ thấy rất mệt. Cô cũng không muốn làm anh mệt nên lấy lý do từ chối

- Anh là người luyện võ đấy, em lo gì

- Anh biết võ sao _ Diệp Nhi ngạc nhiên, từ trước đến giờ cô chưa có nghe anh hay ai nói ra anh là người luyện võ. Thảo nào, người anh lại đẹp đến vậy, cơ bụng, cơ bắp đều...aizza Diệp Nhi này đang nghĩ cái gì vậy

- Sao em lại đỏ mặt

- Á em...tại trời nắng haha...là trời nắng nên em đỏ mặt _ cầu trời đất, mong rằng anh ấy không phát hiện, nếu không có đào hồ chui xuống đất cô vẫn chưa hết xấu hổ.

- Lên đi

- À, được _ muốn không mất mặt thì phải leo lên thôi. Dù sao cũng không có ảnh hưởng gì

Hai người, một người cồng một người khiến do dân đi đường cảm thấy thật ngưỡng mộ. Nam áo sơ mi trắng quần âu, nữ một thân váy trắng nhìn như đôi tiên đồng ngọc nữ trên trời xuống vậy. Thật ngưỡng mộ mà

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-2: Công viên Ocean Park cùng anh 2

Hai người đi thêm một đoạn nữa thì đến khu trò chơi cảm giác mạnh

- Em muốn chơi cái đó _ Diệp Nhi chỉ vào trò nhảy bungee

- Em chơi được không đây _ trò này mang lại cho người chơi cảm giác rất tuyệt và phê. Nhưng nếu người yếu tim không chừng chỉ nhìn thôi đã thử ấy chứ

- Em không biết, nhưng sẽ thử _ chưa thử sao biết được với lại cô cũng muốn thử cái cảm giác khi chơi cảm giác mạnh là như thế nào

- Được, anh chơi cùng em _ sợ Diệp Nhi không chịu nổi nên anh muốn cùng cô trải nghiệm thử. Thật ra trò này anh chưa chơi qua, nhân tiện lần này thử luôn. Vì thuận tiện cho lúc giải trí nên cô đã thay một chiếc áo t-shirt và chiếc quần bò bó cùng đôi giày thể thao cho tiện vui chơi.

Anh và cô đi đến nơi nhận lấy dây thắt an toàn và trang bị dây bảo hiểm. Cô đến nơi chuẩn bị nhảy nhìn thử độ cao

- Cao...cao thế này sao _ cô giật mình, ôi trời ạ, biết cao như thế này cô cũng không mạnh mẽ dám chơi đâu

Thấy gương mặt trắng bệch của cô, anh liền buồn cười. Bước bước đến nhéo má cô

- Này còn bảo muốn thử, giờ hối hận rồi sao

- Ai hỏi hận chứ, chơi thì chơi _ Huh đủ gì anh cũng chơi cùng cô thì sợ gì
- Hai người chuẩn bị sẵn sàng chưa _ tiếng nói của nhân viên khu trò chơi vang lên
- Rồi
- Nếu sợ độ cao thì tôi khuyên tốt nhất đừng nên chơi _ nhân viên tốt lòng nói. Có rất nhiều người chơi xong trò nhảy bungee này thì siêu, người thì xanh lét mặt không đi nổi... nên nhân viên cũng muốn khuyên để hai người chắc chắn rằng họ có thể chơi được.
- Chúng tôi chơi được, anh yên tâm _ Kì Lân nói một câu chắc nịch khiến nhân viên an tâm hơn
- Vậy được, hai người mau vào vị trí đi. Quai cài và dây bảo hiểm đã cài chắc rồi
- Được

Rồi Kì Lân và Diệp Nhi bước đến chỗ nhảy bungee. Lúc này tim của Diệp Nhi đang đập rất nhanh, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần " Diệp Nhi mày làm được mà ". Phù... có lên

- Sợ thì ôm chặt lấy anh, có anh không phải sợ, anh sẽ bảo vệ em, được chứ

Diệp Nhi cảm động rồi nha. Đúng thế, có anh bên cạnh bảo vệ cô thì cô không sợ gì nữa hết

Và rồi hai người nghiêng người xuống chuẩn bị nhảy. Hai người ôm nhau rất chặt, Diệp Nhi cảm nhận được hơi ấm của Kì Lân nên không còn cảm thấy sợ nữa mà bây giờ chỉ cảm thấy ấm ở trong lòng. Khi rơi xuống, oaa có ánh ở cùng cảm thấy trò chơi này rất kích thích nha, mỗi tội khi rơi xuống đầu và chân đảo vị trí cho nhau (như là mình trồng cây chuối " đầu cắm xuống đất ấy) cô cảm thấy đầu hơi nặng mà thôi.

Hết lượt chơi, nhân viên bắt đầu dùng bộ điều khiển kéo anh và cô lên. Anh và cô được nhân viên tháo dây an toàn ra rồi cùng đi đến trạm trò mạo hiểm kế tiếp

- Còn muốn chơi sao _ nếu liên tục chơi vài trò mạo hiểm anh sợ cô sẽ không chịu được mất
- Không sao, có anh bên cạnh em không sợ gì hết _ Có anh bên cạnh cô không còn cảm giác sợ nữa, trò nhảy bungee ban nãy nếu là một mình coi chơi chắc tim đã rơi ra bên ngoài mất rồi ý chứ

Anh mỉm cười, vén tóc cô ra sau, rồi lau những giọt mồ hôi nhỏ trên trán cô

- Có mệt không, ra kia uống chút nước rồi chơi tiếp, được không _ nhìn cô thấy mệt anh cũng đau lòng. Anh cũng không ngờ cô lại ham chơi đến vậy. Nhưng anh thích cô hồn nhiên và vui tươi như thế này. Chỉ cần cô vui, anh có thể làm tất cả.

- Được
- Ra đây ngồi chờ anh một chút, anh đi một lát rồi quay lại _ anh sợ cô đi cùng sẽ mỏi chân nên bảo cô lại chiếc ghế đá bên cạnh ngồi
- Được, anh đi mau rồi về nhé _ thật ra một mình cô ở đây có chút hơi sợ đơn giản thôi vì lạ. Anh cũng vậy, để cô một mình ở đây anh cũng có chút lo. Vì khi hai người đến đây anh để ý có rất nhiều con mắt của những tên đàn ông nhìn cô chằm chằm

- Đợi anh, đừng đi lung tung đấy

Cô gật đầu. Anh liền dùng tốc độ nhanh nhất để đi.

Anh đi được một lúc thì những tên đàn ông bên này bắt đầu tiến lại gần chỗ của cô. Cô đang cầm điện thoại lướt web thì có tên tiến lại, vuốt má cô

- Bạn học, xin chào. Tôi có thể làm quen chứ

Cô nhún mày, ai là bạn học của anh ta cơ. Trông có vẻ đẹp trai đấy nhưng còn lâu với sánh được với Kì Lân nhà cô.

- Bỏ cái tay dơ bẩn của anh ra

Cô vừa nói vừa hất tay anh ta ra làm anh có chút bực

- Đi theo anh, anh cho rất nhiều tiền _ anh ta nghĩ trên đời này đàn bà, con gái chỉ cần có tiền là ai nấy cũng đều sáng mắt lên. Nên anh ta nghĩ cô cũng giống vậy. Nói rồi anh đưa ra một sấp tiền, đưa cho cô.
- Đi theo anh, anh sẽ cho em nhiều gấp bội.

Cô cầm lấy, nhìn một sấp tiền khoảng 10 vạn tệ (gần 334.000.000 VNĐ). Anh ta khi nhìn thấy cô cầm lấy tiền thì không khỏi nhếch mép. Nhưng lúc sau thì " phồccc.. " cả sấp tiền bay vào mặt anh ta

- Ai cần tiền của anh, cảm về mà bao nuôi tình nhân của anh. Bà đây không cần _ Cô cố tình nói dài câu cuối ra. Nghĩ gì chứ. Cô mà phải lấy mấy cái đồng tiền đó của anh ta à. Cho xin đi, nhà cô rất giàu đấy. Rồi cô đi lên phía trước, ở chỗ này thật ô nhiễm mà.

Khi đám đàn em nhìn thấy anh ta bị quăng tiền vào mặt như vậy, cô còn bỏ đi, đang định xông lên thì anh cầm lại

- Không cần

- Nhưng mà..._ đám đàn em đang định nói thì bị anh chặn lời

- Tao tự giải quyết

- Vâng _ đại ca đã nói tự giải quyết thì thôi vậy

Nhưng trong thâm tâm anh ta lại có một suy nghĩ " cô gái, em là người đầu tiên từ chối tiền của tôi " thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-3: Công viên Ocean Park cùng anh 3

Kì Lân mua nước xong quay lại thì không thấy cô đâu thì rất sợ. Cô không quen thuộc nơi này, nhờ đi lạc hay bị ai đó dẫn đi đâu thì làm sao. Mà cũng có thể bị bắt cóc. Nghĩ đến đây anh không ngừng run sợ. Anh vội gọi điện lấy điện thoại ra, bấm số của cô và gọi

" tút...tút...tút...." mỗi tiếng " tút " qua đi làm lòng anh nóng như lửa đốt

- Hức...hức...alo _ bên đầu kia bắt máy. Mà tiếng khóc sùt sùi vang lên trong điện thoại vô cùng rõ ràng làm anh hoảng hốt không thôi

- Diệp Diệp, em đang ở đâu. Em bị thương chỗ nào, sao lại khóc..._ anh không ngừng hỏi han cô, sợ cô bị thương anh sẽ đau lòng, mà cũng sợ cô bị người khác đùa giỡn, trêu chọc.

- Không có... em ở khu rạp chiếu phim, anh đến đây đi

- Được, em ở nguyên đó, anh sẽ tới liền _ nói xong anh tắt điện thoại rồi đến khu rạp chiếu phim luôn

Khi đến nơi anh thấy hình ảnh một cô gái ngồi giữa đám đông, cầm gói bắp ăn nhồm nhoàm, hai mắt còn không ngừng tuôn lệ, một tay thì cầm khăn giấy liên tục lau nước mắt. Hoá ra, cô khóc vì xem phim. Anh thở hắt ra một hơi. Đúng là cô có tài dọa người mà

Anh bước đến gần chỗ cô rồi xuống

- Lân, anh đến rồi à, xem cùng em đi. Bộ phim này rất cảm động nha, làm em khóc hết nước mắt...hức _ vừa nói cô vừa cười, mắt vẫn còn đọng mấy giọt lệ. Thật buồn cười mà. Thấy vậy anh liền lấy tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô

- Còn cười được à, làm anh còn tưởng em bị làm sao nữa

- Không có.. chỉ là bộ phim này quá cảm động. Nam chính với nữ chính số khổ quá mà, cuối cùng thà chết cùng nhau chứ không chịu sống mà chia lìa. Cảm động chết mất....hic hic_ chắc phen này anh phải đi tìm đạo diễn cho ông quay lại bộ phim này mới được. Bảo bối của anh khóc hết cả nước mắt rồi

- Được rồi, phim hết rồi em còn muốn đi đâu nữa không

Lúc này đang là 3 giờ chiều, trời vẫn còn nắng nhẹ nhưng trời rất mát mẻ vì có gió

- Em muốn đi tản bộ _ hết hứng muốn đi chơi rồi. Bây giờ cô thực sự muốn cùng anh tâm sự. Cũng coi như lần đầu tiên hẹn hò của họ cũng khá suôn sẻ

- Được, lên lưng anh công đi _ anh hất hất mặt về sau lưng ý nói muốn công cô

- Không muốn, em muốn anh nắm tay em đi dạo _ lúc giữa trưa công rồi, giờ lại công tiếp, cô cũng có chân nha

Anh cũng vui vẻ đan 5 ngón tay của anh vào 5 ngón tay của cô bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Phía trước hai người tới chính là thủy cung.

- Oa, đẹp quá. Lân nhìn kìa Lionfish (cá ngựa vằn). Em rất thích con này nha _ Diệp Nhi chỉ vào mấy con cá ngựa vằn nhỏ xinh đang bơi lội bên trong lồng kính

- Anh sẽ mua về thả bể

Phía trước còn rất nhiều loại cá như: cá tráp đẹp, cá mặt trắng, scup, cá hề, cá kiểm, cá phượng hoàng... cô đều chỉ. Ngay cả cá mập, cá heo... nhưng câu trả lời của anh vẫn nhận được là

" anh sẽ mua về thả bể "

- Cá mập, cá heo có thể thả bể được sao _ nó to như vậy mà, cả cái bể bơi khéo còn chẳng vừa ý

- Anh sẽ xây một cái thủy cung như này cho em

- Anh đáng yêu quá đi _ rồi cô hôn chụt một cái vào má anh rồi tiếp tục đi tiếp

- Lân, em muốn chụp hình _ cảnh đẹp như này bỗng dưng cô lại muốn chụp hình nha. Cô cũng muốn lưu giữ hình của hai người lại làm kỉ niệm

- Anh chụp cho em

- Không muốn, em muốn hai chúng ta chụp chung

Anh nhìn xung quanh

- Vậy ai chụp cho chúng ta

Cô nhìn quanh một lúc rồi cười, chạy lại chỗ một thanh niên trẻ

- Bạn học, phiền bạn có thể chụp giúp mình kiểu ảnh

Cô lúc này đã diện lại cho mình bộ đồ khác nha. Cũng là váy trắng, nhưng dài qua đầu gối, chi tiết đơn giản hơn bộ lúc sáng. Vẫn đeo chiếc túi xách và giày cao gót, tô thêm chút son nhàn nhạt. Trông cô lúc này rất xinh đẹp, ở dưới thủy cung, nhờ những ánh sáng của những thứ vây cá trông cô lại càng giống tiên hạ trần

- Bạn học..có thể giúp mình chứ _ Thấy anh ta mãi nhìn, cô không khỏi có chút ngượng ngùng

- À, được

- Cảm ơn

Anh ta cầm máy ảnh chụp cho hai người khoảng 2 tấm rất đẹp. Tấm thứ nhất cô chỉ vào mấy con cá cười rất tươi còn anh thì nhìn theo phía tay cô chỉ. Tấm thứ hai anh vén tóc ra sau mang tai cho cô, còn cô thì thẹn thùng cười.

- Cảm ơn bạn học nhiều _ cô vui vẻ đưa tay nhận lấy máy ảnh (máy ảnh trước khi ra khỏi nhà Diệp Nhi có mang theo để chụp nha)

- Không có gì đâu _ anh ta đưa tay gỡ đầu rồi cười lại với Diệp Nhi mà không để ý bên ai kia bên cạnh " mặt đen xì "

- Cảm ơn _ nói với anh ta - Đi thôi _ chưa đợi anh ta trả lời thì đã cầm tay cô kéo đi

- Chúng ta đi đâu _ Cô thấy kì lạ, mới vào đây được một chút thôi mà

- Anh dẫn em đi ăn _ sợ cô hiểu lầm nên anh nói thêm - từ sáng đến giờ chúng ta còn chưa có ăn, chắc em đói rồi đi thôi

- Được, em biết có quán này ăn rất ngon. Chúng ta đi thôi

Anh và cô rời khỏi công viên Ocean Park và tiếp tục hành trình của . Đó chính là hành trình lấp đầy bao tử

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khả ngân đáng ghét

Sau khi đi ăn xong, anh và cô còn đi dạo một chút cho tiêu cơm sau đó trở về biệt thự. Về đến biệt thự cũng đã 11h, mà lần trước cô có dặn người làm

không cần đợi, chỉ cần để đèn, còn chìa khoá thì anh và cô có chìa khoá dự phòng. Cô vì buồn ngủ nên đã thiếp đi lúc nào không hay. Vì cô ngủ quá ngon nên anh khôngỡ đánh thức dậy. Anh từ từ cởi nịt an toàn ra cho cô rồi bế cô vào nhà. Anh cảm thấy cô quá nhẹ, sau này phải bồi bổ cô thêm cho có thịt, như vậy sẽ thích hơn. Anh từ từ bế cô nhẹ nhàng bước lên cầu thang, rồi ả nhẹ cửa phòng cô ra. Đặt cô nằm xuống rồi đắp chăn lại cho cô. Hôn nhẹ lên trán cô rồi nói

- Bảo bối, ngủ ngon

Anh ngồi ngắm cô vài phút rồi mở cửa ra phòng cô.

6h sáng hôm sau

Reng...reng...

- Umm... cô kêu nhẹ một tiếng rồi cất đồng hồ báo thức đi. Hôm nay là thứ hai, cô phải đi học. Đứng dậy vào phòng tắm vsen khoảng 5 phút, cô mở tủ ra lấy bộ đồng phục thay vào rồi bước xuống nhà

- Tiểu thư, mời ăn sáng

Nghe - người hầu của cô thấy cô bước xuống liền kéo ghế đối diện Kì Lân rồi mời cô ngồi xuống

- Cảm ơn

- Thân làm chủ tớ, tiểu thư người không cần khách sáo

- Được

Hình như quên mất gì đó...Aaa

- Lân, chào buổi sáng

- Giờ mới nhớ đến anh sao...hửm_ anh cốc vào đầu cô một cái nhẹ

Cô cười nhẹ rồi ngồi xuống ăn sáng. Ăn sáng xong, anh và cô cùng nhau đến trường. Hôm nay hai người đến khá sớm, sân trường chỉ lác đác một vài học sinh. Vậy cho nên cô mạnh bạo nắm tay anh vào. Chỉ là không ngờ bị mục Khả Ngân nhìn thấy trên cô không thôi. Ngượng chết mà.

Sắp đến giờ vào lớp rồi mà vẫn chưa thấy Nam Ca đâu, cô hỏi

- Nam Ca sao chưa thấy đi học nhi

- O! Cậu ta chưa nói với cậu à

Khả Ngân ngờ ngác, chẳng phải cậu ta nói là đã nói với Diệp Nhi rồi sao

- Chuyện gì cơ

Nói với cô cái gì, ngay cả buổi lễ đính hôn của cô mà cậu ta còn không đến dự nữa

- Hôm cậu đính hôn, cậu ta đã đi Mỹ du học rồi. Cậu ta có nói với mình là đã nói cho cậu biết rồi mà

Diệp Nhi suy nghĩ một chút, trước hôm đính hôn, cậu ta có nói với cô " nếu có ngày tôi phải đi xa, bảo bối có thấy nhớ tôi không " thì cô trả lời " mình sao phải nhớ tên khốn khiếp nhà cậu ". Lúc đó cô nghĩ cậu ta chỉ đùa giỡn hoá ra cậu ta nói thật

- À, cậu ta nhờ mình đưa cái này cho cậu. Mình có nói cậu ta tự đưa nhưng cậu ta lại nói là ngại cậu nên nhờ mình đưa hộ

Khả Ngân lấy từ trong balo ra một lá thư. Cô cảm thấy lạ. Tên này muốn viết cái gì cho cô sao. Thời đại này, muốn nói gì cậu ta có thể nhắn tin hoặc gọi điện trực tiếp cho cô là xong mà

Diệp Nhi cầm lấy bức thư rồi cất vào balo. Khi về cô sẽ đọc nó

Reng...reng

Tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, Diệp Nhi thu dọn sách vở bỏ vào cặp. Khả Ngân tiến đến vỗ vỗ vai cô

- Diệp Diệp lại về cùng thiếu gia Kì Lân sao? _ Vừa nói Khả Ngân vừa nhún mày cười cười huyých huyých vào tay cô

- Ừm.. muốn về chung với tụi mình sao _ Diệp Nhi ngờ ý mời muốn Khả Ngân đi chung. Nhưng có cho Khả Ngân 100 cái lá gan cũng không dám đi chung

- Ui da, bụng mình đau quá, mình phải về trước... hai người về trước đi nhé. Mình đi đây

Muốn giết bà đây sao. Đi chung với hai người để làm kì đà cản mũi à. Với lại bà đây mà đi chung không chừng thiếu gia Kì Lân đẩy mặt đen như đất nòi cho xem. Hừ, bà đây không ngu

- Vậy mình đi trước, tạm biệt

- Tạm biệt

Diệp Nhi chào tạm biệt Khả Ngân trước sau đó lấy điện thoại ra xem tin nhắn. Là của Kì Lân

- Anh đang ở công trường. Em xuống chưa

Cô mỉm cười rồi nhanh chóng nhắn lại cho anh

- Đợi một chút, em xuống liền

Cô cúp điện thoại, cất vào trong balo sau đó bước ra cổng trường. Bước ra đã thấy chiếc xe Lamborghini đợi sẵn. Cô mở cửa xe rồi ngồi vào chỗ, hỏi người điều khiển

- Xin lỗi, để anh phải chờ lâu

- Chờ em cũng được gọi là hạnh phúc

Anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương vẩn trên má cô ra sau gáy. Mắt chăm chú ngắm nhìn dung nhan của cô. Anh thật sự rất muốn lúc nào cũng được nhìn ngắm cô như lúc này. Chỉ có anh và cô, sống trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của chính mình

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thư của Nam Ca

2 tuần sau

Thời tiết bây giờ đã vào đầu đông, ngoài trời vẫn liên miên mưa phùn.

Hôm nay là ngày chủ nhật, lẽ ra ngày thường cô sẽ cùng Kì Lân đi dạo. Nhưng vì 1 tuần nay cứ liên miên mưa phùn, mà trời lại lạnh lạnh nên cô cũng lười biếng nằm trong phòng. Một phần cũng do Kì Lân năm nay là năm cuối cấp nên cô cũng muốn cho anh thời gian ôn bài. Nhưng cứ nghĩ đến năm sau anh phải đi Mĩ du học thì cô lại buồn. Thân là người thừa kế, trách nhiệm của anh rất lớn, ngoài ra còn cả gia tộc Mạc thị to lớn sau này cũng do anh quản lí. Anh đi du học không phải là ngắn mà là những 7 năm. Anh và cô ít nhất cũng phải 8 năm nữa mới hoàn thành xong công việc học tập của mình (vì cô nhỏ hơn anh một tuổi nên sẽ đi du học sau). Và lại sau thời gian này có lẽ hai người sẽ rất ít khi gặp nhau. Vì anh du học bên Mĩ, còn cô là bên Anh. Công ty mẹ của hai nhà, một nhà bên Anh, một nhà bên Mĩ nên chắc chắn hai đứa con phải chịu thiệt thời gian dài rồi.

Ngồi chán nản suy nghĩ, cô mới chợt nhớ ra một điều. Cô vẫn chưa có đọc thư của Nam Ca. Chợt bật dậy, mở ngăn kéo ra tìm một dây túi sách.

- Hôm đó mình đeo túi nào nhỉ?

Nhìn một hàng dài túi sách mà cô thấy chóng mặt. Hôm đó vì vội nên cô cũng quên bỏ đồ trong ngăn kéo mà treo luôn vào tủ.

- Cái nào nhi...

Tay cô lục mò từng cái túi sách ra. 1 cái, 2 cái, 3 cái... đến cái thứ 8

- A... đây rồi

Cô xé chiếc bao bì ra, ngồi bệt dưới sàn nhà đọc bức thư mà Nam Ca viết

" Gửi bảo bối Diệp Diệp

Bảo bối à, chúng mình quen nhau cũng lâu rồi nhỉ. Tính ra chúng ta còn được coi là thanh mai trúc mã. Bảo bối biết không, thật ra tôi thích em từ rất lâu, rất rất lâu rồi. Đã rất nhiều lần tôi muốn thổ lộ với em. Nhưng là tôi sợ, sợ em sẽ lãng tránh tôi, sẽ xa lánh tôi. Em biết tôi đã thích em từ lúc nào không? Chắc hẳn em sẽ không tin một cậu nhóc 5 tuổi đã thích thầm em. Em biết không, em cười rất đẹp làm tôi mê mẩn. Đôi mắt như ngọc của em như biết nói làm trái tim tôi rung động. Chắc hẳn em không biết, khi em 15 tuổi em đã nhận được bao nhiêu thư tình đầu đúng không. Huh, vì tôi đã thay nhận mặt em

nhận hết rồi quảng vào xột rác rồi. Còn mấy thằng mặt đẹp mà não phẳng muốn đến tặng quà cho em, tôi đều không thương tiếc mà đập thẳng đi rồi. Tôi biết họ đều vì nhan sắc xinh đẹp kiêu diễm của em mà muốn tiếp cận em. Tôi thật cảm thấy ghen tị với bọn họ mà. Vì có gì bọn họ được viết thư tỏ tình và tặng quà cho em. Trong khi đó tôi thật lòng với em nhưng lại không có can đảm, thật tức cười mà. Diệp bảo bố, tôi thật sự vẫn luôn muốn ở đằng sau và che chở cho em. Nhưng chắc từ giờ không cần nữa rồi. Có Kì Lân xuất hiện trong cuộc đời em, chắc chắn em sẽ rất vui có đúng không. Khi nghe tin em và anh ta đính hôn, tim tôi thật sự... rất đau, rất đau đấy. Em có biết sau khi tôi nghe tin đó thì đã có suy nghĩ gì không! Là cướp dâu đấy. Haha, nhưng tôi đã từ bỏ vì có lẽ sắp không xong rồi. Nếu may mắn có lẽ tôi sẽ sống thêm được một khoảng thời gian dài dài. Nếu thất bại, có lẽ tôi sẽ không còn được gặp lại em nữa. Khi đó, tôi sẽ chúc em sống thật hạnh phúc. Còn nếu như thành công, có thể tôi sẽ cướp lại em từ tay hắn ta. Cho nên em hãy cầu mong cho tôi thất bại đi..

Đây là lần đầu tôi viết thư cho em nhi. Xem xong bức thư này đừng có cảm động mà khóc nhè nhé. Để dành nước mắt đến khi tôi sang thế giới bên kia rồi khóc một thê, nhé... Hay cũng có thể, em đang mắng chửi tôi là thần kinh hay không?

Phải làm sao đây... thật sự tôi vẫn muốn viết cho em thật nhiều thật nhiều lời mà tôi muốn nói ra, nhưng phải làm sao, tay tôi nó kêu mỏi rồi. Bàn tay của tôi nó phản chủ rồi, thật tức cười mà

Nếu như, chỉ nếu như thôi nhé, một ngày nào đó em nhận được lá thư mà tôi gửi có thì chắc chắn rằng tôi vẫn còn sống và sẽ cướp em từ tay anh ta. Cho nên hai người cố gắng cùng nhau tận hưởng những ngày không có tôi đi nhé. Còn tôi, tôi sẽ mãi yêu em, thích em. Gửi em, bảo bố của anh

Diệp Diệp "

Cô vừa đọc mà nước mắt rơi lã chã. Cái tên khôn này, bị bệnh gì sao không nói cho cô và Khả Ngân biết. Chắc phải bệnh gì nặng lắm nên mới nói như vậy. Cái gì mà thích cô từ lâu chứ, thích cô mà giấu cô cả chuyện này sao!

- Nam đáng ghét! Hức... có giỏi thì quay về đây cướp bà từ Lân nhé. Nếu không hức... quay về, bà sẽ sang tận nơi đào xương cốt của cậu lên. Cái gì mà lần cuối chứ. Cậu là cái đồ lừa đảo, cậu nói muốn bảo vệ bà đây cơ mà... hức hức

Vừa muốn thổ lộ với bà đây là định phui sạch sao. Tên chết bầm này.....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Có chết cũng phải kéo bà già Khả Ngân chết theo

Diệp Nhi chạy lại bàn với lấy cái điện thoại. Bấm số gọi cho Nam Ca, gọi mãi không được cô mới chợt nhớ ra. Cậu ta ra nước ngoài chắc đổi số rồi, bèn gọi cho Khả Ngân thử

- Alo _ giọng Khả Ngân bên kia ngái ngủ, lười biếng trả lời

- Khả Ngân, cậu có...biết Nam Ca bị bệnh gì không

Diệp Nhi khó khăn nói, nhờ đâu cậu ta bị bệnh gì nặng không chữa được thì phải làm sao. Bình thường cô khá ghét cậu ta vì cậu ta chỉ suốt ngày lèo nhèo theo cô. Nhưng mỗi khi cô gặp khó khăn, cậu ta lại là người đứng ra bảo vệ cô, che chở cho cô.

- Nam Ca á, cậu ta thì có bệnh gì chứ

Tên đó khoẻ như trâu ý, làm sao mà bị bệnh cho được. Nực cười, hay cậu ta lại có mưu mô gì đây

- Nhưng trong thư cậu ta để lại cho mình nói cậu ấy có bệnh khó chữa mà

Rốt cuộc là cậu ta bị bệnh gì cơ chứ, lại còn có thể mất mạng nữa

- Àaa... mình nhớ ra rồi. Chắc cái bệnh cậu ta nói là " loạn thị " ấy hả. Háhhaahah, Diệp bảo bố ả, cậu bị cậu ta lừa rồi

Khả Ngân bên kia cười ha ha, " loạn thị " chỉ là mắt không nhìn rõ chứ có cái gì to tát đâu mà, cái gì mà chết chóc chứ. Buồn cười chết cô mất hahaha

- Cái gì cơ...loạn..loạn thị. Cậu không đùa mình chứ

Nếu thật sự là cậu ta chỉ là nói phét, cô sẽ không nhân nhịn mà thẳng tay muốn bóp chết cậu ta. Rơi bao nhiêu nước mắt lo lắng của cô mà cậu ta thì lại chả bị gì hết..

- Đúng mà, cậu ta sang Mỹ điều trị loạn thị, rồi học luôn bên đấy mà. Có điều cậu ta nói, mình không được nói chuyện cậu ta bị loạn thị cho cậu biết....háhha

Khả Ngân cười một tràng dài khiến Diệp Nhi bên này bốc hỏa. Xong lại nói tiếp

- Thì ra cậu ta có chủ ý, buồn cười chết mình mất. Mình khẳng định cậu ta nói cậu ta bị bệnh sắp không qua khỏi với cậu. Đúng không? Diệp bảo bối...hahaa

Thật ra Khả Ngân cũng biết được Nam Ca có ý với Diệp Nhi nên cô nàng dễ nhận ra được Nam Ca cố ý lừa Diệp Nhi xem Diệp Nhi có một chút cảm xúc gì với cậu ta không.

- Cậu còn cười được... Cậu có biết số điện thoại của cậu ta bên Mĩ không?

- Có nè +12028617540 (bìa)

E hèm. Nếu không nhầm, bên kia Nam Ca chuẩn bị nghe " bản giao hưởng định mệnh " từ Diệp Nhi rồi

- Coi như cậu biết điều, mình sẽ sử cậu sau. Trước hết mình sử tên chết bầm kia trước

Nói rồi Diệp Nhi cup máy. Khả Ngân bên kia rớt rốn. Diệp Nhi bình thường rất hiền lành và dễ gần. Nhưng một khi đã quá giới hạn thì sẽ xù lông. Sẽ thay đổi 180°. Cô đã chứng kiến 1 lần rồi. Thật đáng sợ

Diệp Nhi bên này sau khi cup máy, liền bấm ngay số gọi đi Mĩ.

Tút tut.... tut

- Alo

Đầu bên kia có người nghe máy, không ai khác chính là Nam Ca.

Nghe thấy giọng tên ôn thần này. Diệp Nhi càng bốc hỏa. Lửa nóng xông lên đến đỉnh đầu cần chỗ phát tiết. Thở đều 1-2 nhịp, Diệp Nhi bình tĩnh nói nhẹ nhàng, đổi giọng mình đi

- Xin chào, đây có phải số máy của " anh " Trịnh Kỳ Nam không ạ

Cô cố tình nhấn mạnh chữ " anh Trịnh Kỳ Nam " khiến Nam Ca bên kia giật mình. Giọng nói này rất giống... Nam Ca nhìn vào số điện thoại. Đây không phải là số điện thoại của Diệp bảo bối sao. Vì bên này là buổi sáng, Nam Ca vừa mới ngủ dậy nên nghe tiếng chuông điện thoại đã nhấn nút nghe luôn. Nên không hề biết ai gọi đến

- Diệ... Diệp bảo bối. Hi chào buổi sáng

Bên Nam Ca là buổi sáng, nhưng bên Diệp Nhi đã gần trưa nên anh quên mất mình đang lệch múi giờ. Nhưng hình như Diệp bảo bối không vui, có gì đó là lạ, như thể... sát khí.

- Bên này đã gần trưa rồi...anh Trịnh

Cô một lần nữa nhấn mạnh chữ anh Trịnh làm Nam Ca bên kia nuốt nước bọt đến ực một cái. Hình như bảo bối của anh biết được sự thật. Nhưng anh vẫn giả ngu

- Khụ khụ khụ... Diệp bảo bối à, đến giờ mình phải uống thuốc rồi. Mình nói chuyện với cậu sau nhé

Rút rút rút, không sẽ chết thảm. Nam Ca cũng thừa biết tính cách của Diệp Nhi rồi. Không tắt máy là sẽ thảm. Nhưng đang định tắt máy thì

- Bà đây cho cậu tắt máy sao, hả. Sao. Tường Trịnh thiếu gia đổi cách xưng hô với tôi rồi...Hả

Diệp Nhi lớn giọng quát to làm Nam Ca sợ ôm lấy tim, đưa điện thoại ra xa khỏi tai. Đột nhiên Diệp Nhi đề nghị mở chat video lên

- Mở video lên cho bà...nhanh

Nam Ca sợ hú hồn vội làm theo mở video lên, liền xuất hiện khuôn mặt đáng sợ của Diệp Nhi

- Xem ra Trịnh thiếu gia đây vẫn còn khỏe, chưa chết được. Chúng ta bàn chuyện một chút chuyện nhỏ, có được không Trịnh thiếu gia?

Cô ngồi vắt chân lên nhau đối diện với Nam Ca qua màn hình điện thoại

- Diệp bảo bối à, cậu đừng đùa nữa. Gọi quốc tế tốn kém lắm, hay là thôi đi

- Tôi không ngại bỏ mấy đồng lẻ để tìm chỗ hả giận. Như cậu cũng biết, nhà bà đây thứ không thiếu nhất là gi, đúng chứ

Quả này chết thật rồi, thảm thật rồi. Chắc chắn là bà già Khả Ngân kia nói thì Diệp bảo bối của anh mới biết được anh bịa đặt trong thư là bị bệnh. Được lắm bà già. Để xem tôi chết, tôi sẽ lòi theo bà như thế nào. Trịnh Kỳ Nam chết thì chết cũng phải lòi bà già nhà người theo

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giải thích

- Nhờ ơn phước của Trịnh thiếu gia, tôi đây mới khóc hết mấy lít nước mắt. Trong khi đó, Trịnh thiếu gia bên này vẫn ôm gối tìm chu công

Diệp Nhi ngồi vắt chân khoanh tay lại, hơi dựa vào ghế, mặt lạnh tanh chỉ trách Nam Ca khiến cậu ta không nói nên lời

- Trịnh thiếu gia, mồm cậu bị dính lại với nhau rồi à. Nói gì đi chứ

Cậu ta càng im lặng lại làm cô càng bức mình. Cậu ta chẳng bị bệnh gì sao lại nói dối ở trong thư rằng sợ sẽ không qua khỏi chứ. Trong cuộc đời của cô, điều mà cô ghét nhất đó chính là lừa dối. Vì đơn giản cô rất ghét. Mặc dù Nam Ca là bạn thân của cô nhưng cô cũng không bỏ qua được. Phải trừng trị hần một phen để bỏ cái tính trẻ con ngu xuẩn này đi

- Sao, nói đi chứ

Nam Ca bên kia mặt cứ cúi gầm xuống, đơn giản vì không còn mặt mũi đâu mà nhìn cô. Tò tính với cô trong thư là thật, vốn dĩ anh làm vậy để sau này trở về có thể có lấy một tia hi vọng nhận được sự đồng cảm của cô. Ai ngờ bây giờ...tò tính thất bại lại còn cộng thêm tội danh lừa dối. Chơi với Diệp Nhi từ nhỏ, anh biết Diệp Nhi ghét nhất là dối trá. Tất cả là tại bà già Khả Ngân. Đang đâu tự nhiên nghe bà ta xúi giục. Tính ra anh cũng ngu, tin theo Khả Ngân làm chi chứ. Nói gì thì nói, anh có chết cũng phải lỗi Khả Ngân chết chung...hừ bà già chết tiệt

- Tôi không cố ý lừa Diệp bảo bối đâu, là do...là do cái bà già Khả Ngân đó xúi giục tôi nên tôi mới... tôi mới...mới làm như vậy

Hừm, muốn nghe giảng đạo thì cả hai phải cùng nghe, có chi phải nghe một mình. Ông đây không ngu ngốc đến mức đó. Mụ già, bà lần này chết chắc. Tự mình cười trong lòng, nhưng Nam Ca không để ý tới khuôn mặt xám xịt qua điện thoại

- Nam...Khả....Ngân

Diệp Nhi tức giận, lòng bàn tay bầu chặt vào nhau làm móng tay đâm vào lòng bàn tay khiến nó suýt chảy máu. Nam Ca thấy một màn này mà sợ hãi khóc không ra nước mắt

- Tạm thời tha cho cậu trước, tôi sẽ xử đẹp cậu sau

Xong xuôi, Diệp Nhi bấm máy gọi cho Khả Ngân. Chưa để bên Khả Ngân nói gì cô đã cướp ngay lời, ra lệnh cho Khả Ngân

- 15 phút, quán cafe số 7

Diệp Nhi nói gần giọng. Khả Ngân thấy là lạ. Mọi khi Diệp bảo bối của cô ăn nói có chủ vị ngữ đoàng hoàng, và lại chưa ra lệnh cho cô bao giờ. Thái độ này.... on trời cậu ta không phải khai hết rồi chứ. Mẹ kiếp, Trịnh Kì Nam tôi muốn giết chết cậu

10p sau tại quán cafe số 7

- Phù phù... hi Diệp bảo bối. Sao nay có nhã hứng mời mình uống cafe vậy

- Rất có nhã hứng

Diệp Nhi hơi hốt đáp, làm Khả Ngân nuốt nước bọt ực một cái. Khí thế của Diệp Nhi quá kinh khủng làm Khả Ngân thấy sợ. Sao mới đầu tự nhiên giúp cái trò quỷ quái này giúp tên kia cơ chứ

- Nghe mình nói này Diệp bảo bối... bảo bối à thật ra....

- Nghiêm túc

- À, thật ra mình biết... biết Nam Ca thích cậu từ lâu rồi. Nhưng hần ta cứ ngu ngốc không nói cho cậu biết. Nên mình mới xui cậu ta thử tỏ tình với cậu

- Diệp bảo bối à, thật ra Nam Ca không phải bị loạn thị bình thường mà là bị loạn nặng, có thể không chữa được. Sau này bị nặng nữa có thể sẽ mù loà. Ba cậu ta đưa cậu ta sang Mỹ để điều trị, tiện thể tìm giác mạc phù hợp với cậu ta. Nhưng tìm lâu rồi, vẫn chưa hề có giác mạc phù hợp với mắt của cậu ấy. Cho nên cậu ấy mới nói, có thể sẽ không quay về. Cậu ta thật sự rất muốn có một đôi mắt sáng. Cậu biết vì sao không, là vì cậu ấy muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy được cậu. Nếu mất đi đôi mắt, đồng nghĩa với việc cậu ấy sẽ không còn nhìn thấy cậu. Đó cũng chính là lí do mà cậu ta nói nếu may mắn hay không có thể cướp được cậu từ Kì Lân

Khả Ngân nói xong một hơi thì thở phào nhẹ nhõm, vì Diệp Nhi không có động tĩnh gì, chỉ trầm mặc suy nghĩ gì đó.

Thật ra bệnh của Nam Ca không có nặng như Khả Ngân kể. Chỉ là muốn thoát tội thì phải tăng bốc lên cao một tí. Thật ra cậu ta chỉ bị loạn thị nặng chỉ cần dùng thuốc một thời gian là khỏi. Khả Ngân cố tình xui cậu ta viết vào như vậy để cho lúc Diệp Nhi biết được cậu ta lừa dối, sẽ bị Diệp Nhi đìm cho một trận. Ai ngờ cậu ta còn kéo cô chết theo làm cô muốn thổ huyết mà

Hừ... Trịnh Kì Nam, cậu chết chắc với tôi. Tưởng như vậy là xong à, bà đây sẽ khiến cậu sống không được mà chết cũng không xong

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tình nhân bao nuôi

Sau khi ra khỏi quán cà phê số 7, Diệp Nhi trầm mặc đón xe taxi trở về nhà. Cô suy nghĩ một chút, có lẽ cô cũng hơi quá một chút. Nhưng mà cậu ta có bị bệnh hay không thì cô không biết... Ai nha, thật là đau đầu. Tạm bỏ qua cho cậu ta vậy, nhưng nếu cô mà biết hai người họ đồng minh gạt cô thì đừng trách bà đây độc ác.

Nhắc đến mới nhớ, cả ngày nay chưa gặp Kì Lân, cô lại cảm thấy nhớ. Mở balo lấy chiếc điện thoại ra, 3 cuộc gọi nhớ của Kì Lân. Thôi chết cô tắt âm nên không biết Kì Lân gọi cho cô. Cô lập tức bấm máy gọi lại

Tút...tút

- Alo

- Này anh gọi em có việc gì sao

Cô lập tức vào thẳng vấn đề

- Thấy nhớ nên gọi. Nhưng này em làm gì mà không nghe máy

Anh có vẻ không vui một chút. Cô cũng chân thực trả lời ngay

- Ban này em đi cùng Khả Ngân uống cà phê. Còn điện thoại tắt âm nên không có biết anh gọi

- Em xin lỗi

Diệp Nhi ăn năm hồi lỗi, mặt xị, giọng trầm xuống làm Kì Lân bên kia có chút buồn cười

- Không có giận em. Tối anh muốn dẫn em đi dự tiệc sinh nhật đôi tác. Có được không Diệp tiểu thư

Kì Lân muốn Diệp Nhi cùng đi một phần là muốn cho mọi người biết, bên cạnh cô đã có anh rồi. Và lại tránh cho mấy cô thiên kim ngực to não ngắn đến gần. Những lần trước đi dự tiệc, anh toàn đi một mình nên mấy người đó cứ vây quanh anh khiến anh bức mình cáu gắt. Anh ghét sự đụng chạm của người khác giới, chỉ duy nhất có Diệp Nhi là ngoại lệ. Vậy nên dắt cô theo vừa là muốn công khai có bạn gái, vừa dập tắt hy vọng của mấy cô thiên kim kia, biết điều mà tránh xa anh ra

- Dự tiệc sao, um vậy được

Cô suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý với anh luôn. Mặc dù ngày trước rất ghét dự tiệc vì họ rất giả dối. Bên ngoài thì cười cười nói nói, bắt tay nhau này nọ. Nhưng trong lòng lại chứa chấp một sự khinh bỉ, lòng dạ lại thâm sâu khó lường. Nhưng lần này có anh đi cùng, cô sẽ không để ý đến mấy thứ đó nữa mà sẽ ở bên cạnh anh. Coi như là hai người đang hẹn hò vậy

- 7h anh sẽ về nhà đón em đi mua sắm

- Được, em sẽ đợi

- Không còn chuyện gì nữa, anh cúp máy

- Vậy tối gặp lại

- Um

7h tối

Chiếc xe Rolls Royce Sweptail đậu ngay trước cổng, Kì Lân ngồi trong xe lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Nhi

- Anh đang ở dưới nhà, em xuống đi, anh đợi

- Được, chờ em một chút

3 phút sau cô xuất hiện với một bộ đồ rất đơn giản. Quần jeen, áo sơ mi trắng xắn cao, chân đi giày thể thao trắng, đeo chiếc túi sách mà hồng, tóc buộc lên cao. Nhìn thoát giống sinh viên

Kì Lân nhìn thấy Diệp Nhi liền mở cửa xuống xe, vòng qua và mở cửa cho cô

- Này! Trưởng phòng Mạc, anh lấy đâu ra tiền mà thay xe liên tục vậy. Em không ngờ đấy, một người giữ chức trưởng phòng như anh đã mua được siêu xe đắt nhất thế giới như này rồi. Chắc anh Mạc đây rất giàu nhỉ

Diệp Nhi luyên thuyên nói ra suy nghĩ lòng mình. Cô cũng đường đường là con gái của ông hoàng đá quý. Vậy mà cũng chỉ sở hữu một con lamborghini. Còn anh, thay xe như thay áo vậy

- Tiền của anh đủ cho em và các con sau này đốt để sưởi ấm

Nhìn thấy cô như vậy anh lại nổi hứng thú muốn trêu cô

- Ai...ai muốn sinh con cho anh chứ. Với lại anh nhiều tiền thế thì đi làm từ thiện đi, gì mà đốt cơ chứ

- Được, nghe em. Sẽ đi từ thiện

Nói chuyện hàn huyên một lúc cũng đến Hoa Nhã. Đây là cửa hàng thời trang bậc nhất HongKong thuộc chi nhánh của công ty nhà anh. Đến đây mọi nhân viên lập tức nhận ra anh, nhưng lại không nhận ra cô là ai. Vì lễ đính hôn của Diệp Nhi và Kì Lân chỉ những người có tiếng tăm trong giới kinh doanh mới biết. Còn những nhân viên trong này chỉ biết anh đã đính hôn nhưng không biết hôn phu của anh là ai. Khi bước vào trong cửa hàng, mọi ánh mắt của nhân viên đều nhìn chăm chăm vào cô. Anh vốn dĩ được các nhân viên nữ ở đây đều đem trái tim trao cho. Nhưng khi biết anh đính hôn, mà hôn phu lại là người quyền quý nên ai cũng chỉ biết im lặng và chúc phúc cho họ. Nhưng giờ anh lại dẫn một người phụ nữ ăn mặc nhà quê đến đây khiến họ không ngừng xì xào bàn tán. Có một vài người còn nghi ngờ nói rằng " anh bao nuôi...tình nhân ". Nhưng họ nói rất nhỏ, Diệp Nhi và Kì Lân không hề nghe thấy

- Lấy cho cô ấy bộ đồ đắt nhất

Mất các nhân viên tròn ngược lên. " Chỉ là tình nhân thôi mà, nếu để hôn phu của anh nhìn thấy thì họ sẽ có kịch vui gì để xem đây. Đúng là gà rừng mà muốn biến thành phượng hoàng. Ăn mặc thì chả ra làm sao, chắc chắn là mấy bộ đồ rẻ tiền mua ngoài chợ ". Nhưng họ không biết mấy bộ đồ mà họ cho là mua ngoài chợ đó, trị giá của nó là 120 vạn nhân dân tệ (gần 400tr VND)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mạc phu nhân tương lai

Sau khi thay xong bộ đồ, được chuyên gia trang điểm xong, cô bước ra làm các nhân viên ở đây ngớ người vì quá đẹp và quá quyến rũ, còn riêng Kì Lân thì cau mày biểu hiện rõ không vui vì quá hở hang.

Diệp Nhi mặc trên người chiếc chiếc váy body màu vàng kim sang trọng dài chưa đến đầu gối, xẻ một đường ở đùi. Hơn nữa cổ áo khoét sâu xuống làm lộ vòng một quyền rũ của cô, sau lưng là vài trong suốt làm lộ đôi lưng trần trắng muốt của cô. Khuôn mặt trang điểm đậm để phù hợp với bộ đồ, tóc được búi cao lên làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần cùng sương quai xanh tinh tế. Mặc dù trông cô rất quyến rũ, nhưng Kì Lân lại không thích chút nào. Vì nó quá hở. Giờ phút này anh chỉ muốn thu nhỏ cô lại rồi nhét vào túi để không ai được ngắm nữa mà thôi. Anh vội đi đến cởi chiếc áo vest mình đang mặc trên người ra khoác lên người cô

- Đổi bộ khác

Anh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp

- Chọn bộ nào kín đáo một chút, hợp với lứa tuổi của cô ấy thôi

Nhân viên lập tức gạt đầu lấy ra cho cô một chiếc đầm cổ tròn ba lỗ kín đáo màu đỏ dài qua bắp chân. Anh hài lòng đưa cho cô sau đó đi chọn thêm giày và túi sách phối đồ cho cô. Nhân viên ở đây đều trở mắt lên nhìn. Họ chưa từng thấy anh tỉ mỉ chọn đồ cho người khác. Trước đây anh là con người rất lạnh lùng, ghét sự đụng chạm của người khác giới vậy mà bây giờ còn có cả tình nhân. Ôi ôi, thật không ngờ đấy

Đang nói chuyện thì giám đốc chỉ nhánh vội vàng xuống tiếp. Nghe nói con trai của chủ tịch và phu nhân tương lai ghé thăm nên ông vội vàng vàng bỏ hết công việc xuống tiếp đãi

- Cậu Mạc, cậu và phu nhân tương lai đến sao không báo cho tôi một tiếng. Thật ngại quá, vì không biết cậu đến nên tôi không tiếp cậu được từ sớm. Mong cậu bỏ qua

Anh hừ lạnh một tiếng, đúng là chỉ có cái mồm dẻo chỉ chuyên đi nịnh hót

- Ý ông là do tôi

Nghe anh nói vậy ông ta liền sủa tay

- Không, không phải đâu. Ngài và phu nhân tương lai đến đây là vinh hạnh của chúng tôi rồi. Hân hạnh, hân hạnh.

Kì Lân không khỏi hừ lạnh, nhếch môi cười tà.

Đúng lúc này thì Diệp Nhi bước ra với một vẻ quyến rũ chết người nhưng lại không hề hang như ban nãy. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhưng lại đậm nét ở sống mũi và mắt. Mái tóc được uốn xoắn và thả xuống nhẹ nhàng. Trông cực kì xinh đẹp. Kì Lân nhìn thấy Diệp Nhi xinh đẹp như vậy chỉ biết mỉm cười rồi bước đến xô giày vào chân cho cô tỉ mỉ. Đôi giày anh chọn cho cô là đôi giày đỏ cao 5p có quai. Khi đeo vào chân cô rất đẹp và hợp với cô

Thấy cô giám đốc chỉ nhánh liền lên tiếng chào

- Diệp tiểu thư, cô thật là xinh đẹp

Hình như sai sai gì đó, ông thấy có người nhìn chằm chằm mình. Là cậu Mạc, ông nói gì sai sao? Aaaaa thì ra là...

- À xin lỗi, là Mạc phu nhân tương lai

Khiếp, tôi chỉ có nói sai có tí xú mà cậu ta đã nhìn với vẻ mặt sát khí như vậy. Sau này đắc tội gì với cậu ta chắc chẳng có chuyện gì tốt cả. Tốt nhất là nên tránh xa

Khuôn mặt của các nhân viên hết trắng rồi xanh. Phu...phu nhân. Mới nghe ông ta nói lần đầu họ có vẻ không tin, vì ông chưa nhìn thấy mặt người phụ nữ đó nên hiểu lầm Nhưng là lần này, ông ta đến chào hỏi đoàng hoàng, còn cung kính chào Diệp tiểu thư. Mà Diệp tiểu thư chẳng phải là hôn phu của cậu Mạc sao?? Mấy người họ chỉ biết ngó người nhìn nhau, như không thể tin vào mắt mình. Không phải chứ, nãy các cô vừa dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô ấy, lúc trang điểm còn cố tình nói to nhĩ là tình nhân bao nuôi để cô biết xấu hổ mà biết đường lui. Ai ngờ, chộc phải phu nhân tương lai của cậu Mạc. Nguy rồi, nguy rồi giờ phải làm sao

Diệp Nhi thấy thái độ này của mấy nhân viên không khỏi khinh thường. Ban nãy trong phòng trang điểm khi không có Kì Lân họ bàn tán cô này nọ là tình nhân bao nuôi, rồi là từ gà rừng muốn lên làm phượng hoàng... Cô nghe thấy mà muốn sặc cười. Gì chứ nhà cô không có thiếu tiền mà đi làm tình nhân bao nuôi. Vả lại coi vốn là phượng hoàng rồi, còn là hàng thật, chân chính đây.

Chẳng thèm để ý đến bọn họ nữa Diệp Nhi khoác tay Kì Lân ra khỏi

- Mình đi thôi

Cũng đã sắp muộn tiệc rồi nên cô không muốn dôi co với bọn họ. Vả lại im lặng là thể hiện sự quý sỡ tộc. Nên cô cứ để bọn họ sống trong lo sợ một tí đi.

Họ là sợ gì chứ? Là sợ mất việc đấy, còn sợ mất mạng nữa. Si nhục con gái nhà họ Diệp, con dâu nhà họ Mạc không sợ mới là lạ ý. Nhưng cô lại im lặng không nói gì làm họ sợ hãi. Không biết cô muốn sử lí bọn họ như thế nào đây. Đúng là tạo nghiệt mà, tất cả chỉ tại cái miệng này thôi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dự tiệc

Chiếc xe chạy đến ngay cổng chính của bữa tiệc. Nay là sinh nhật thứ 51 của chủ tịch Hoàng - Hoàng Kiên. Bữa tiệc này phải gọi là rất hoành tráng, hoa lệ. Nói chung là quá lãng phí

Mới vào đến nơi, anh đã làm tất cả các cô gái ở đây nhìn một cách ngây ngất. Quá đẹp trai, phong độ. Bên ngoài mặc âu phục quần tây màu đen. Bên trong áo sơ mi trắng có thắt chiếc cà vạt màu đỏ cùng màu với chiếc váy của Diệp Nhi. Cùng với đôi dày da cao cấp đen bóng loáng. Anh vòng ra sau mở cửa cho Diệp Nhi, rồi vòng tay ra sau ôm eo cô tiến vào. Khi đám đàn ông nhìn thấy Diệp Nhi thì nuốt nước bọt đến ực một cái. Quá xinh đẹp, nếu là cô mặc một bộ váy trắng họ sẽ tưởng như cô là tiên nữ giáng trần vậy. Nhìn đám đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, anh cực kì khó chịu. Chết

tiết, cô đã ăn mặc kín đáo như thế mà họ vẫn nhìn chăm chăm cô như vậy.

Gọi là tiệc sinh nhật nhưng mục đích chính của ông ta và những con người ở đây chủ yếu là đến tìm nhà đầu tư cho mình, và các mối làm ăn lớn. Ai trong đây cũng là chủ tịch, giám đốc các công ty lớn, không thì là các cậu ấm, cô chiêu của gia đình giàu có... đây thứ đó khiến Diệp Nhi vô cùng ghét. Nếu không phải có Kì Lân cô không bao giờ muốn đến nơi như thế này

- Cậu Mạc, cậu đến rồi sao. Mời vào mời vào...

Vừa vào đến cổng là ông Hoàng Kiên đã ra nghênh đón. Vì sao chứ, vì tập đoàn Mạc thị là tập đoàn to lớn của giới chính trị, nổi tiếng giàu có quyền lực mà ai cũng muốn Mạc thị có thể đầu tư vào. Dĩ nhiên là ông ta cũng vậy, ông ta cũng muốn Mạc thị đầu tư vốn vào công ty nhà ông. Mọi lần ông gửi thiệp mời tới nhưng ba của Kì Lân chỉ cứ từ chối. Nhưng lần này lại khác, là chính con trai của ông đến, mà sau này anh chính là người thừa kế tập đoàn to lớn đó. Vì vậy đây chính là cơ hội ngàn năm có một, ông nhất định phải tận dụng. Lại nhìn bên cạnh anh có một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi đi theo, ông tò mò hỏi

- A đây là...

- Hôn phu của tôi Diệp Tiểu Nhi

Anh choàng tay qua eo cô sau đó để người cô dựa sát vào người anh, trông vô cùng thân mật. Còn cô thì khuôn mặt đỏ bừng lên. Ở chỗ đông người mà anh đang làm cái trò gì vậy. Ngượng chết mất.

Ông Hoàng nghe vậy thì hơi tiếc nuối. Vốn ông muốn làm mối cho con gái mình với cậu ta để hưởng kế sự giàu có của con rể... Nhưng chẳng phải chỉ là hôn thê hay sao....

- Ba... ba ở đây sao

Người đang gọi ông Hoàng chính là con gái của ông ta - Hoàng Vân. Xinh đẹp, cũng thuộc dạng nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lòng dạ thì khôn lỏi - thâm sâu, độc ác. So với Diệp Nhi thì vẫn còn kém xa. Từ nhan sắc, cử chỉ...

- Con gái lại đây ta giới thiệu một chút. Đây là Mạc trưởng phòng, là người sau này thừa kế Mạc thị. Còn đây là Diệp tiểu th...À Mạc phu nhân tương lai

- Còn đây là con gái tôi Hoàng Vân năm nay 17 tuổi

Ông Hoàng giới thiệu con gái cho hai người. Ý đồ của ông ta Kì Lân đã đoán ra được, nhưng anh vẫn để mặc xem ông ta làm ra được trò trống gì.

Còn Hoàng Vân khi đối diện với Kì Lân thì tim không khỏi nhảy loạn. Cô ta thật sự chưa bao giờ gặp người nào vừa đẹp trai, vừa phong độ lại lạnh lùng như anh. Cô ta cứ trố mắt nhìn anh mà không để ý đến nước miếng đang chảy ra. Ông Hoàng thấy con gái như vậy thù xấu hổ, gọi tâm trí cô quay lại

- Hoàng Vân...Hoàng Vân

- Aa dạ, có chuyện gì vậy ạ

Cô ta mãi nhìn nên cũng chẳng để ý gì luôn. Diệp Nhi nhìn thấy một màn này trong lòng không khỏi khinh bỉ. Mở túi sách lấy một tờ giấy ăn ra, bước đến chỗ cô ta. Cầm lấy giấy ăn rồi chùi mép cho cô ta

- Hình như Hoàng tiểu thư đây đói bụng thêm ăn rồi, đến nổi rớt luôn nước miếng nè....Khăn giấy này tặng cô, lau nốt đi, vẫn còn kia

Diệp Nhi nói ra những lời mỉa mai châm chọc khiến cô ta tức điên tiết nhưng không làm gì được

- Xin lỗi, làm Diệp tiểu thư chê cười rồi

- Không sao... Lân mình ra kia một chút đi anh

Anh càng ngày càng cảm thấy cô đáng yêu nha. Biết ghen tuông rồi....

- Ông Hoàng, chúc mừng sinh nhật ông

Nói rồi anh đưa cho ông một hộp quà bằng nhung gói rất cẩn thận

- Cậu Mạc đến đây là tôi vui rồi, cần gì quà cáp chứ

- Đây là tấm lòng của tôi, hy vọng ông sẽ thích

- Được

- Vậy tôi xin phép đi trước

Ông Hoàng và Kì Lân gật đầu nhau chào tạm biệt. Rồi anh đi đến bên Diệp Nhi nắm lấy tay cô kéo đến sàn nhảy.

Bên này Hoàng Vân đang tức sắp thổ huyết.

- Cha, con nhỏ đó ức hiếp con. Cha phải làm chủ cho con
- Im miệng, mắt mặt như vậy còn dám nói sao
- Cha, cô ta làm như vậy mà được sao, cha phải trả thù này cho con. Con gái rất mất mặt
- Cô ta không phải người dễ động đến. Tốt nhất là con không được đụng đến cô ta. Nếu không hoàn toàn không có lợi cho chúng ta

"Cái gì chứ, không được đụng đến cô ta. Cô ta sì nhục Hoàng Vân này như thế bỏ qua cho cô ta sao được. Đứng hòng, đứng nghĩ tôi đây dễ chơi. Người thừa kế của Diệp thị thì sao chứ. Hoàng Vân này sống trên đời chưa từng sợ điều gì". Nói rồi cô ta nở một nụ cười thâm hiểm nhìn thẳng về phía Kì Lân và Diệp Nhi đang nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đùa giỡn

Thời gian trôi qua nhanh chẳng mấy chốc nay đã là ngày bế giảng năm học rồi.

Sau khi lễ bế giảng kết thúc, Kì Lân cùng Diệp Nhi sẽ đi biển du lịch.

Thời gian của hai người ở cạnh nhau không còn bao lâu nữa, vì chỉ còn một tuần nữa là Kì Lân sang đường lên Mĩ du học. Mặc dù anh không muốn nhưng cũng không đi được. Diệp Nhi là người không muốn điều này nhất. Xa anh tám năm là thử thách rất lớn đối với cô, anh cũng không khác. Xa cô anh thật sự rất sợ mấy thằng nhóc đầu xanh đầu đỏ lớn vồn quanh. Và lại bên Pháp cuộc sống đời tư của họ rất thoáng, anh sợ cô sang đó sẽ bị đám đàn ông bắt nạt. Đơn giản vì cô quá hiền lành (đùa chứ, chắc anh không biết Diệp Nhi đã đạt giải nhất quán quân teakwondo quốc tế 3 năm liền)

Biển Jinshan City Beach tại thành phố Thượng Hải

Sở dĩ chọn nơi đây để du lịch là Diệp Nhi muốn trở về thăm gia đình luôn. Và lại bãi biển này khá đẹp, không khí trong lành, còn rất thích hợp để ngắm hoàng hôn.

10h sáng hai người đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng trong khách sạn

- Xin chào, có thể giúp gì được cho hai vị

Lễ tân nhìn thấy hai người liền lịch sự chào hỏi

- Tôi muốn thuê hai phòng vip

Diệp Nhi bước đến nói với lễ tân

- Quý khách, thật xin lỗi hiện tại chúng tôi chỉ còn 1 phòng vip và 1 phòng đơn thôi ạ
- Vậy...

Quay sang nhìn Kì Lân

- Vậy cho tôi cả hai.../ tôi lấy một phòng vip

Chưa kịp nói hết câu là lấy một phòng đơn thường và một phòng vip thì Kì Lân đã cướp lời

- Nhưng...
- Anh sẽ ngủ sofa

Diệp Nhi suy nghĩ một lúc. Cô cũng sợ anh bị lạnh. Anh thấy khuôn mặt này của cô mà buồn cười nựng lấy cái má tròn tròn.

- Đau em

Anh chỉ mỉm cười, quay lại nói với cô tiếp tân

- Tôi lấy một phòng vip được rồi

- Vậy được, mời anh đăng kí

Sau khi đăng kí xong, anh phụ cô kéo vali lên phòng 504 lầu 5. Căn phòng này rất rộng, đặt ở giữa là chiếc giường kingsize màu trắng. Bên cạnh là chiếc gương lớn và một bàn trang điểm có đầy đủ các loại kem dưỡng da. Đi vào nữa là phòng tắm cực rộng với đầy đủ tiện nghi, còn có cái loại sữa tắm và dầu gội đầu đắt tiền. Không ngấm nữa, cô bước vào rồi mở vali gấp quần áo vào tủ, rồi lấy một vài bộ đồ ngủ pijama đi tắm. Cô tắm xong đã là 30p sau. Anh đi mua trà sữa cho cô cũng mới về. Cô rất thích uống trà sữa vị bạc hà nên anh đã lặn lội ra ngoài tìm quán trà sữa sạch sẽ mà mua cho cô một cốc. Thời tiết hôm nay mặc dù ban ngày rất nắng và nóng nhưng ban đêm lại mưa và có gió. Vì vậy mà cô lại càng thích anh hơn, dù mưa gió nhưng cũng không ngăn ngại mà mua cho cô

- Cảm ơn anh. À anh đi tắm đi, ướt hết người rồi

Cô nhìn từ đầu đến chân anh đều bị mưa làm cho ướt hết. Vội đến đẩy anh vào phòng tắm

- Đi tắm đi

Anh cười quay lại nựng má cô. Cô lại trừng mắt lại anh

- Sao anh cứ nựng má em mãi thế...

Anh mỉm cười định kéo cô ôm vào lòng nhưng quần áo đang ướt mà cô đã tắm rồi nên thôi

- Yêu em nên mới nựng má. Ngốc ẹ

Nghe được câu trả lời của anh cô mỉm cười, đỏ mặt

- Anh... đi tắm đi. Không bị cảm bây giờ

Rồi đóng cửa lại ra ngoài

Bên trong có tiếng nước chảy, rồi lại dừng lại. Có tiếng nói của anh vọng ra

- Anh quên đồ để mặc rồi, em lấy đùm anh đi

- Được

Cô vui vẻ bước đến tủ quần áo, mở tủ ra lấy một bộ quần áo ngủ mang đến. Mở cửa phòng tắm rồi thò chiếc tay cầm quần áo vào trong

- Quần áo của anh

Anh đưa tay cầm lấy rồi hỏi cô

- Quần của anh đâu

Anh mỉm cười gian xảo

- Có trong đó mà, cả một bộ đó

Cô lấy đủ một bộ quần áo rồi mà, sao lại nói là không có quần được

- Là... quần " đàn ông "

Quần đàn ông... mặt cô lại đỏ lên. Cái... cái đó... làm sao đây

- Anh... có thể không mặc không. Em không tiện lấy

- Anh mặc quen rồi, giờ không có...không tiện

- Vậy... vậy đợi em một chút

Anh ở trong phòng tắm cười không ra tiếng. Cô gái này da mặt mỏng như vậy, không biết mất bao nhiêu thời gian mới mang cái quần " đàn ông " ấy cho anh

Cô bước lại tủ quần áo, mở ngăn kéo nhỏ ra. Bên trong đựng một số đôi tất và quần "đàn ông ". Cô hít một hơi thật sâu sau đó lấy đại một cái đưa cho

anh

- Đây... của anh

Anh mở hé cửa ra rồi nhận lấy chiếc quần. Thấy cô xấu hổ anh lại giả vờ muốn trêu cô một chút

- Ôi...cái này bị chật rồi, anh quên chưa bỏ. Em lấy đùm anh cái khác được không... mà hình như trong tủ ấy còn mấy cái nhỏ như này nữa. Em mang hết ra đây cho anh nha

Cmn quần như thế này mà anh kêu chật, cô thật sự muốn nổi cơn mà. Chắc chắn anh đang muốn trêu ghẹo cô mà. Đầu của cô muốn bốc hỏa rồi

Anh thấy cô như vậy thì không trêu cô nữa

- Được rồi... Anh chỉ muốn trêu một chút thôi. Cảm ơn em

Sau đó lại nựng má cô. Đùa chứ. Anh bị cuồng nựng má à. Đáng ghét

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Diệt Nhi giận dữ

Sau khi tắm xong anh bước ra với bộ đồ pijama giống cô. Bình thường anh sẽ không mặc mấy bộ đồ như vậy. Nhưng đây là do chính tay cô chọn nên anh cũng chiều ý mà mặc, dù gì cũng chỉ mặc có một tối.

- Oaaa, Tiểu Lâm của em hôm nay trông thật dễ thương nha

Anh bước ra trong bộ đồ đáng như vậy khiến cô cực kỳ thích thú. Trước kia chỉ thấy anh mặc màu đen, trông rất tối tăm. Rất hiếm khi thấy anh như vậy cô liền chụp một tấm ảnh rồi post lên weibo với caption " thanh lý hàng tồn kho giá rẻ ". Vừa mới đăng chưa được 1p thì đã có rất nhiều cmt, trong đó có của Khả Ngân rồi cả Lục Khải

"Ngân Ngân xinh đẹp: Khùng khiếp quá, này cậu làm gì mà Lâm mặt lạnh đó chịu mặc bộ đồ hoa thế... Nhưng mà trông đáng yêu quá, mình muốn nựng má quá đi

Diệt Tiểu Nhi:Tiểu Lâm của mình, chỉ mình được nựng má, cậu đừng có mơ "

"Khải đẹp trai body 6 múi: Phốc... đây không phải cái tên mặt lạnh mà tôi quen chứ

Diệt Tiểu Nhi:Anh không nhầm đâu..."

.... còn rất nhiều lời bình luận của các sinh viên trong trường, đa số đều nói cái anh lạnh như băng mà lại chịu mặc bộ pijama dễ thương này. Thật báỉ phục cô

- Em làm gì mà cười như vậy

Anh tiến đến chỗ cô. Thấy anh đến cô lập tức khoá màn hình lại sau đó giấu ra sau lưng

- Không có gì đâu hihi

Anh nhú mày, cô rõ ràng giấu anh gì đó. Chợt đề cô xuống giường sau đó hai tay di chuyển đến eo cô...và...

- Ahhhhaaaaa... đừng... đừng cù nữa... Lâm thiếu gia...đừng cù..cù nữa mà. Diệt Nhi buồn.. buồn lắm háhha

- Em giấu anh cái gì... khai mau

- Không...không có gì hết mà, em... em không có giấu...giấu cái gì hết....hahaha tha...tha cho em

Anh vẫn không tin, vòng tay ra sau cướp lấy điện thoại của cô. Cô vội bật dậy cướp lấy điện thoại nhưng anh quá nhanh lùi lại phía sau

- Mật khẩu

- Không nói

Anh nhủ mày sau đó nhập ngày sinh của cô. Không đúng. Sau đó nhập ngày sinh của anh. Cũng không đúng

- Không phải ngày sinh của em, cũng không phải ngày sinh của anh. Rốt cuộc mặt khẩu của em để ngày sinh tháng nào

- Không có....

Anh nhớ lại một chút... à còn ngày đầu tiên hai người gặp nhau. 0608. Mặt khẩu đúng. Thì ra cô vẫn nhớ lần đầu tiên hai người gặp nhau. Trên môi anh nở nụ cười. Điện thoại mở ra, nụ cười trên khuôn mặt anh tắt ngấm luôn thay vào đó là nghiến răng tức giận. Anh thét to

- Diệp...Tiểu...Nhi

- Aaa... em không cố ý, em...hhaaa em chỉ muốn lưu trữ...hahah khoảnh khắc...khắc...hâhha đẹp thôi mà. Tha...tha mạng... em...hahah lần sau không dám nữa

Cô dám post ảnh anh mặc pizama lên. Bảo vậy anh làm sao còn mặt mũi nhìn mấy người kia cơ chứ. Trước mặt mấy người họ thì lạnh tanh như đá. Còn ở cạnh cô thì cười vui vẻ, còn mặc cả bộ pizama màu hồng...(Hahaha)

- Đại nhân à, tha..haha cho em đi. Đừng...hahhaa cù em nữa. Em sao rồi

- Tạm tha cho em. Nhưng phải xóa nó đi

- Được.. anh nói gì em đều nghe hết

Rồi cô ngồi dậy, cầm chiếc điện thoại lên sau đó....

- Nhường phòng ngủ lại cho anh, em ngủ phòng khách...

Sau đó tiến nhanh ra cửa, đóng lại rồi tiến lại sofa nằm ngủ

Anh mỉm cười " xem em chịu lạnh được bao lâu "

30p sau

- Hức... cái tên quái vậy kia bỏ mặc người ta như vậy sao. Lạnh quá

Cô co do người nằm trên chiếc ghế sofa. Dù lạnh nhưng cũng chẳng mấy chốc mà ngủ. Vì nay phải bay từ HongKong đến Thượng Hải nên có hơi mệt

Nửa đêm, vì sợ Diệp Nhi lạnh mà anh cũng không nhẫn tâm để cô ngủ sofa nên anh đã bế cô vào phòng rồi đắp chăn lại cho cô. Anh cũng nằm xuống kế bên nhưng không ngủ mà nằm ngắm nhan sắc của cô. Rồi lại vuốt nhẹ má, môi. Rồi thỉnh thoảng lại cầm mấy sợi tóc của cô nghịch nghịch rồi cũng thiếp đi lúc nào không hay

Sáng sớm hôm sau cô mơ màng thức giấc dậy thấy mình đang ôm một thứ gì đó, ấm ấm, mềm mềm giống như gấu bông vậy. Ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt anh được phóng đại ra làm cô giật mình suýt lăn xuống đất

- Áaaaa...

Tiếng hét của cô làm anh giật mình thức giấc

- Có chuyện gì vậy

- Sao... sao anh lại...lại

- Là hôm qua sợ em lạnh nên bế em vào, rõ ràng là anh đã ngăn rõ gianh giới rồi, nhưng ai đó lại đạp bỏ đi rồi chui vào lòng anh ngủ. Không những thế chân còn gác lên eo anh cả đêm... Aizz đau chết đi được

- Anh...anh

Cô tức giận không nói được thêm câu nào. Phụng phịu vào phòng tắm làm vsen. Xong xuôi cô bước ra ngoài lấy đồ thay quần áo. Thấy cô đang định bước vào, anh kéo cánh tay cô lại rồi ôm cô vào lòng

- Ngoan, đừng giận nữa.

- Là anh khi dễ em

Cô ngược khuôn mặt ngập nước lên nhìn thẳng vào mắt anh. Anh thấy vậy thì không khỏi đau lòng

- Được, là do anh không tốt. Bây giờ em có thể đi thay đồ xong anh sẽ dẫn em đi chơi. Được chứ

Cô gật gật đầu

- Ngoan lắm, đi nhanh đi. Anh sẽ đợi em

Anh xoa xoa đầu cô sau đó đẩy cô vào phòng tắm rồi đóng cửa cho cô thay đồ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đôi dép thần thánh : Tổ ong nghìn lỗ

Diệp Nhi bước ra khỏi phòng tắm với chiếc áo kiểu hở vai màu hồng nhạt khoe đôi vai thon gầy trắng trẻo cùng xương quai xanh quyến rũ. Chiếc chân váy công chúa dài qua đầu gối màu trắng điểm thêm chiếc nơ đính một hạt kim cương ở phần eo. Chân đi đôi dép tổ ong trắng ()

- Này! Em đeo đôi dép gì kì vậy

Kì Lân nhìn đôi dép mà suýt sặc. Cô mặc style kiểu gì kì quặc vậy. Áo váy không nói. Nhìn đến đôi dép...hahaahaha

- Đây là tổ ong nghìn lỗ, ra biển không sợ nước thấm vô. Anh hiểu chưa

Có gì mà kì chứ. Ra biển không phải phải đeo đôi này sao. Cô toàn thấy họ đeo như vậy mà

- Anh biết, nhưng mà em phối đồ...um hừm.kì quặc quá

Anh vừa nói, phải cố gắng lắm mới không cười phát sặc. Người ta là mặc quần áo thường, quần đùi áo cộc, đeo đôi dép này không hề hấn gì. Còn cô, từ đầu đến móng là hàng hiệu đắt tiền. Riêng đôi dép, hahah tính sơ sơ tầm 5 tệ đi. Bỏ qua về giá cả đi. Nhưng quá không hợp với bộ đồ cô đang mặc

- Em thấy đẹp mà, đeo đôi này rất thoải mái, mềm mềm

- Tuy em vậy

Ra kia có ai cười cô anh cũng mặc kệ vậy. Dù gì cũng nói cô rồi

- Vậy mình đi thôi...A e quên túi sách

Cô chạy lại tú lấy chiếc túi sách hàng hiệu màu xanh ngọc của hãng chanel ra. Anh lại thở dài: " sự cách biệt lại càng xa rồi "

Mới bước vào thang máy đã có rất nhiều người nhìn chăm chăm cô. Cô không được tự nhiên nên nhìn lại họ

- Làm gì mà nhìn tôi chăm chăm vậy. Tôi có gì lạ sao

Họ chỉ biết bùm miệng lại cười không nói gì . Cô nhử mày nhìn họ sau đó cũng không để ý nữa

Ting

Thang máy mở ra, cô tiến lên bước ra được hai bước thì bất ngờ được anh bế xốc lên sau đó gỡ hai chiếc " tổ ong huyền thoại " ra rồi vứt vào xọt rác gần đó

- Áaaa, anh làm cái gì vậy sao lại vứt dép của em

Anh bị làm sao vậy, vứt dép của cô rồi thì cô đeo bằng gì. Cô trung bộ mặt muốn khóc ra nhìn anh. Anh mỉm cười rồi gạt những giọt nước mắt chuẩn bị lăn xuống gò má cô

- Em đi đôi này không hợp. Ngoan, anh bông em ra kia chọn đôi khác nhé

- Nhưng mà, đồng người thế này. Thả em xuống đi, em đi chân trần được....

Anh mặc kệ cô nói rồi bông cô đến cửa hàng giày dép phía xa. Cô xấu hổ vui mặt vào lòng ngực anh rồi huých nhẹ anh một cái.

Những người ban nãy trong thang máy khi thấy cảnh này vô cùng ghen tỵ, nhất là mấy girl nha

Cửa hàng giày dép này cũng khá lớn, bên trong rất nhiều mẫu giày dép đa dạng. Anh bước vào chọn cô cô một đôi dép lê của hãng chanel, đính thêm một thảm thạch anh trắng. Trông vô vùng đẹp và tao nhã. Anh bước đến đặt cô ngồi xuống rồi xỏ hai chiếc dép vào chân cô

- Sao anh biết cỡ dép của em vậy

Cô ngạc nhiên khi anh chọn vừa khít size dép của mình

- Chân em nhỏ xíu thế còn đeo được cỡ nhỏ hơn sao

Câu trả lời của anh khiến cô phải bĩu môi

- Chân nhỏ mới xinh mới đẹp

- Anh biết, cái gì trên người em cũng là đẹp nhất

Nghe thấy câu trả lời của anh cô cười ha hả. Nắm lấy cánh tay anh ra khỏi cửa hàng

- À quên em chưa thanh toán

Đang định quay bước ra ngoài cô mới nhớ một điều " mình chưa có trả tiền "

- Để anh

- Em thanh toán được rồi. Em đâu có nghèo đến nỗi tiền dép không trả nổi

Cô cười đung đưa tay anh rồi nháy mắt

- Được coi như em lợi hại

Lại nựng má cô

- Đừng nựng má em nữa, đau. Nựng má em mãi anh không thấy chán à

Cô tức giận phồng mồm lên

- Là ai khác thì anh không chán, còn em mãi mãi không chán

" Hừ, cô không tin "

Thanh toán xong, cô bước lại chỗ anh, hai bàn tay đan vào nhau

- Được rồi chúng ta đi thôi

Biển vào ban sáng gió nhẹ thổi bay mái tóc của Diệp Nhi. Kì lân nhẹ nhàng lấy chun buộc tóc cột lên cao cho cô, rồi vén mấy sợi tóc con ra đằng sau. Diệp Nhi ngại ngừng đi lên trước. Ánh mắt cô tà tà chọt cúi thấp người xuống, hất nước vào người anh

- Lân thôi tha này, chết đi chết đi...hahaha

Bị tạt nước bất ngờ, anh lấy tay che mặt lại. Quần áo và đầu tóc đã ướt sũng, đưa mắt nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm

- Diệp Tiểu Nhi em được lắm... đã vậy đừng trách anh

Cô nghe anh nói vậy thì chạy nhanh về phía trước. Nhưng rất nhanh anh đã đuổi kịp theo cô. Ôm lấy eo cô sau đó lùi xa ra ngoài

- Aaaa buông em ra, cái tên khốn...khụ khụ nhà anh...buông em ra

Kì lân cực kì biến thái nha, ôm cô cùng anh sau đó chìm xuống biển làm cô sặc gần chết. Khoảng 10s sau đó anh kéo cả cô và anh ngẩng lên trên mặt nước.

- Cái tên khốn này, anh dám chìm em xuống...khụ khụ

- Em còn nói anh là tên khốn xem...cái miệng nhỏ này của em ngày càng không ngoan rồi

Nói rồi anh đáp nộ hôn xuống trao cho cô nụ hôn giữa bình minh. Có lẽ đây được gọi là nụ hôn li biệt. Khoảng thời gian tới họ sẽ phải xa nhau rất lâu, rất lâu. Chông gai phía trước vẫn còn chưa lường trước được điều gì

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Cuộc gọi đêm khuya

6 ngày trôi qua, hôm nay là ngày cô và anh sẽ trở về nhà của Kì Lân. Và chỉ còn ngày mai thôi anh sẽ đi Mĩ du học. Thời gian trôi qua thật nhanh. Sao những thứ mong nó nhanh tới thì tới rất chậm, còn những thứ mong nó ở lại thì nó lại đi qua rất nhanh.

Biệt thự nhà học Mạc. 8h tối

Chiếc xe lamborghini với tốc độ không nhanh không chậm tiến vào ngôi biệt thự. Cả nhà họ Mạc đều ra nghênh đón hai người

- Hai đứa về rồi à. Mau mau vào tắm rửa rồi xuống ăn tối

Mẹ Mạc là người lên tiếng. Mẹ Mạc đối với Diệp Nhi vô cùng cảm kích. Cuối cùng cũng có một người có thể sưởi ấm được trái tim của con trai bà. Điều này làm bà rất vui. Nhưng cũng có cái buồn bởi ngày mai con trai của bà - Kì Lân phải đi du học những 7 năm liền. 4 năm đại học, 3 năm học quản lí công ty, mẹ Mạc chỉ sợ anh vất vả. Và lại nước Mĩ xa xôi, thời gian học rất nhiều. Phải xa anh 7 năm có lẽ là một thử thách rất lớn đối với bà

- Dạ mẹ / bác gái

Sau khi Diệp Nhi và Kì Lân tắm xong (mỗi người một phòng riêng) thì cuống ngồi ăn tối cùng cha mẹ Mạc. Trên bàn ăn có rất nhiều món ăn thịnh soạn, hơn nữa toàn là món cô và anh thích. Mẹ Mạc biết cô và anh sẽ về đây một hôm sau đó anh mới đi Mĩ. Nên đã tìm hiểu cô con dâu tương lai này thích những món gì rồi chính tay làm những món đó.

- Tiểu Diệp, con qua bên cạnh Tiểu Lân ngồi nhé

- Dạ được thưa bác

- Sao còn gọi là bác. Trước sau gì chúng ta cũng là người một nhà. Gọi mẹ dần cho quen nha...

Diệp Nhi nghe mẹ Mạc nói vậy thì ngượng ngùng. Cô với anh mới chỉ đính hôn. Cũng phải tám năm nữa mới có thể kết hôn. Gọi mẹ như vậy có quá sớm không.

Nhìn Diệp Nhi ngượng ngùng như vậy, Kì Lân đứng ra giải vây

- Mẹ à, như vậy quá sớm mà. Dù sao bọn con tám năm nữa mới kết hôn

Nghe anh nói vậy mà cô thấy buồn buồn. Tám năm, không biết khi anh sang đây tình cảm của anh dành cho cô có phai nhạt hay không. Cũng có thể sẽ quen cô gái xinh đẹp nào bên đó

- Thôi được rồi. Mọi người ăn cơm thôi kéo nguội

Thấy Diệp Nhi không thoải mái cha Mạc là người lên tiếng xua tan bỏ cái không khí này. Ông gấp một con tôm bỏ vào bát Diệp Nhi

- Con cứ tự nhiên như nhà của mình. Trước sau gì cũng là người một nhà cho nên không phải ngại

- Dạ thưa bác... Con mời bác trai, bác gái dùng cơm, anh dùng cơm

Sau đó bữa ăn diễn ra trong không khí khá vui vẻ. Nhưng ẩn sâu trong tiếng cười đó là nỗi buồn sâu sắc của Kì Lân và Diệp Nhi

Diệp Nhi buồn vì ngày mai cô đã phải tiễn anh lên đường đi Mĩ. Cô rất sợ sẽ cô đơn, không có anh cô sẽ rất buồn. Sang bên đó liệu có cô chị quyến rũ nào bắt lấy Kì Lân không. Còn Kì Lân anh lại không muốn để Diệp Nhi lại. Thật ra anh cũng muốn đề nghị để gia đình cho cô sang Mĩ du học cùng anh chứ không phải là sang Pháp. Như vậy thời gian hai người xa nhau sẽ rút ngắn hẳn lại chỉ còn một năm. Nhưng thực tế đời đúng là không như mơ. Trụ sở chính của nhà anh ở Mĩ, còn trụ sở chính công ty đá quý nhà cô lại ở Pháp. Vì vậy, hai người muốn du học chung một chỗ là điều không thể nào. Nhưng anh lại rất sợ. Sợ cô sang Pháp sẽ phải lòng ai khác mà bỏ mặc anh. Hai người họ đều có chung một suy nghĩ giống nhau, đều có chung một cảm xúc giống nhau và điều đặc biệt " đêm nay họ đều không ngủ được ".

Nửa đêm vì quá chán chọc mà không ngủ được. Diệp Nhi mở điện thoại ra, đã 2h rồi, nhưng cô vẫn chưa chợp mắt được một chút. 10h sáng mai máy bay cất cánh rồi. Thời gian bên anh sẽ chẳng còn bao lâu nữa. Cô vào danh bạ bấm gọi cho Kì Lân. Không biết giờ này anh đã ngủ chưa. Nhưng thật sự bây giờ cô rất cần người tâm sự

- Em chưa ngủ sao

Bên đầu dây kia chỉ reo có 3 tiếng Kì Lân đã bắt máy. Giọng nói nghe rất tỉnh táo không pha lẫn một chút buồn ngủ

- Ừm... Anh cũng không ngủ được sao

- Suy nghĩ một chút vấn đề nên chưa ngủ được

Diệp Nhi chưa trả lời.... một lúc sau cô mới mạnh dạn lên tiếng nói

- Ngày mai anh đi... em sẽ rất nhớ anh

Cô đượm buồn nói giọng nhe nhe, khàn khàn như muốn khóc

- Ngoan, anh hứa sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em. Được không

Cô gật gật đầu

- Em sợ anh sang đây sẽ bắt được cô chân dài nào đấy mà bỏ rơi em

- Anh chỉ yêu mỗi em

- Em không tin

- Em phải tin anh

- Anh phải kí hiệp ước với em

Cô tuyệt đối không tin, đàn ông rất dễ thay lòng đổi dạ. Để chắc chắn hơn cô muốn anh kí hiệp ước

- Em còn là con nít à mà làm mấy cái đó

- Em không biết. Là ai đầu năm học cũng đã kí với em cái thoả thuận đáng ghét gì đó

Anh nhăn mặt cô vẫn còn nhớ cái thoả thuận đấy à

- Em vẫn còn giữ nó đấy nhé. Em sẽ làm một bản giống như vậy cho anh. Ngày mai anh phải kí vào đó

- Hừm... Chiều ý em

Hai người cứ luyên thuyên trò chuyện đến gần 5h sáng. Cô ngủ gật, anh gọi qua điện thoại thấy không thừa nên anh lặng lẽ hôn "chụt" một cái vào màn hình điện thoại

- Bảo bồi ngủ ngon nhé

Sau đó tắt máy điện thoại rồi kéo chăn lên đi ngủ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Anh đi Mĩ

Mặc dù tối qua không chợp mắt được bao lâu nhưng Diệp Nhi vẫn dậy từ rất sớm, chuẩn bị com nước cho mọi người ăn. Sau đó lên phòng phụ anh gấp quần áo vào vali

Cốc cốc

- Vào đi

Cạch

- Để em giúp anh nhé

Diệp Nhi rón rén bước vào

- Qua đó phải thường xuyên gọi về cho em đó

Anh bước đến đặt cô ngồi lên đùi, vòng tay ra ôm lấy eo cô

- Anh làm gì vậy, trả lời câu hỏi của em đi chứ

Anh cười

- Anh sẽ thường xuyên qua Pháp với em

- Từ Mĩ sang Pháp... thường xuyên đi lại sẽ rất mệt đó

- Anh không ngại... chỉ cần có em là đủ

Anh nhìn cô lại nhéo mũi cô tiếp tục nói

- Nhất định phải đợi anh... Cẩm em lén phéng với thằng nào

- Thu dọn nốt đồ đạc thôi. Sắp trẻ chuyển bay rồi kìa

Cô nhìn đồng hồ thốt lên đã gần 9h rồi. 10h là anh bay, mà bây giờ còn chưa thu dọn đồ xong

- Sang bên đó anh có thể mua đồ khác mà

- Anh đúng là lãng phí quá đi

Cô bắt mẫn nói

Cốc cốc

- Hai đứa mau chóng nhé, chuẩn bị ra sân bay thôi

Tiếng mẹ Mạc nói vọng từ ngoài cửa. Cô nhảy xuống khỏi đùi anh, gấp thêm vài bộ quần áo và bỏ vào một số đồ dùng cá nhân quan trọng cho anh. Hai chiếc áo sơ mi trắng. Một đôi quần âu, vài chiếc cà vạt....rồi đóng vali lại

- Em chuẩn bị xong rồi mình đi thôi

Rồi đẩy vali sang cho anh

- Anh tưởng em sẽ đóng vai nữ nhân cứu giúp anh hùng vác cái vali này xuống

- Ài tưởng

Nói rồi cô quay bước xuống dưới nhà

Sân bay tại thành phố Thượng Hải vù to, rộng lại rất đông người. Phần lớn là thương nhân ra nước ngoài công tác, một số nhỏ là sinh viên du học, người đi du lịch... Sân bay vốn ồn ào, nhưng giờ phút này cô thấy mọi thứ như những lại. Trước mắt chỉ thấy một mình anh. Cha mẹ anh sau khi tạm biệt anh xong thì để lại không gian riêng tư còn lại cho hai người. Nhưng nào đâu lại có hai con kì đà cản mũi. Còn ai khác hơn là Lục Khải và Khả Ngân

- Đi đường thượng lộ bình an như. À...Sang đây có cô nào xinh xinh nhớ bắt về cho mình...Aizz aizz...đau...đau quá

Lục Khải chưa kịp nói xong thì Khả Ngân bước đến vịn tai

- Bắt về...đọc, bắt này..tôi cho anh bắt này

Vừa nói Khả Ngân vừa đánh vào đầu, vào lưng của Lục Khải

- Aaa.... không dám... anh không dám nữa

Lục Khải cắn răng chịu đau thốt lên xin tha từ Khả Ngân. Diệp Nhi thấy có gì đó không đúng. Hai người này...rất mờ ám nha. Họ bắt đầu từ bao giờ sao cô không biết

- Tạm tha cho anh -quay sang Kì Lân.... Lân thiếu gia đi đường bình an

- Cảm ơn em. Ở lại nhớ chăm sóc Diệp Nhi dùm anh

- Không thành vấn đề

Khả Ngân quay sang Diệp Nhi huých huých " còn lại mình cậu kia "

- Vậy tụi em về trước nhé

Khả Ngân nói xong thì cũng kéo Lục Khải đi luôn. Ở đây giờ chỉ còn lại Diệp Nhi và Kì Lân

- Chuyến bay BT2670 từ Thượng Hải đến Mĩ chuẩn bị khởi hành. Kính mời quý khách nhanh chân về khu vực kiểm soát

Tiếng loa thông báo của sân bay vang lên làm Diệp Nhi chợt bừng tỉnh. Ngẩng lên nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Bốn mắt đối diện nhau

- Không có gì định nói với anh sao

Nghe anh nói vậy Diệp Nhi liền rơi nước mắt chạy lại ôm chầm lấy anh

- Hức... anh đi đường...hức thương...lộ bình...hức an

Vừa khóc nức nở vừa ôm thật chặt lấy anh. Cô thật sự không muốn rời xa anh chút nào hết. Tám năm bình thường với cô không phải quá dài. Nhưng bây giờ cô lại cảm tưởng như dài hàng nghìn thế kỉ. Rất dài, rất dài

- Ngoan..không khóc nhé. Khóc sẽ rất xấu đấy

- Em mặc kệ hức hức

Thấy cô khóc thương tâm như vậy khiến anh cũng không khỏi đau lòng. Xa cô cũng là một khó khăn lớn đối với anh. Nếu muốn anh chọn giữa sự nghiệp và cô anh chắc chắn sẽ chọn cô. Nhưng suy nghĩ lại một chút. Anh muốn cho cô có một tương lai tốt đẹp. Dù gì bây giờ hai người vẫn chỉ đang ở tuổi thanh thiếu niên. Quãng đường phía trước còn rất dài

- Em khóc anh sẽ rất đau lòng. Sẽ làm anh không muốn đi nữa

Cô ngẩng mặt lên đối diện với anh. Anh thuận tay lau những giọt nước mắt ấy đi. Loa thông báo một lần nữa vang lên, chỉ còn 5 phút nữa là chuyến bay sẽ cất cánh. Anh vội vàng vuốt ve khuôn mặt cô lần cuối, hôn nhẹ lên trán cô để từ biệt

- Đợi anh nhé

Cô gật đầu. Anh lôi từ túi ra chiếc hộp nhung màu đỏ. Mở ra một đôi dây chuyền kèm theo một đôi nhẫn. Một chiếc cho cô, một chiếc cho anh. Đằng sau chiếc nhẫn của cô khắc " L ♥ □ N " còn đằng sau chiếc nhẫn của anh khắc "

N L". Anh đeo chiếc dây chuyền lên cổ cô, chiếc còn lại anh bảo cô đeo lên cho anh

- Giữ gìn cẩn thận nhé! Nó là tín vật của chúng ta

Cô gật đầu

- Anh đi đây

Anh bước đi được vài bước thì coi chạy lại ôm anh lần nữa

- Anh đi bảo trọng. Em sẽ đợi anh quay về

Rồi sờ chiếc nhẫn đeo trên cổ quay bước ra khỏi sân bay

Khoảng thời gian tám năm này, có rất nhiều sự thay đổi. Liệu tình cảm của họ có bị thay đổi như mọi thứ hay không. Điều đó vẫn chưa nói lên được điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tám năm sau

Đứng từ xa nhìn chiếc máy bay bay lên bầu trời, cô khẽ thờ dài. Tám năm, tám năm sau rồi sẽ thay đổi ra sao, liệu sẽ có những trắc trở gì giữa tình yêu của họ không. Quay đầu lại bước ra khỏi sân bay, tiến lại chỗ Lục Khải và Khả Ngân

- Hai người vẫn đợi tôi sao

- Không nỡ để người đẹp đi một mình...

Lục Khải vừa nói vừa nháy mắt với cô. Sau cái nháy mắt đó, một lực véo vào eo anh rất đau

- Ay ay da... Khả Khả anh...

- Còn dám nói....nói này nói này

Mỗi câu nói này của cô lại càng nhéo mạnh vào eo anh. Hàng động này khiến Diệp Nhi nghi ngờ nhủ mày

- Hai người...- chỉ tay Khả Ngân và Diệp Nhi - bắt đầu từ khi nào...khai mau

Lúc này Khả Ngân mới thấy chột dạ

- Bắt đầu... bắt đầu cái gì

- Còn chối...khai mau

- Đâu có gì đâu...àhhaaa,mình nhớ ra mình còn chuyện quan trọng phải làm mình về trước nhé. Tạm biệt

Kết thúc câu nói Khả Ngân chạy một mạch về phía xa. Lục Khải thấy vậy cũng lấy lý do đuổi theo

- Mình cảm thấy cậu ấy đi bộ sẽ rất mệt... cậu c...

- Tôi tự về được, không rảnh làm gì đã cản mũi giữa hai người

Nói xong Diệp Nhi cũng quay bước ra vẫy taxi rồi leo lên luôn. Lục Khải thấy vậy cũng yên lòng ngồi lên chiếc maybach thân yêu đuổi theo Khả Ngân

Thời gian cứ vậy trôi đi, ba năm đầu Kì Lân và Diệp Nhi vẫn thường xuyên gọi điện thoại video cho nhau. Nhưng năm thứ tư số lần liên lạc giữa hai người càng giảm. Hiện tại bây giờ cũng đã mất liên lạc. Chuyện gì xảy ra Diệp Nhi cũng không biết, chỉ nghĩ chắc là do anh bận học. Dù gì cũng là năm cuối. Cứ như vậy đến năm thứ sáu, năm thứ bảy anh cũng không liên lạc với cô. Cô thì vẫn cho rằng anh bận việc do mới vào công ty nên vẫn cần học hỏi.Năm nay là thứ tám, cũng là năm cô hoàn thành công việc học tập và rèn luyện tại Pháp.Và hôm nay cô trở về thành phố Thượng Hải kết thúc chuyến du học của mình

Sân bay thành phố Pari - Pháp

- Sarah... chờ tôi với

Người vừa nói là cậu bạn tại Pháp của cô Pierre

- Pierre anh tới đây làm gì vậy

Diệp Nhi hơi ngạc nhiên, Pierre là đàn anh khoá trên cô, ai trong trường cũng biết anh ta theo đuổi cô 6 năm liền nhưng đều bị cô từ chối. Trong trường đại học cô từng một ngày nhận được rất nhiều thư tình. Nhưng từ khi Pierre xuất hiện và theo đuổi cô thì những bức thư đó chưa tới kịp tay cô thì đã bị xé, còn mấy người gửi thư thì bị cậu ta hù cho một trận. Không dám gửi thư cho cô lần sau. Cậu ta trông cũng rất đẹp trai nhưng so với anh vẫn còn kém cạnh vài phần, con trai của tổng thống nước Pháp - Macren (bịa thôi nghe chứ tổng thống gì đâu □□). Thân là người thừa kế nhưng cũng suốt ngày lêu nhөө theo cô. Nhưng cô cũng vô cùng cảm kích anh ta khi đã vài lần cứu cô khỏi bọn sắc lang

- Anh muốn cùng em đến Trung Quốc du lịch. Dù gì anh cũng được nghỉ phép vài tháng

Pierre bây giờ đang làm trong quân đội. Mới đảm vào quân đội được một năm anh ta đã lên chức đại úy rồi. Nhưng dù cho là đại úy anh ta vẫn rất hay nghỉ phép. Lần này lại còn là mấy tháng.

- Đại úy à... anh đừng bám tôi nữa. Làm ơn tha cho tôi đi có được không

Trời đất anh ta bám theo cô sáu năm rồi còn chưa đủ sao. Cứ tưởng lần này về Trung Quốc sẽ thoát khỏi được anh ta. Ai ngờ.... Lúc trước khi ở ESCP Europe Business School - Pari cô thật sự đau đầu với anh ta. Anh ta thật sự rất biến thái, tiêu tiền như nước vậy. Ngày thì tốn cả đồng kim cương tặng cô. Ngày thì là toàn sân trường đều là hoa hồng nhưng. Ngày thì lãng phí mua vài con xe hơi tặng cô nhưng cô đều không quan tâm và không nhận của anh ta bất cứ đồ gì. Cho đến khi anh từng cứu cô trong một lần cô gặp bọn biến thái bên Pháp anh ta cứu cô và làm mình bị thương ở cánh tay phải khâu 3 mũi. Từ đó, cô với anh ta mới thân với nhau gọi là một chút xú

- Anh chỉ muốn đến Trung Quốc thăm quan vài tháng thôi

- Cái gì cơ...vài tháng

- Đúng rồi... ít nhất là 1 tháng, nhiều nhất là 3 tháng

Gi vậy chứ, sao lần này anh ta được nghỉ lâu vậy chứ. Có ai không, giết cô đi

4h chiều tại sân bay thành phố Thượng Hải

Xuất hiện nổi bật giữa đám đông là cô gái trẻ xinh đẹp pha một chút nóng bỏng. Dáng người cao 1m65 hơi gầy, mặc trên mình chiếc váy ren hai dây dài qua gối. Mái tóc được uốn nhẹ thả tự do, chân đeo đôi giày cao gót 7 phân. Khuôn mặt được che lại bởi chiếc kính râm bản to. Cô so với trước kia gần như khác nhau hoàn toàn. Trước cô vốn dĩ rất xinh đẹp rồi, nhưng pha theo một vẻ hồn nhiên. Càng lớn cô lại càng thêm xinh đẹp, nóng bỏng hấp dẫn. Đi đằng sau cô là chàng thanh niên to cao lại còn rất đẹp trai. Một thân sơ mi trắng quần âu, tóc vuốt keo tí mĩ, giày da bóng loáng trông vừa lịch sự và trang nhã làm tất cả mọi người ở sân bay bay phải thốt lên rằng họ quá đẹp đôi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Về nhà thôi

- Thượng Hải thật đông vui...Sarah em có thể dẫn tôi đi thăm quan một chút được không

Pierre nhìn sân bay mà không khỏi cảm thán một câu. Mà cũng đúng, Trung Quốc rộng mà còn đông dân, không to làm sao cho được. Hơn nữa Thượng Hải còn rất giàu mà....

- Sân bay có gì đâu mà ngắm. Hay anh ngắm người, ngắm máy bay hay nhà vệ sinh...

Sân bay này rất đông người, sân bay đương nhiên cũng không thể thiếu máy bay. Nhà vệ sinh, ừ cũng nhiều đấy: một, hai, ba bốn...wao hơn chục cái nhà vệ sinh chứ chả ít hahaha

- Anh muốn ngắm người...đặc biệt là em

Pierre bước đến túm lấy lọn tóc của cô xoay xoay. Diệp Nhi cau mày lấy tay gỡ ngón tay đang nghịch tóc của cô ra

- Trẻ con....

Ngồi trên chiếc xe taxi, cô đưa bàn tay ra ngoài cửa sổ, cảm nhận ánh nắng nhẹ buổi chiều và làn gió man mát của quên hương (vì muốn tạo bất ngờ cho cha mẹ Diệp nên đã không báo cho họ biết). Đã 7 năm cô không về đây rồi, cô thật sự rất nhớ cha Diệp, mẹ Diệp và cả...anh. Nghĩ đến anh cô không khỏi không buồn. 5 năm mất liên lạc với anh, cô cũng biết anh bây giờ đã là chủ tịch của tập đoàn Mạc thị rồi hơn nữa còn rất thành công.

- Sarah...nhà em rất nghèo sao mà lại phải ngồi taxi

Nghe anh ta hỏi mà cô không khỏi cười một phen. Anh ta bị ngốc hay thiếu năng ả. Nhà cô nghèo thì đâu phải sang Pháp học quản lí công ty chứ. Đúng là con người khi yêu vào đầu óc không khác nào con kiến.

Xe đi khoảng 20p là về đến công biệt thự nhà họ Diệp. Cha mẹ Diệp cũng chuyển về Thượng Hải sống, nhưng cứ một hai tháng lại sang Pháp vài tuần vì công ty mẹ bên Pháp gặp một vài trục trặc. Cha Diệp cũng đang dự tính chuyển công ty mẹ về Thượng Hải để tiện đi lại. Ngày trước vấn đề chi nhánh bên Pháp là do tiện đường sang thăm con gái mà thôi....

- Đây là nhà em sao

Pierre ngạc nhiên. Đây là ngôi nhà phải gọi là rất lớn. Anh đứng từ bên ngoài vào thôi đã thấy nó to khủng khiếp như vậy rồi

- Không. Nhà của ba mẹ em

" Pierre: có gì khác nhau sao"

Ting tong...ting tong

Cạch

- Cô tìm ai

Người vừa nói là một cô gái trông cũng tầm 23-24 tuổi. Chắc là người mới. Trông cũng rất xinh đẹp, nhưng từ khi nào nhà cô tuyển người ăn nói xấu sược như vậy.

Pierre nghe như vậy thì kéo cô lại hỏi

- Em có chắc đây là nhà em không

Diệp Nhi nhăn mày. Cái tên này đang luyện thuyên cái gì đó

- Sống ở đây bao nhiêu năm chẳng nhẽ em không nhớ rõ

- Ừ cũng đúng

- Ngân Anh...sao đi mở cửa lâu vậy

Trong nhà có tiếng nói vọng ra. Đó chính là dì Năm, quản gia nhà cô. Bà rất hiền và dễ mến nên ai cũng gọi là dì Năm chứ không phải quản gia Năm như những nhà khác

- Ô cô chủ, cô về nhà lúc nào sao không báo cho chúng tôi biết

Dì Năm bước ra đến cổng nhìn thấy cô liền chạy nhanh tới

- Trời ơi Diệp Nhi của nhà ta đây sao. Lớn lên xinh đẹp hơn nhiều rồi đây. A còn đây là....

Dì Năm đang nói thì phát hiện có một chàng thanh niên lạ mặt

- À...Dì, đây là Pierre bạn của cháu...là người Pháp

- Xin chào dì (anh này nói bằng tiếng Pháp nên cũng chẳng biết cậu ta đang chào)

- Này! Anh dùng tiếng Pháp làm sao dì hiểu

Diệp Nhi tròn ngược mắt nhìn anh ta. Rõ ràng có học tiếng Trung mà thích chơi xỏ người à

- À xin lỗi dì con con quên mất...Dì, con tên là Pierri rất đẹp trai và thân thiện

Pierre vừa nói vừa làm động tác tay chữ v để dưới cằm làm Diệp Nhi cười sặc sụa

- Đẹp trai....

Vỗ vai Pierri sau đó cúi sát vào tai anh

- Anh nên đi đổi gương đi

Sau đó nhảy mất bước vào cổng. Kéo tay dì Năm vào nhà. Ngân Anh thì vào từ lúc dì Năm ra cổng rồi. Cô ta còn chưa biết có sự hiện diện của Pierre vì nãy Diệp Nhi đứng chắn trước mặt cô ta.

Pierre đứng trước cổng khuôn mặt ngệt ra. " đổi gương " chẳng phải bảo anh là anh vốn không đẹp trai hay sao. Không được, lát nữa nhất định phải đi mua vài cái gương về mới được.

Đăm chiêu suy nghĩ thì phát hiện phía xa có người trên chiếc oto nhìn lén. Người đó đã nhìn thấy toàn bộ cuộc nói chuyện ở cổng nhà cô. Anh ta đeo kính râm che mắt khuôn mặt và lại anh cũng không biết anh ta là ai. thấy Pierre cũng nhìn thấy mình anh ta lái xe vọt đi luôn. Pierre chả hiểu gì nhún vai sau đó cũng bỏ vào nhà luôn

P/s: Hi có ai biết chàng trai ngồi trên xe oto là ai không nà. Cmt cho Na biết với

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mua gương

Bước vào trong căn nhà, có vẻ cũng không có gì thay đổi mấy cả. Mọi thứ hầu như vẫn còn nguyên từ lúc cô đi du học. Không khí trong sảnh lớn khá vắng vẻ. Người làm đều tập chung dưới bếp làm đồ ăn tối.

- Sarah... nhà em lạnh lẽo quá

Vừa không có người, vừa có gió. Cái tên Pierre này lại sợ ma. Hahaha nhân thể lần này cô chọc cho tên này phát khóc luôn

- Vốn dĩ bãi đất này trước đây là khu mộ, rất nhiều mộ. Vì một số chưa kịp chuyển mộ nên vẫn còn... ừm xương người ở dưới. A có cái bóng trắng đằng sau l....

- Aaaaaaaa có ma aaaaa. Sarah cứu anh

Chưa kịp nói xong thì tên này đã nhảy phốc lên người cô rồi ôm chặt. Vì trọng lượng anh ta khá nặng nên Diệp Nhi không chống đỡ được nên cả hai cùng ngã xuống đất.

- Aaaaa... cái tên khốn khiếp nhà anh. Leo xuống ngay... A cái lưng của tôi

Trong tư thế này, anh ta ngồi lên người cô, hai mắt đối diện nhau. Chỉ cần cúi xuống một chút là...chạm môi. Diệp Nhi vội đẩy Pierre ra

- Em đang định nói cái gương đằng kia soi thấy anh, mà áo anh màu trắng nên nói có cái bóng trắng. Ai nói có ma chứ

Vừa nói cô vừa bước đi thật nhanh. Còn Pierre thì cứ dờ người một chỗ. Hình như lúc nãy có chạm môi

- Sarah... phòng tôi ở đâu

- Lầu 2 phòng đầu tiên bên tay trái

Diệp Nhi nói xong thì cũng khuất bóng tại cầu thang luôn. Còn anh...phải kiêng đóng hành lí của mình lên. Hành lí của cô thì được người làm mang lên cho. Còn anh thì lại phải tự mình mang lên (" anh này kì quá, người làm là đàn bà con gái, anh là đàn ông mà □. Tự xách lên đi)

7h tối

Bên ngoài có tiếng xe đang dần tiến vào ngôi biệt thự. Diệp Nhi nghe thấy tiếng động cơ xe đi vào thì xuống lầu, nấp nấp sau cánh cửa. Người làm thấy ông bà chủ về thì ra mở cổng, chào hỏi

- Ông bà chủ mới về

Cha mẹ Diệp thấy vậy thì gật đầu, xong đi vào nhà. Vừa đi đến cửa

- Cha, mẹ...con gái đã về

Cha mẹ Diệp giật mình nhưng khi thấy Diệp Nhi thì thay đổi hẳn. Tâm trạng vui vẻ lên sau một ngày làm việc mệt mỏi. Cha mẹ Diệp bước đến ôm Diệp Nhi vào lòng

- Con về lúc nào sao không báo cho cha mẹ một tiếng

Mẹ Diệp lên tiếng trách móc. 7 năm rồi mới về nhà mà không báo ông bà một tiếng

- Là vì con muốn tạo bất ngờ cho cha, mẹ. Cha mẹ có thấy bất ngờ không

Lúc này cha Diệp mới lên tiếng

- Bất ngờ... bất ngờ đến mức tim sắp bị con gái cung lòi ra ngoài mất rồi

- Cha, cha cứ đùa con

Lúc này Pierre bước xuống lầu thì thấy Diệp Nhi cùng hai người. Một người nam, một người nữ độ tuổi tầm 50-51 gì đó. Anh nghĩ chắc đây là cha mẹ của cô.

Cha mẹ cô nhìn thấy cậu thanh niên trong nhà của mình không khỏi thấy lạ. Quay sang hỏi Diệp Nhi

- Con gái, đây là ai

- À, đây là bạn học của con tên là Pierre. Cậu ta muốn đến Trung Quốc thăm quan nên nhờ con làm hướng dẫn viên

Diệp Nhi nói đến đây cha mẹ Diệp cũng đã hiểu. Cậu thanh niên này hình như thích con gái của ông. Ông cũng khá hài lòng, nhưng chợt ông lại nghĩ.

Thằng bé Kì Lân đang yên lành tại sao khi về nước lại đòi hủy hôn với con gái ông. Hôn nữa, trong mấy năm đi du học còn có rất nhiều phụ nữ. Điều này khiến ông vô cùng nản lòng. Không biết con gái ông sẽ ra sao khi biết chuyện này. Nhưng thôi chuyện đến đâu rồi sẽ đến.

- Chào cháu. Đến đây rồi, ngày mai ta sẽ bảo Diệp Nhi dẫn cháu đi tham quan nhé

- Cảm ơn bác. Sarah mai nhớ dẫn anh đi nhé

Pierre quay sang Diệp Nhi vui mừng nói. Không ngờ lại được cha của Diệp Nhi đề nghị cô dẫn anh đi tham quan. Trong lòng anh cực kì vui vẻ

- Thôi được rồi... Vào ăn cơm thôi muộn rồi

Mẹ Diệp là người lên tiếng. Bà cũng khá ưng cậu người Pháp này. Bây giờ bà sẽ không can thiệp vào chuyện chồng con của con gái nữa. Vì không biết chuyện tới đây sẽ gặp phải rắc rối cả. Con gái sau khi biết chuyện sẽ phản ứng ra sao

Bữa ăn diễn ra trong tiếng cười nói của gia đình vui vẻ. Cha mẹ Diệp thì hỏi han việc học hành của cô bên Pháp, hỏi thăm gia đình Pierre. Diệp Nhi thì luôn hỏi han xem dạo này cha mẹ sống ra sao, có tốt không (Cha mẹ vẫn thường xuyên sang thăm con gái mà...). Nhưng còn một chuyện cô chưa hỏi được đó chính là anh....Kì Lân. Nhắc đến cô lại hơi đượm buồn một chút, nhưng thôi để ngày mai cô sẽ hỏi lại sau. Dù gì cũng mới về nước

7h sáng hôm sau. Tại phòng Diệp Nhi

Cốc cốc

- Sarah... em dậy chưa

Tên Pierre này làm trong quân đội nên thức dậy cực kì đúng giờ. Anh ta đã dậy từ sớm chạy bộ, tập thể thao.... Đã muốn lên gọi Diệp Nhi từ lâu nhưng hôm qua cô ngủ muộn do tâm sự với mẹ Diệp nên cho cô ngủ thêm một chút

Cạch

- Anh bị điên sao. Còn sớm gọi cái gì chứ

Diệp Nhi cực kì bất mãn. Đã ngủ muộn giờ cái tên này còn gọi cô dậy từ rất sớm nữa

- Tôi muốn đi shopping mua đồ, nhưng không biết đường. Phiền em dẫn tôi đi

Diệp Nhi thức dậy với bộ đồ ngủ gấu trúc, đầu tóc chưa chải trông rất đáng yêu. Mắt vẫn nhắm cô nhưng miệng vẫn nói

- Anh đi shopping mua gì chứ. Anh có thiếu gì đâu

- Có, tôi cần đi mua gương. Chính em bảo tôi đi mua gương để soi mặt mà

Diệp Nhi: Cạn cmm lời

Về việc Kì Lân hủy hôn với Diệp Nhi đều có nguyên do cả. Từ đây Na bắt đầu viết ngược ạ. Sẽ cố gắng ngược nhẹ chút

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đau lòng

Trung tâm thương mại JK - Thượng Hải.

- Nay anh nói đi mua gương sao lại đến khu đồ cho nam

Diệp Nhi bất mãn đáp vì Pierre cứ nắm cổ tay cô rồi kéo đi hết trung tâm thương mại này. Chân cô mỏi, tay thì đau gần chết. Anh ta nói muốn đi mua gương mà, đây là khu đồ cho nam đấy chứ. Với gút phăng tay anh ta ra bất mãn nói

- Anh có nói mua gương chứ không được mua quần áo đâu!

- Được vậy anh tự mua đi em đi về

Thấy Diệp Nhi đang chuẩn bị quay người đi thì Pierre bá lấy bả vai cô đứng sát lại

- Được được, đi mua gương thừa tiền thư Sarah...

Cô nhú mày. Anh ta đang tính nịnh nọt cô sao. Phức

- Ở Trung Quốc tên của em là Diệp Nhi, đừng gọi là Sarah, nghe rất kì

- Diệp Nhi...Tiểu Diệp, tên hay đấy. Anh có thể gọi em là Tiểu Diệp không?

- Em với anh chưa thân mật tới mức đó đâu

Tiểu Diệp, cái tên này là Kì Lân hay gọi cô. Cô thật sự rất nhớ anh, không biết bây giờ anh đang làm gì, có nhớ tới cô hay không.

- Được, vậy chúng ta đi thôi

Diệp Nhi không để ý tới có một người để ý tới cô từ lúc vào khu đồ nam này. Cô gái đi bên cạnh anh ta thấy anh cứ nhìn chăm chú vào Diệp Nhi không khỏi một phen hoảng hốt " Sao cô ta lại ở đây ". Nhưng cũng mau chóng hồi phục tinh thần, cười mỉa mai. Kéo người đàn ông bên cạnh tới chỗ Diệp Nhi

- Diệp tiểu thư đã lâu không gặp. Không ngờ lại được gặp cô ở nơi này

Cô ta khoác tay người đàn ông bên cạnh, mặt đầy khiêu khích nhìn Diệp Nhi

Diệp Nhi đang chuẩn bị cùng Pierre rời khỏi khu đồ nam thì có tiếng gọi. Cô quay người lại

- Hoàng Vân....

Đúng vậy. Là Hoàng Vân, con gái của Hoàng Kiệt. Là người mà ngày trước cô cùng Kì Lân đến dự tiệc sinh nhật. Nhưng bên cạnh cô ta còn một người đàn ông. Hai người họ đang khoác tay nhau. Mặc dù anh ta đeo khẩu trang, đội mũ nhưng cô vẫn nhận ra được. Là anh. Người mà cô nhưng nhớ bao năm qua lại đang tay trong tay với người con gái khác.

- Lân....

Cô khẽ gọi tên anh. Sao anh lại xuất hiện ở đây. Lại còn khoác tay của Hoàng Vân. Giờ đây có một sự sợ hãi trong cô

Người đàn ông được Diệp Nhi gọi là Lân, nghe cô nói vậy anh tháo khẩu trang và mũ ra. Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời hiện ra. Đúng là anh. Anh vẫn không khác xưa là bao, chỉ thêm đáng vẻ lớn hơn, trưởng thành hơn

- Chào cô, Diệp tiểu thư lâu rồi không gặp

Kì Lân đứng trước mặt Diệp Nhi, nắm chặt bàn tay của Hoàng Vân, mỉm cười

Diệp Nhi nhìn cảnh họ ân ái trước mặt mà tim đau quặn quại. Chuyện gì đang xảy ra vậy, đây có phải là sự thật không. Lân của cô sao lại tay trong tay với Hoàng Vân. Làm ơn, nếu đây là giấc mộng hãy gọi cô tỉnh dậy đi

Bình tĩnh lại một chút, Diệp Nhi đưa đôi mắt đỏ mọng nhìn thẳng vào anh

- Lân...đây là chuyện gì

Pierre đứng bên cạnh từ nãy không hiểu gì. Nhưng nghe Diệp Nhi gọi chàng trai đối diện cái tên thân mật như vậy cũng đã hiểu ra một phần sự tình

- Tám năm rồi xa em, tôi đã không còn tình cảm gì với em rồi. Suốt tám năm Hoàng Vân luôn ở bên cạnh và chăm sóc cho tôi. Em cũng biết mà, lừa gạt em lâu ngày cũng bết....

- Anh đừng nói nữa....đừng nói nữa. Mấy người...mấy người gạt tôi. Tôi không muốn nghe....hức hức. Sao lại đối xử với tôi như vậy...hức ô ô ô

Kì Lân chưa nói hết câu thì Diệp Nhi lấy tay che tai lại, lắc đầu liên tục. Nước mắt cứ thế rơi liên tục xuống, cô ngồi sụp xuống khóc nức nở

Người đàn ông này đã hứa chỉ yêu mình cô, mà bây giờ anh ấy lại phản bội cô, nói đã hết yêu cô. Bây giờ cô phải làm sao, tìm cô...tim cô rất đau. Đây không phải sự thật mà đúng không

- Tình cảm đã hết... Gia đình tôi muốn hủy hôn. Tôi sẽ đền bù thiệt hại cho em. Em muốn bao nhiêu c....

- Tôi không cần. Anh cút đi

Nói rồi cô đứng lên quay bước ra ngoài. Khi đi qua anh, cô dùng đôi mắt đã ngấn lệ nhìn anh

- Mạc Kì Lân...tôi hận anh

Đúng, hận anh. Hận anh đã lấy mất trái tim của cô rồi làm cô đau khổ như thế này. Tại sao, tại sao chứ

- Diệp Nhi...cô chừng

Diệp Nhi vì chạy quá nhanh mà không để ý đến đèn đỏ suýt nữa đã bị oto đâm, nhưng cũng may Pierre chạy đến kịp rồi xô cô vào lề đường

- Này! Muốn chết à, có muốn chết làm ơn cũng đừng có lôi người khác chết theo

Người tài xế bức bối quát, đang yên đang lành có người chạy vụt đến. Làm ông ta còn sút tường đã đâm chết người, chân tay run bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trái tim tôi rất đau

- Diệp Nhi, có bị thương chỗ nào không

Pierre bước đến bên Diệp Nhi cẩn thận xem xét chân tay cho cô. Chân tay chỉ bị sước nhẹ do Pierre đẩy cô xuống bên lề đường. Cô như người mất hồn không nói gì hết, ánh mắt chẳng nhìn vào đâu như đang suy nghĩ điều gì đó. Thấy cô như vậy Pierre cực kì buồn. Buồn vì cô vì người khác mà trở thành ra như vậy. Buồn vì người đó không phải là anh. Tất cả một cái, sao anh lại muốn Diệp Nhi chịu đau khổ vì mình chứ. Nếu là anh, anh sẽ không bao giờ từ bỏ Diệp Nhi cả, anh sẽ làm cho cô hạnh phúc. Anh thở dài một hơi sau đó để Diệp Nhi lên lưng rồi cõng Diệp Nhi ra xe và về nhà

Về đến nhà Diệp Nhi vẫn cứ vậy không nói gì, không có cảm xúc. Pierre cảm tưởng Diệp Nhi đang ở đây nhưng linh hồn của cô đã mất từ khi ra khỏi TTJM JK.....

Vào trong căn phòng quen thuộc của mình Diệp Nhi liền khóc nức nở. Cô đem những tấm hình mình chụp cùng anh ra xé hết. Ảnh chụp cùng anh ở công viên, ở biển hay những lúc hai người hẹn hò cô đều mang ra xé sạch

- MẠC KÌ LÂN tôi hận anh... hận anh chết đi được

Hai tay khua hết những đồ trong phòng xuống tạo ra những tiếng kêu leng keng làm người làm ở dưới không khỏi một phen hoảng hốt. Liền chạy một mạch lên phòng Diệp Nhi nhưng cửa phòng đã bị khoá trong

- Mau đi lấy chìa khoá

Di Năm là người lên tiếng, di khá hoảng hốt. Di chưa từng thấy Diệp Nhi đập phá đồ điên loạn như vậy bao giờ. Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó

- Di à, có chuyện gì vậy

Pierre vừa về phòng thay quần áo xong, nghe thấy tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng Diệp Nhi liền chạy lên

- Di cũng không biết. Cửa phòng con bé khoá trong rồi. Hình như là con bé đang đập đồ. Không được như vậy rất nguy hiểm

- Sao vẫn chưa mang chìa khoá lên vậy chứ

Di Năm rất lo lắng cho cô, sợ cô dại dột mà làm người mình bị thương. Đợi mãi chưa thấy người làm mang chìa khoá lên Pierre liền dùng sức mạnh phá cửa

Uỳnh

Xuất hiện ngay trước mắt mọi người, Diệp Nhi ngồi chập vệt dưới đất khóc nức nở, đồ đạc đều bị cô đập hết. Mảnh sành từ các lọ hoa vỡ ra, hay những quả cầu thủy tinh mà cô thích nhất đều đem đập bở. Còn rất nhiều những tấm ảnh khác nhau bị xé nát. Căn phòng sang trọng giờ đã trở thành một căn phòng lộn xộn, bừa bãi. Tay Diệp Nhi còn bị thương do những mảnh sành cửa vào. Cô vừa đau vừa thấy xót. Không phải đau, xót ở tay mà đau ở tim. Tim cô như rỉ máu, lòng như bị sát mấy kg muối biển vào vậy

Pierre vội ôm cô vào lòng, thấy cô như vậy anh cũng không đau lòng khác là bao. Còn nỗi đau nào hơn cái nỗi đau người mình yêu đau lòng vì người đàn

ông khác chứ.

- Di Năm, di mạng dùm con hộp y tế lên đây được không ạ

Pierre thấy vết thương ở tay cô có vẻ nghiêm trọng, máu chảy ra ngày càng nhanh. Nếu không sơ cứu kịp sẽ rất nguy hiểm

Di Năm liền gật đầu tới tủ lấy hộp y tế đến

- Đây, cậu băng cho con bé đi

- Được ạ

Sau khi băng xong bó tay xong cho cô thì Pierre đặt cô xuống giường, lấy cho cô một liều thuốc an thần cho cô uống. Sau 5 phút thuốc dường như có tác dụng, cô từ từ chìm vào giấc ngủ nhưng đôi mày thì không khỏi nhíu lại, miệng thì không khỏi nấc lên. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ngắm nhìn gương mặt cô. Gương mặt ngày nào vẫn còn tươi tắn, hồng hào, rất hay cười. Nay đã trở nên trắng bệch, không một chút huyết sắc. Rốt cuộc quá khứ của cô và người kia như thế nào, anh thật sự không biết. Nhưng anh thật sự hy vọng Diệp Nhi có thể quên người kia đi và chấp nhận anh bước vào cuộc sống của cô.

Vội hôn lên trán cô sau đó bảo người làm lên thu dọn phòng cô, nhưng phải thật nhẹ nhàng. Anh xuống bếp hâm cho cho một ít cháo thịt để lúc cô tỉnh dậy ăn cho có sức

Tại một căn phòng

- Chủ tịch hôm nay cô Diệp lúc ra khỏi TTTM JK thì suýt bị xe đụng nhưng chỉ bị xây sát nhẹ...

Ngập ngừng một lúc anh ta nói tiếp

- Là người đàn ông đi cùng cô Diệp đã kịp thời cứu

Người đàn ông có vẻ đượm buồn, đau khổ, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ

- Còn có chuyện gì khác không

Người đàn ông lên tiếng hỏi

- Thưa chủ tịch, hình như người đàn ông đi cùng cô Diệp rất thích cô ấy. Anh ta chăm sóc rất chu đáo....

Anh ta đang định nói tiếp thì thấy ánh mắt đau lòng của chủ tịch nên thôi

- Không còn chuyện gì nữa ạ

- Tốt, tiếp tục theo cô ấy. Nhớ! Sai người bảo vệ cô ấy từ xa. Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, các người đừng hòng thoát tội

- Rõ thưa chủ tịch

- Ra ngoài đi

Anh ta sau khi nhận được lệnh thì ra bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình người đàn ông với không gian lạnh lẽo. Người đàn ông lạnh lùng chọt lên tiếng nói trong không khí, đồng thời trên mặt chảy một làn nước lăn dài qua má

- Tiểu Diệp, xin lỗi em

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tình cảm bấy lâu nói buông là buông sao

Sau khi nghe di Năm gọi điện thoại báo Diệp Nhi xảy ra chuyện. Cha mẹ Diệp liền bỏ hết mọi công việc mà tức tốc trở về nhà. Vừa về đến nhà, thấy di Năm đứng ngoài cổng nên lên tiếng hỏi luôn

- Di Năm, Tiểu Diệp nó đâu rồi, có bị thương chỗ nào không

Mẹ Diệp vô cùng lo lắng nắm lấy cánh tay dì Năm thật chặt như muốn khóc

- Diệp Nhi đang ở trên phòng. Hình như con bé kích động gì đó, gần trưa khi trở về thì người như mất hồn. Đập phá hết đồ trong phòng, còn xé hết ảnh chụp cùng với cậu Mạc nữa

Nói đến đây dì Năm không khỏi thở dài. Chắc hai đứa nó lại làm sao rồi. Nhưng Diệp Nhi mới về nước chưa được bao lâu đã cãi cọ hay giận dỗi nhau gì rồi sao.

Cha mẹ Diệp nghe đến đây như đã hiểu, đau lòng cho con gái. Quay bước lên lầu, tiến vào phòng Diệp Nhi. Trong phòng giờ chẳng còn gì cả, mọi thứ đều bị Diệp Nhi đập vỡ, kể là đồ gỗ hay đồ nhựa cũng chẳng nguyên vẹn gì.

Nhìn sắc mặt con gái nhợt nhạt, mẹ Diệp vô cùng ân hận. Vì trước đây bà đã dùng bệnh tim để đe dọa con bé. Ép con bé phải đính hôn với Kì Lân. Vuốt ve khuôn mặt Diệp Nhi bà đau lòng đến rơi nước mắt, quay lại nói với cha Diệp

- Liệu nên nói cho con bé biết sự thật không, nhìn con bé như vậy tôi đau lòng chết mất

7h tối

Diệp Nhi đã ngủ được 7 tiếng rồi. Từ từ tỉnh dậy sau giấc mộng kinh hoàng, đôi mắt đã ướt ướt, cô đưa tay sờ thử. Là...là nước mắt. Đúng rồi, là nước mắt của cô đã khóc vì anh. Cô tự hỏi, vì sao yêu nhau sâu đậm như vậy rồi cũng có lúc phải rời xa. Anh nói anh yêu cô, dù có chết anh cũng phải ôm chặt lấy cô mãi mãi không rời. Vậy mà sao bây giờ người nói "ai đi đường này" lại là anh. Bên cạnh nhau hơn 1 năm, yêu xa 8 năm. Nói hết yêu là hết yêu được sao. Cô không tin.... cô không tin. Cô lắc đầu liên tục, nước mắt lại rơi xuống, tựa lưng vào chiếc tủ dưới đất, nhồi bệt xuống sàn nhà lạnh giá

Cốc cốc

- Diệp Nhi em dậy chưa, anh vào nhé...

Cạch

Pierre mở cửa bước vào, thấy cô ngồi bệt dưới đất như cái xác không hồn khiến tim anh đau nhói. Ngay lúc này anh chỉ muốn mang cái mặt tiền của Kì Lân ra đánh xả giận thay cho Diệp Nhi mà thôi. Anh lắc đầu rồi bùng ly sữa và một chút đồ ăn đến gần chỗ cô

- Cả ngày nay em còn chưa ăn gì, mau ăn đi, nếu không cái bao tử của em không chịu nổi đâu

Mới có một ngày mà cô gầy đi không ít, khuôn mặt thì hốc hác xanh xao, hai mắt thì vừa sưng vừa đỏ do khóc nhiều. Cô như vậy thật sự khiến tim anh rất đau. Không chỉ mình anh mà còn có bác trai, bác gái và mọi người trong nhà cũng đau lòng không kém

- Diệp Nhi, mau ăn có được không. Mọi người rất lo cho em

- Anh có thể ra ngoài một chút được không. Em cần thời gian suy nghĩ

- Được... Vậy anh để đồ ăn ở đây, nhớ ăn nhé

Pierre bước ra khỏi phòng với khuôn mặt sầu não. Anh hy vọng Diệp Nhi có thể buông bỏ được cậu ta mà cho anh một cơ hội. Suốt 8 năm anh không ngừng theo đuổi cô. Lúc đầu theo đuổi cô là do anh cùng thằng bạn trong lớp cá cược với nhau. Cậu ta nói cô rất khó theo đuổi, nghe nói lại còn là hoa khôi của trường đại học lúc đó. Xinh đẹp, giỏi giang, rất nhiều đàn ông theo đuổi. Anh nghe vậy liền cược với cậu ta một phen. Chỉ cần theo đuổi được cô, yêu vài tháng sau đó lấy lí do mà đá bỏ đi là được, dù sao cũng chỉ là yêu chơi. Không ngờ sau khi gặp cô, anh lại thay đổi thái độ. Gặp lần đầu đã yêu. Yêu cái nụ cười hồn nhiên của cô, ngay cả ánh mắt hay những sợi tóc đen lấp lánh dưới bầu trời hè nắng gắt. Nhưng thật sự không ngờ, đã 8 năm trôi qua mà cô với anh chỉ dừng lại ở mức anh em kết nghĩa. Thật đau lòng mà.

Nếu như không có sự việc anh cứu cô khỏi đám ăn chơi ở gần trường thì có lẽ đến làm anh em kết nghĩa cũng không được. Lần đó, anh vô tình đi ngang qua thì thấy cô bị 3-4 thằng có hình xăm đầy người vây quanh. Bàn tay thì không ngừng sờ mó lên người cô. Cô vì nổi giận tức thì nên lấy cây gậy gần đó đập thẳng vào...cái đó của tên cầm đầu. Hắn ta mặc dù đau nhưng vẫn ra lệnh cho đàn em lên xử cô. Bọn chúng cầm dao lên định đâm cô cũng may anh đỡ kịp cho cô 1 nhát sau đó đánh bọn chúng toi tã

Mới đầu vết thương của anh chỉ nhỏ xíu, nhưng do hoạt động mạnh, đánh nhau nên vết thương càng rách ra phải đưa đến bệnh viện khâu 3 mũi. Đó là cái sự tích mà cô nhận anh làm "anh trai nuôi" đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cho anh gần em thêm chút nữa

Một tuần cứ như vậy trôi qua, Diệp Nhi vẫn vậy. Rất gầy và xanh xao, cứ nhốt mình ở trong phòng khiến cho cha mẹ Diệp cùng Pierre vô cùng lo lắng. Hôm nay cô cuối cùng cũng chịu nghỉ ngơi suốt, chịu xuống nhà ăn cơm cùng mọi người. Điều này làm mọi người ai cũng thấy vui. Suốt một tuần cô như vậy, cả căn biệt thự như mất đi sự vui tươi vốn có mà trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

- Cha, mẹ...con có chuyện muốn nói với hai người

Sau khi ăn xong Diệp Nhi nghiêm túc ngồi xuống bàn nói với cha mẹ Diệp.

- Con cứ nói đi

Cha Diệp là người lên tiếng. Ông là người rất yêu thương Diệp Nhi, coi Diệp Nhi như bảo bối trân quý, nâng niu từng tí một. Vậy mà, vì một sơ xuất như vậy đã khiến con gái bảo bối của ông đau lòng suốt hơn một tuần. Nhìn con gái xanh xao, ốm yếu. Nay cô ăn một chút đồ ăn trông có vẻ hồng hào hơn chút thì ông vô cùng vui vẻ

- Con muốn đến công ty làm việc... cha mẹ có thể sắp xếp cho con một cuộc phỏng vấn không

Thật ra chỉ cần nếu cô muốn, cái chức chủ tịch của Diệp thị cũng có thể trao cho cô được. Nhưng cô muốn bắt đầu từ đôi bàn tay trắng, làm lại cuộc đời mình

- Không cần phải phỏng vấn, cha sắp xếp cho con một công việc trong công ty là được rồi

- Cha, con muốn vươn lên từ chính năng lực của mình

Thấy con gái kiên quyết như vậy ông cũng đành nghe theo ý con luôn

- Vậy được, nhưng con không cần phỏng vấn. Cứ vào bộ phận nhân viên văn phòng trước làm quen dần

- Cảm ơn cha.

Rồi sau đó quay sang Pierre

- Làm phiền anh từ nay có thể làm tài xế cho em

Pierre đang ngồi bên cạnh ăn táo, nghe cô nói vậy anh cũng không khỏi không vui mừng. Cô nói như vậy, cũng là ngầm đồng ý cho anh có cơ hội gần cô hơn.

- Không thành vấn đề

7h sáng ngày hôm sau, Diệp Nhi xuất hiện với khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, tóc uốn xoắn phần đuôi được thả ra. Cùng chiếc váy voan liền màu trắng sữa, chân đi đôi giày phrophe màu đỏ mận, theo đó là chiếc túi xách màu trắng. Trông cô vô cùng xinh đẹp, nhìn cô không khác gì một sinh viên cả. Mà vốn dĩ cô cũng chỉ là sinh viên mới ra trường mà thôi. Người mãi ngắm cô đến si ngốc chẳng ai khác là Pierre

- Lau ngay nước miếng trên miệng anh đi

Cái tên này hôm nay sao biến thái vậy.

- À à...ờ

Pierre lấy tay quệt quệt trên miệng. Ôi trời à, nước miếng thật. Chính anh cũng không ngờ mình biến thái tới mức này. Lại còn trước mặt người mình thích. Cảm tưởng chưa bao giờ anh xấu hổ như thế này

- Chủ tịch, hôm nay cô Diệp sẽ tới công ty nhà họ để phỏng vấn. Theo như tôi điều tra được, hẳn sắp chuẩn bị ra tay với cô Diệp

- Khốn kiếp... mau đi cử 4 sát thủ giỏi nhất theo bảo vệ Tiểu Diệp. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, các người đừng hòng toàn mạng

Người đàn ông tức giận đập tay xuống bàn. Sự tức giận của người đàn ông này khiến anh ta sợ sệt, lập tức vâng lời theo

- Rõ thưa chủ tịch, tôi sẽ không làm chủ tịch thất vọng

Anh ta rất là sợ khí thế này của người đàn ông, nhưng mà anh đâu phải là sát thủ với thám tử tư đâu chứ. Anh chỉ là thư kí trung thành của người đàn ông này thôi.

Nhưng những lời nói này anh chỉ biết ngầm đắng nuốt cay trong lòng. Nếu nói ra, chắc cái mạng của anh ta cũng chẳng còn. Lại nghĩ đến chuyện người đàn ông kia lại là trùm hắc đạo, có điên mới không sợ. Lại còn bây giờ phải đến báo cáo với những người cấp dưới của hắn. Ôi ôi, mỗi lần đến cái hang sói

đấy.... Chỉ cần nghỉ thôi mồ hôi đã chảy rồi....

Công ty của Diệp thị - Hưng Thịnh kinh doanh đá quý và trang sức lớn nhất Trung Quốc tuy không phải công ty mẹ, hơn nữa còn vưon xa ra ngoài thị trường châu Á, châu Âu nhờ nhiều chi nhánh phân giải khắp mọi nơi. Nhắc đến cái tên Diệp Chi Lăng chắc hẳn ai cũng biết đến chính là ông trùm đá quý nổi tiếng nhất bạch đạo, không khỏi làm người ta nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái

Pierre nhìn vào công ty không khỏi cảm thán: rất rộng nha! Một, hai, ba, bốn.... ba mươi tám, ba mươi chín, ay za chưa đến xong mà cái cô đã muốn gãy. Cao lắm, cảm giác như nó sắp chọc thủng trời rồi

- Diệp Nhi à, rốt cuộc công ty của ba em cao bao nhiêu tầng vậy....

- Hình như là 50...À không 60

- Anh nhớ đây không phải công ty chính của nhà em mà. To như vậy sao

- Đúng vậy, công ty chính là ở bên Pháp. Nhưng sắp chuyển về đây rồi

- Vậy sao, sau này anh không sợ đói rồi

Pierre nói câu này làm Diệp Nhi nhú mày lại. Sau đó lại giãn ra rồi mỉm cười

- Vậy để xem số phúc anh thế nào

Diệp Nhi nói xong thì bước vào công ty luôn không để cho Pierre phản bác. Suy nghĩ một lúc Pierre mới tiếp thu được những gì cô nói, liền mỉm cười, nói vọng vào

- Phỏng vấn xong nhớ gọi anh

Cô quay lại

- Được

Rồi vẫy tay chào Pierre, quay bước vào bên trong công ty

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Say rượu

15 phút sau

- Sao nhanh vậy

Pierre nghi ngờ hỏi cô. Mới vào trong 15 phút đã thấy cô gọi anh đến đón rồi. Anh cứ ngỡ phải hết vài tiếng cơ

- Đương nhiên, em là ai chứ. Họ không làm khó được em đâu

Diệp Nhi tự tin đứng khoanh tay hếch cằm một cái làm Pierre cảm thấy buồn cười.

- Vậy, em được nhận vào làm rồi

- Tất nhiên. Hôm nay anh làm tài xế cho em, em sẽ đãi anh một bữa thật thịnh soạn

Nhà hàng X

- Lân, anh ăn món này đi

Hoàng Vân cứ liên tục gấp thức ăn đưa lên miệng ăn khiến anh bức bối không thôi. Đang muốn từ chối thì bên cạnh có giọng nói quen thuộc

- Ngồi đây đi

Diệp Nhi và Pierre cũng ngồi gần đó nhưng chưa để ý đến sự hiện diện của Kì Lân và Hoàng Vân.

- Em gọi món đi

Pierre đưa thực đơn cho Diệp Nhi rồi mỉm cười. Diệp Nhi cũng vui vẻ nhận lấy. Nhưng cảm thấy có gì lạ, hình như ai đó cũng nhìn mình, coi bắt giác quay đầu lại thì lại thấy cảnh Kì Lân đang gấp thức ăn bón vào miệng cho Hoàng Vân

- Ngon không

- Umm...Lân, rất ngon nha. Em muốn ăn nữa

Nhìn cái điệu bộ ờng ẹo, những nhẹo của Hoàng Vân làm lòng Diệp Nhi trùng xuống. Trước đây anh chưa từng bón thức ăn cho cô tận tình như vậy

- Được, a há miệng ra nào

Không chịu đựng thêm được cô quay mặt về mà lòng đau thắt lại. Không chịu đựng được đáng vẻ này của cô, Pierre lên tiếng

- Hay mình đổi nhà hàng đi

Diệp Nhi cười đắng trong lòng, nếu muốn quên anh đi thì cần gì phải đổi chứ. Đi nhà hàng khác không phải là trốn tránh sao

- Không cần, em muốn ăn ở đây

- Nhưng mà....

- Phục vụ

Diệp Nhi không để Pierre nói tiếp mà gọi ngay phục vụ đến. Cô biết, vì anh ấy sợ cô sẽ buồn nên muốn đổi nhà hàng.

- Thưa chị, mời chị chọn thực đơn

- Cho tôi.....

Diệp Nhi gọi khá nhiều đồ hải sản như tôm, mực... những món này ngày trước cô cực kì ghét. Nhưng bây giờ chắc phải thay đổi khẩu vị rồi. Ngoài ra còn có rượu nữa. Cô biết tư lượng của mình rất kém nhưng kệ đi. Người ta nói khi say có thể quên được mọi thứ nên cô muốn thử một lần

- -----

Ưc ực...ực

- Diệp Nhi, đừng uống nữa. Ăn chút đồ đi

Pierre bắt mắt khi cô liên tục uống rượu, tay cầm lấy ly rượu của cô sau đó uống sạch

- Trả lại cho em, hôm nay em vui. Em muốn uống

Vui gì chứ, rõ ràng là tâm tình chẳng ổn tí nào. Nhìn cô như vậy không đau lòng sao được. Mà cái tên gọi là người yêu cũ của cô thì sao. Vẫn ngồi ung dung bên cạnh người mới. Anh đau lòng nhìn cô uống hết gần một chai rượu mạnh, mà không ăn uống gì cả. Rõ ràng nói hôm nay mời anh đi ăn cơ mà.

Nhìn cô gái uống say, mặt đỏ bừng lên khiến anh không khỏi lắc đầu

- Phục vụ, thanh toán

- Hoá đơn của quý khách

- Được cứ thanh toán bằng thẻ này giùm tôi

.....

- Cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại

Anh gật đầu sau đó cõng con sâu rượu này lên lưng ra xe

- Pierre...ức.... em muốn anh cõng em d...hức đi dạo

Đang định đặt cô xuống xe thì cô nói

- Muốn đi đâu

- Muốn đi dạo cho đầu óc khuấy khoả...hức...em...rất khó chịu, chỗ này này....

Cô vừa nói vừa nấc lên từng tiếng, tay chỉ vào tim mà nói. Vốn dĩ muốn dẫn anh đến nhà hàng ăn để không còn thời gian mà nhớ đến anh. Chỉ là không ngờ anh cũng ở đây. Còn gấp đồ ăn một cách thân mật cho cô ta nữa khiến cô vô cùng ghen tỵ.

- Tên đó, anh ta là đồ khốn kiếp. Anh ta đã lấy mất trái tim này đi vậy mà bây giờ nói trả lại là trả lại.... Rất đáng ghét mà hức....

Diệp Nhi yêu anh ta đến vậy sao. Nếu cô chỉ chừa cho anh một chỗ trong trái tim thì tốt biết mấy

- Pierre...

- Hừm

- Em... lần này sẽ...hức là lần cuối em...đau hức lòng vì anh ấy. Em...em...em sẽ....

- Em sẽ làm sao

Pierre nếu đoán không sai thì cô sẽ nói là không quan tâm đến người đàn ông kia nữa. Mà anh cũng hy vọng, cô sẽ cho anh một cơ hội đến gần với thế giới của cô hơn. Muốn nắm giữ lấy trái tim của cô thay hẳn

- Từ nay em sẽ quên hức...sẽ quên đi anh ấy

Mặc dù lờ mờ nhưng Diệp Nhi vẫn còn khá rõ ràng được những gì mình nói ra. Cũng đúng, bây giờ bên cạnh anh đã có người con gái khác. Trong lòng anh giờ không còn có cô nữa thì cô còn để anh trong tim làm gì. Nhưng làm mọi cách, cô vẫn không thể lấy được hình ảnh của anh trong tim mình ra. Nhưng lần này cô sẽ cố gắng. Vì bây giờ cô thật sự đã chết tâm đối với anh. Mà người con trai đang công cô đây đã bên cô hơn 7 năm rồi. Anh ta cũng theo đuổi cô gần ấy năm nhưng cô vẫn từ chối. Còn anh thì sao. Một câu nói của anh làm cô thật sự rất suy sụp "lừa gạt rom lâu ngày cũng bén". Chính câu nói này đã một dao đâm thẳng vào trái tim cô làm cô đau nhói

- Em nói thật không

- Thật...em là nói thật

Diệp Nhi đang bắt đầu dim dim mắt lại. Cô không muốn nói chuyện nữa. Bây giờ cô đang rất buồn ngủ

- Vậy em có thể...cho anh một cơ hội để anh được chăm sóc em. Có được không

- Cơ hội...hức cơ...hội

- Có được không

Anh một lần nữa hỏi lại nhưng không thấy câu trả lời. Anh quay mặt lại thì đã thấy con thỏ nhỏ đã ngủ, má phải áp vào lưng anh, hai tay thì bá lấy cổ. Anh hơi buồn. Đây không biết là cô cố tình ngủ để tránh câu hỏi của anh hay là cô ngủ thật. Vội lắc đầu sau đó công cô quay lại xe rồi về nhà

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Làm loạn

Về đến nhà, Pierre đặt cô xuống giường, đắp chăn cẩn thận lại cho cô sau đó xuống nhà nấu trà giải rượu. Nhưng mà vấn đề là...anh không biết nấu ô ô. Cũng ko sao, hỏi chị google là xong

- Một thìa cafe, một thìa đường vào một lu nước nóng và vài lát chanh mỏng... rồi đun nắp lại một lúc thì uống được

- Ô trà giải rượu cũng cần cafe à...(nguyên gốc google ghi: một thìa cafe mật ong và vài lát chanh mỏng. Pierre ko rành tiếng Trung nên nhầm thành 1 thìa cafe và một thìa mật ong ☐☐)

- Ứm mùi gì kì vậy

Pierre đưa mũi lên ngửi, mùi kì quá. Nhưng vẫn kệ, mang lên phòng cho Diệp Nhi

Cạch

Pierre đặt ly trà lên bàn sau đó bước đến bên giường

- Diệp Nhi đâu rồi

Không có trên giường, phòng tắm không có, nhà vệ sinh cũng không...

- Mẹ yêu ơi con yêu mẹ nhiều lắm, yêu...lắm...lắm luôn. Yêu mẹ cả...bằng chứng này. Hâhhaa yêu mẹ nhất

Đang lúc bù đầu rối loạn thì có tiếng của Diệp Nhi vọng từ ngoài ban công. Pierre liền chạy thẳng ra ngoài. Cảnh tượng mà anh thấy vô cùng đáng sợ.

Diệp Nhi kiễng đầu ra chai rượu tu ừng ực, còn ngồi trên ban công, tay chân không ngừng múa loạn, miệng còn hát lèm bèm nữa. Vì chân tay loạn xạ nên xuýt chút nữa là té ngã

- Diệp...Diệp Nhi, đừng cử động...ngồi yên đấy

- Pierre...hâhha lại...hự lại đây uống...hức uống với em. A... tí thì ngã

- Đưa tay cho anh...nhanh lên. Nguy hiểm lắm

Nhưng Diệp Nhi vẫn không ngừng lại ở đó mà trèo xuống mái cửa xô ngồi chênh vênh.

- Diệp Nhi.. dừng lại mau, rất nguy hiểm

Cha mẹ Diệp vừa đi dự tiệc về thấy trên phòng Diệp Nhi ồn ào thì lập tức lên xem

- Tiểu Diệp...mau...mau xuống. Nguy hiểm lắm con

Mẹ Diệp vừa vào phòng của Diệp Nhi đã thấy cô đang ngồi chênh vênh trên mái cửa sổ

- Aa mẹ yêu của con đây rồi. Mẹ...con rất yêu...hức mẹ nha

Diệp Nhi nghe thấy giọng nói của mẹ yêu thì quay người lại nhưng do viên ngói nhà không chịu nổi sức nặng của cô nên nứt ra.

- Aaaa.....

Cứ tưởng bị rơi từ lầu hai xuống nhưng cô được một bàn tay khác nắm lấy

- Diệp Nhi...bám chắc

Vì rèn luyện ở quân đội cũng khá lâu nên thể lực của Pierre rất tốt. Rất nhanh đã gần kéo cô lên đến nơi. Ai ngờ Diệp Nhi lại vùng

- Ồ...thả tay. Diệp Nhi muốn bay, ở ngoài này mát l...mát lắm. Diệp Nhi muốn bay....hahaha

Gân xanh trên mặt Pierre nổi lên. Anh muốn nổi điên lên với cô mất. Bình thường thì ngoan ngoãn, rất thực nữ. Lúc say thì chẳng khác hồ lâu ngày xông chuồng. Làm anh muốn điên

- Á....

Tiếng kêu của Diệp Nhi vang lên, suýt nữa bàn tay của Diệp Nhi đã tuột khỏi tay Pierre

- Tiểu Diệp.. con mau lên đây với cha.. có được không

Lần này là cha Diệp lên tiếng. Hành động của cô như muốn dồn tim mọi người. Cha Diệp nhìn con gái như vậy mà không khỏi đau lòng. Thật muốn chảy nước mắt

- Hức.... con muốn ngồi ở đó - chỉ ra ban công - hóng gió thôi mà, sao.. mọi người lại...hức kéo con vào...hức đây

- Mọi người về phòng nghỉ ngơi đi để tôi ở đây trông con bé cho

Mẹ Diệp là người lên tiếng, nhìn con gái như thế lòng bà không khỏi thất lại. Bà biết tất cả đều là tại bà mà ra.

- Vậy con xin phép trước... À ban nãy con có pha trà giải rượu cho Diệp Nhi

Pierre bước đến bên bàn lấy cốc trà giải rượu đưa cho mẹ Diệp

- Cảm ơn cậu

Mẹ Diệp nhìn Pierre nói cảm ơn, quay sang nhận lấy trà. Nhưng khi mở nắp ra, một mùi kì lạ bay đến

- Con có bỏ gì lạ lạ vào trà không vậy

Pierre suy nghĩ sau đó trả lời

- Dạ không thưa bác. Con làm đúng theo công thức thôi ạ

- Thế công thức của con bỏ những gì vào

Nếu mẹ Diệp đoán không nhầm thì anh chàng người Pháp này bỏ sai nguyên liệu hay thêm nguyên liệu gì vào đó. Nếu bà đoán không sai, hình như là....café

- Dạ, 1 cốc nước nóng hoà vào 1 thìa mật ong, 1 thìa café.....

Nói đến đây cha mẹ Diệp đã cười ha hả. Trà giải rượu sao cho café vào, uống vào đừng nói giải được rượu mà còn làm tinh thần lơ đãng hơn

- Con học ở đâu pha trà giải rượu với café vậy

Không biết chàng trai này học ai, hay bị ai lừa pha trà giải rượu kiểu này. Chắc phải chờ một lúc rồi.

- Dạ con tìm trên google

- Google nào dạy cách pha trà như thế này

Mẹ Diệp thắc mắc, làm gì google lại dạy như vậy. Mà chỉ có một lí do, chắc là cậu ta dịch sai mà thôi

- Đây thưa bác

Pierre chìa chiếc điện thoại của mình ra

- Nó có nói 1 thìa mật ong, 1 thìa café cùng vài lát chanh pha với 1 cốc nước nóng

Nhìn vào cái màn hình điện thoại mà bà muốn dùng hai từ "cạn lời" với Pierre. Nó ghi rõ ràng là "1 thìa café mật ong pha với 1 ít nước nóng và vài lát chanh mỏng" cậu ta dịch làm sao lại ra "1 thìa mật ong, 1 thìa café"

- Từ này dịch ra là 1 thìa café mật ong chứ không phải 1 thìa café mật ong và 1 thìa café đường

- Vậy.... vậy ạ. Tại con chưa rành chữ Trung nên lúc dịch...vẫn còn sai sót. Để con đi pha ly khác cho em ấy

- Thôi được rồi. Con cứ về nghỉ ngơi đi ta làm được

- Nhưng mà....

- Muốn rồi con cứ đi nghỉ ngơi đi

Mẹ Diệp vừa nói tay vừa xoay xoay cậu lại rồi đẩy cậu ra ngoài

- Vậy, bác vất vả rồi

Mẹ Diệp nhìn theo Pierre rồi cười. Nhưng về mặt lại buồn rầu khi quay lại nhìn con gái chật vật như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Âm mưu của Hoàng Vân

- Lân, sao hôm nay anh gặp lại cô ta lại có thái độ như vậy

Hoàng Vân nũng nịu lắc lắc cánh tay Kì Lân. Anh thật sự cảm thấy ghê tởm con người này. Nếu không phải vì chuyện đại sự, anh đã đá cô ta đi từ lâu

- Anh làm gì nào

Anh quay người lại nheo lấy má cô ta một cái thật mạnh. Trước kia hành động này anh chỉ dành cho Diệp Nhi. Nhưng là anh chỉ nựng má nhẹ, còn cô ta anh chỉ muốn bóp nát ngay cái bàn mặt giả tạo đó thôi

- Aa... đau người ta

Hoàng Vân lại cứ tưởng Kì Lân nheo ta cô ta vì cảm thấy cô ta đáng yêu nên lại càng nhờn nhẽ. Nhưng làm cho đầu ai kia như muốn xì khói

- Được rồi. Đã muộn, em về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi

- Vậy được. Mai anh dẫn em đi biển được không

Kì Lân suy nghĩ một lúc. Nhưng thật ra anh đang tìm lí do từ chối cô ta

- Ngày mai anh bận họp đại hội cổ đông rồi. Để hôm khác mình đi nhé

Anh nói hết câu quay sang đã thấy đôi mắt của cô ta ngấn lệ. Anh không khỏi khinh bỉ một câu " cô đóng kịch thật giỏi ". Nhưng phải cắn răng quay sang dỗ dành cô ta

- Ngoan, hôm khác anh sẽ đưa em đi lâu hơn. Nhé...

Hoàng Vân đem đôi mắt ngấn lệ ra nhìn thẳng vào mắt anh. Sau đó gật đầu đồng ý

- Vậy anh hứa nhé...

- Được. Anh hứa

Rồi anh hôn lên trán cô ta

- Đi ngủ đi

Anh đẩy cô ta về phía phòng của mình, sau đó chạy nhanh vào phòng tắm.... đánh răng. Vì nãy đã hôn lên trán cô ta. Anh thấy thật bẩn, tầng tầng lớp lớp phấn, mùi nước hoa thì hắc làm anh muốn nghẹt thở, chả biết phải đánh răng đến lần thứ mấy mới thôi

Trong phòng Hoàng Vân

- Alo...anh họ

-

- Bao giờ anh mới hành động đây

-

- Em không chịu đâu. Anh mau giết chết con nhỏ đó đi. Nó giâm phá đám em với Kì Lân. Hơn nữa em vẫn chưa quên ngày xưa cô ta dám sỉ nhục em trước bao nhiêu người

-

- Vậy nhé...Tạm biệt anh họ

-

- " Diệp Tiểu Nhi, lần này đừng hòng ai cứu được cô. Đừng tưởng Hoàng Vân này dễ chơi..."

Mà Kì Lân nãy giờ vẫn đứng ngoài cửa nghe thấy toàn bộ cuộc hội thoại. " Xem ra cá đã cắn câu rồi "

Kì Lân bước về phòng, đóng chặt cửa lại, sau đó gọi điện thoại cho Rich (Rich là thuộc hạ thân cận của anh tại tổ chức, anh rất tin tưởng cậu ta)

- Rich... cho người theo dõi Hoàng Vân xem dạo gần đây hay qua lại với những ai....

- Dạ thưa chủ nhân

- Nhớ...bất kì ai cũng không được bỏ qua

- Thuộc hạ đã rõ, chủ nhân còn gì dặn dò nữa ạ

- Bảo vệ thật tốt cho Diệp Nhi

Kì Lân neho mắt lại. Phía trước chắc chắn sẽ còn nhiều trông gai nhưng anh nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Diệp Nhi.

- Thuộc hạ hiểu rồi

- Đi làm việc đi

.....

1 tuần cứ thế trôi đi, mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn bình thường. Hôm nay là ngày thứ 4 Diệp Nhi đi làm. Vẫn như thường ngày, cô mặc chiếc chân váy vải dài, chiếc áo sơ mi cùng đôi giày cao gót 5p trông vô cùng sang.

- Hello mọi người, em có mua đồ ăn sáng cho mọi người này

Diệp Nhi xách một túi to một túi nhỏ. Ngày nào cô cũng vậy, luôn mua đồ ăn sáng cho mọi người khiến ai cũng cảm thấy ái ngại. Duy chỉ có một người luôn coi cô là cái gai trong mắt. Lại tưởng cô đây là đang lấy lòng mọi người nên trong lòng cực kì khinh thường

- Mỗi ngày phải tốn một đồng tiền lấy lòng người khác chắc xót lắm..nhi

Cô ta vừa cầm zũa móng tay vừa khinh bỉ nói

- Tôi đây mua đồ ăn cho mọi người là một niềm vui

Diệp Nhi rất nhanh chóng đáp lại. Đúng vậy, cô thấy mọi người thường xuyên đến sớm làm việc mà bỏ bữa sáng nên cô mới mua đồ ăn nhẹ cho mọi người lót dạ. Chứ còn lấy lòng, đây là công ty của cha cô. Tương lai còn là của cô ấy chứ

- Vậy sao... chứ không phải làm đồ đắt lót để được chiếu cố hơn sao

- Hoàng Khánh, Tiểu Diệp đây là có ý tốt. Sao em thường xuyên bắt bẻ con bé vậy

Trưởng phòng Lâm bắt mắt lên tiếng thay. Cả phòng đều biết Diệp Nhi rất tốt hơn nữa lại rất xinh đẹp. Mà Hoàng Khánh này bắt mắt bởi nhan sắc của cô (Hic chị Diệp đi làm có đeo kính áp tròng nên hông ai nhận ra là con gái chủ tịch nhen). Tuy đeo kính áp tròng nhưng nhan sắc vẫn xinh đẹp nhé, tuy là chỉ bằng 1/4. Nhưng so với Hoàng Khánh này vẫn là hơn

- Trưởng phòng Lâm, em không so đo với cô ấy. Mọi người cứ dùng đi, em là không phải là lấy lòng mọi người

- Chị biết. Nhưng mà em thế này vẫn là quá tốn kém. Lương tháng không được bao nhiêu mà mỗi ngày mua đồ ăn sáng cho cả phòng. Như vậy....

- Không sao đâu. Cha em là chủ tiệm bánh Cookie gần đây mà. Làm ăn cũng được nên mang đến đây cho mọi người nếm thử hương vị. Nhân tiện pr dùm cửa hàng của em là được

Cửa hàng cookie đó thật ra là cửa hàng của vợ tài xế lái xe nhà cô. Nhưng thấy mọi người nói vậy thì thôi coi như lấy cái có vậy. Nhân tiện pr dùm quán nhà bác vậy

- Vậy sao... vậy thì được. Mọi người ở đây sẽ ủng hộ thường xuyên

Lý do như vậy của Diệp Nhi cũng khá ổn nên mọi người tin luôn. Ai cũng muốn đến ủng hộ quán bánh nhà Diệp Nhi. Đơn giản là bánh rất ngon và thơm

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh không biết thương hoa tiếc ngọc à

Quán cafe X tại một góc khuất

- Anh họ, bao giờ chúng ta mới thực hiện kế hoạch

Là giọng một người phụ nữ, giọng của cô ta mang theo vẻ thúc giục, có một chút pha lẫn tức giận. Không ai khác đó chính là Hoàng Vân.

-- người đàn ông thì thào vào tai Hoàng Vân gì đó - Em chỉ cần làm theo lời anh dặn là được. Còn việc khác, anh lo

Người đàn ông bên cạnh đội mũ lưỡi chai kéo sâu xuống. Thật khó mà nhận ra người đàn ông đó là ai. Nhưng về thân hình thì khá chuẩn, cao ráo.

- Nhưng em là muốn anh giải quyết cô ta. Cô ta....

- Đủ rồi. Đừng quên ai là người có ân oán với chúng ta

Người đàn ông tức giận đập bàn thét Hoàng Vân. Cô ta vì quá sợ hãi mà phải gật đầu đồng ý

- Không còn chuyện gì nữa, em về đi

- Vậy được, chào anh họ. Em về

Hoàng Vân đứng lên rồi ra khỏi quán cafe. Lúc này người đàn ông hé đôi mắt ra. Một đôi mắt thâm sâu khó lường

- Mạc Kì Lân, ngày chết của mày sắp đến rồi. Vì mày, mà kế hoạch của tao đã đổ vỡ hết. Cũng vì mày mà em gái tao ra đi không nhắm mắt....

Tại công ty Hưng Thịnh

- Tiểu Diệp còn chưa về sao

Lâm Mạn (tức trưởng phòng Lâm) thấy đã muộn, mọi người đã về hết nhưng vẫn còn mình Diệp Nhi ở lại cặm cụi đánh máy tính

- Dạ, em còn một chút giấy tờ cần in nốt. Chị cũng chưa về sao

- Hôm nay chị tăng ca, còn mấy báo cáo của tuần còn chưa nộp nữa cho Phó giám đốc nữa. Nếu mai không nộp chắc anh ta cắt cổ chị mất

Lâm Mạn trên tay vừa cầm tệp giấy vừa than thở. Nay chắc phải tăng ca nguyên đêm mất. Khẩu nghiệp...khẩu nghiệp mà

- Phó giám đốc Hàn sao? Em thấy anh ấy khá tốt tính mà. Còn đẹp trai nữa. Rất hợp với chị đấy

Lời Diệp Nhi nói làm Lâm Mạn đỏ cả mặt. Thật ra Lâm Mạn thích Hàn Siêu từ lâu, nhưng thân là con gái ai lại tỏ tình trước chứ. Nhưng nay bị người khác trêu chọc thật là....ngượng

- Hợp...gi chứ

- Hợp đôi chứ còn hợp gì nữa. Hai người từ nhan sắc, tính cách, gia cảnh... nói chung là cái gì cũng hợp. Em quyết định sẽ làm mối cho hai người...

Diệp Nhi vừa nói vừa suy tưởng viễn vong cười híp cả hai con mắt lại, làm Lâm Mạn nghi ngờ

- Em quen với phó giám đốc Hàn sao

- Dĩ nhiên, anh ấy là cháu của ba.....

Vì đang mãi suy tưởng nên tí là bại lộ. Cũng may là dừng đúng chỗ

- Là gì

- À anh ấy là cháu của chủ tịch... cháu của chủ tịch

" Lâm Mạn...Lâm Mạn đừng nghi ngờ, đừng nghi ngờ "

- Điều đó cả công ty ai cũng biết mà

Không hiểu vì sao, nhưng chắc Lâm Mạn đang rơi vào lưới tình nên không nhận ra điểm sau sót trong câu nói của Diệp Nhi. Nhưng không sao, quá tốt cho cô rồi

- Vậy sao... À, em làm xong rồi. Em về trước nhé. Chị làm tiếp nha

- Vậy được, bye em. Về cẩn thận nhé

Diệp Nhi quay lại chào Lâm Mạn, ra xe lấy đồ thay và tháo bỏ kính áp tròng ra. Sau đó lên xe đến nhà Hàn Siêu. Xe vừa đậu trước cổng cô liền mở cửa xuống, bấm chuông

Ting tong...ting tong

Cạch

- Là cô Diệp sao, mời vào.. mời vào

Người ra mở cửa là cô Hoa - quản gia của ngôi biệt thự nhà Hàn Siêu

- Dạ vâng. Anh Hàn Siêu có ở nhà không bác Hoa

- Cậu Hàn đang ở trên phòng sách thưa cô

- Vậy được. Bác không cần nói với anh ấy là cháu đến đâu. Cháu lên trên phòng sách luôn

Quản gia Hoa gật đầu

- Vậy cô có muốn uống gì, bác pha cho

- Dạ thôi thưa bác

Cô bước vào nhà, sau đó lên thẳng phòng sách

- Hãnnnn.... Siêuuuu.... mở cửa cho bốn tiểu thư

Đứng trước phòng sách, Diệp Nhi hai tay chống eo hét lớn làm Hàn Siêu bên trong đang uống nước mà phát sắc

- Bà la sát về rồi sao....

Nếu bà la sát này mà về thật thù cuộc đời anh chết chắc rồi. 4 năm bên Pháp, hồi tưởng lại anh không biết đã bị Diệp Nhi "chỉnh" bao nhiêu lần. Bình thường với người khác thì ôn hoà, nhã nhặn.... Với Hàn Siêu anh, cô không khác gì...túm quỳ dữ hay nói cách thân mật là bà la sát. Không suy nghĩ nữa anh chạy nhanh ra mở cửa

Cạch

- Hàn Siêu... dạo này anh sống tốt nhỉ

- Hi... mụ la sát, mới về rồi sao

Diệp Nhi nhìn Hàn Siêu khinh bỉ

- Ghé tai xuống đây em nói nghe cái này

Biết là Diệp Nhi có ý đồ không tốt nhưng vẫn phải nghe theo

- Áaaaa...đau...đau quá, em làm cái gì vậy...áaaa buông ra

Hàn Siêu vừa ghé tai xuống thì ngay lập tức bị Diệp Nhi xéch lên

- Em nhớ ở công ty, các trưởng phòng thường thì một tháng mới phải viết báo cáo một lần... đúng không

Vừa nói mỗi câu Diệp Nhi lại vặn xoắn tai của Hàn Siêu làm tai anh ta đau đến đỏ chót, còn nổi lên những gân xanh nữa

- Đúng, đúng... Nhưng liên quan gì mà em...áaaa xéch tai..anh chứ

Diệp Nhi cười khinh bỉ

- Không liên quan...có phải anh yêu cầu chị trưởng phòng Lâm báo cáo theo từng tuần sao, lại còn phải cụ thể. Đúng không??

- Sao..sao em biết

Diệp Nhi lại càng vặn mạnh tai

- Anh đúng là cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Có phải anh cũng thích cô ấy

Hàn Siêu nghe Diệp Nhi trách móc cũng cảm thấy mình hơi quá đáng. Minh đường đường là phó tổng mà lại đi bắt nạt phụ nữ. Nhưng thật sự là.. anh có tình cảm với Lâm Mạn thật. Chỉ là nghe các cụ nói câu: ghét của nào trời trao của ấy sao. Đó, chính anh làm cô ghét anh, nào ngờ cô gái nào đó ngốc nghếch vẫn vâng lời anh răm rắp

- Anh đúng là bị thần kinh mà. Chị ấy thích anh nên mới như vậy.

Hàn Siêu nghe Diệp Nhi nói mà giật mình, anh không nghe nhầm chứ

- Em nói cái gì cơ, anh không nghe rõ

- Tai anh có vấn đề à, em không nói lần thứ hai. Mà này, anh thích chị ấy đúng không...

Hàn Siêu trợn trắng mắt vội xua tay chối cãi

- Không...không có

Nhìn cái vẻ mặt căng thẳng của Hàn Siêu như thế kia Diệp Nhi thừa biết đáp án, nhưng lại quay sang trêu chọc anh

- Haizzz, vậy sao. Vậy thì quá tốt rồi. Nếu anh không anh nhất định sẽ đau lòng đến chết mất

Diệp Nhi không khỏi nhìn liếc anh rồi thở dài

- Tiếc...gì cơ. Anh không hiểu

Cá cắn câu rồi hắc hắc

- Anh Lí ở bên bộ phận marketing thích chị Lâm lâu rồi, hình như hôm nay tỏ tình với chị ấy. Tiếc thật, chị Lâm xinh đẹp vậy....

Chưa kịp nói xong câu, Hàn Siêu bên cạnh đã thảm chửi tục một câu. Không nói không rằng đạp phanh cửa xuống gara lấy xe. Phóng thẳng đến công ty

- Coi như em làm việc tốt giúp hai người vậy....

Công ty Hưng Thịnh

Vừa đậu xe vào bãi, Hàn Siêu lập tức tiến tới phòng tài vụ tìm Lâm Mạn. Đạp phanh chiếc cửa ra làm Lâm Mạn giật mình.

- Phó tổng, anh định hù tôi..

Chưa nói xong Hàn Siêu đã tiến đến ôm chặt lấy eo cô

- Em đã đồng ý lời cầu hôn của tên kia chưa....Hả

Hàn Siêu gằn giọng nói làm Lâm Mạn có chút sợ sệt

- Phó tổng.. anh đang làm cái gì vậy. Nhận lời cầu hôn...gì chứ

Hàn Siêu chợt buông cô ra nhìn bằng đôi mắt dăm chiêu. Anh đang làm cái gì vậy trời. Vì xúc động quá nên đã đến thẳng đây mà không suy nghĩ gì cả

- Không phải lão Lí cầu hôn em...

Hàn Siêu cúi xuống nhìn Lâm Mạn. Cô thấy khó hiểu, làm gì có ai cầu hôn cô đâu chứ. Mà có cô cũng không chấp nhận. Bởi vì trong lòng cô đã chứa người khác rồi. Không phải ai khác chính là Hàn Siêu

- Lão Lí nào chứ...

Lâm Mạn gỡ cánh tay Hàn Siêu ra khỏi eo mình, đo mặt quay ra hướng khác.

- Chứ không phải hôm nay lão Lí cầu hôn em??

- Làm gì có. Tôi và anh ấy là bạn thân từ nhỏ. Và lại anh ấy có bạn gái rồi mà

Nghe được câu trả lời của cô, anh đã hiểu ra được. Thì ra là mụ la sát kia gạt anh. Được lắm....Diệp Tiểu Nhi..

- Nhưng mà, anh đến đây làm gì

Lâm Mạn nghi ngờ hỏi. Mặc dù thích Hàn Siêu nhưng cô cũng chả có mơ mộng gì được làm thiếu phu nhân nhà người ta cả. Cô chỉ muốn đứng từ xa nhìn thấy anh hạnh phúc là trái tim đã an ủi phần nào. Vì người ta nói, hạnh phúc của mình là khi nhìn thấy người mình yêu có phải không!!

- Lâm Mạn....anh yêu em

Bất thành linh Hàn Siêu nói ra câu này làm Lâm Mạn giật cả mình. Để nói ra được câu này, Hàn Siêu đã phải lấy hết dũng khí. Anh đã quyết định mặc dù có 1 phần trăm cơ hội anh cũng phải thử. Thật không thể để Lâm Mạn rơi vào tay người khác được.

- Anh...nói gì cơ

Lâm Mạn không tin vào những gì diễn ra trước mắt mình. Phó tổng, anh ấy đang nói gì vậy. Cô không có nghe nhầm chứ. Như vậy không phải là anh đang tỏ tình cô sao. Đây không phải là mơ chứ

- Lâm Mạn, thật ra anh thích em từ rất lâu rồi. Em có thể cho anh một cơ hội để anh được bên cạnh chăm sóc cho em không

Ngưng một lúc lại nói tiếp

- Anh biết, trước đây là do anh chen ép em. Là do anh ngốc mới tin vào lời quỷ quái của người ta mà ức hiếp em. Nhưng mà, anh thật sự rất thích em. Thật đấy!!! Tiểu Mạn (□□□)

Lâm Mạn không nói nên lời. Mà thật sự cô cũng không biết bây giờ nên nói gì. Cô thấy sự rất rối. Đang yên đang lành, tự dưng anh lại nói thích cô làm cô như tưởng mình đang trên mây vậy

- Sao em không nói gì vậy

Đợi một lúc không thấy Lâm Mạn trả lời, trong lòng Hàn Siêu bắt đầu nóng như lửa đốt. Không phải chứ, mụ la sát kia đã nói là Lâm Mạn thích anh. Vì vậy anh mới liều mình đến đây.

- Anh...là thật lòng

Gân xanh đang nổi đầy mặt, nhưng khi nghe được câu nói của cô là Hàn Siêu bớt căng thẳng đi nhưng mồ hôi đang bắt đầu rịn xuống

- Thật... anh nói hoàn toàn là thật. Không tin em thử sờ vào đây cảm nhận xem

Anh với lấy bàn tay cô kéo lên vị trí ngực trái của anh. Nó đập rất mạnh và nhanh. Nhưng đó không phải điều cô chú ý mà là... xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng cô cảm nhận được... cơ bắp thịt của anh. Thật cứng rắn làm Lâm Mạn mỉm cười không thôi.

Thấy nụ cười của cô anh thở phào nhẹ nhõm

- Lâm Mạn, làm bạn gái anh nhé....

Lâm Mạn nghe anh nói thì tâm trí mới quay trở lại nhưng chưa nghe ra anh nói cái gì

- Hà..??

Hàn Siêu mặc có nghi ngờ một chút cô đang nói gì. Nhưng bỏ qua đi, vào chuyện đại sự

- Làm bạn gái anh...Lâm Mạn, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Anh lấy quyền gì ra lệnh cho tôi

Lâm Mạn chuyển tầm mắt sang nhìn Hàn Siêu. Trông anh có vẻ cực kì nghiêm túc không giống như bốn cột cô. Không giống như thường ngày anh bắt nạt cô làm cái này cái nọ nữa. Trái tim thì liên tục náo loạn cô đồng ý đi. Nhưng cô vẫn còn lương lý một chút. Thấy cô như vậy thì Hàn Siêu nắm lấy bàn tay của cô. Cảm giác ấm nóng truyền đến năm đầu ngón tay của Lâm Mạn khiến cô cảm thấy ấm áp biết bao. Không nghĩ ngợi nhiều nữa cô liền gật đầu đồng ý

- Thật sao... Lâm Mạn, cảm ơn em nhiều lắm

Hàn Siêu không nghĩ nhiều liền hôn cô mấy cái vào mặt, nước bọt của anh đầy trên má cô. Không nghĩ ngợi nhiều cô tuôn ra một câu

- Bẩn quá

.....

Diệp Nhi ra khỏi biệt thự của Hàn Siêu thì ngay lập tức gọi điện cho Pierre

- Pierre, anh có rảnh không

Pierre ở bên kia cười tươi khỏi nói. Không ngờ có ngày cô lại chủ động hỏi anh có rảnh không!! Không phải cô thay đổi quyết định muốn hẹn hò với anh chứ

- Có, rất rảnh. Tính rủ anh đi đâu sao

Mang tâm trạng vô cùng vui vẻ mà trả lời cô. Diệp Nhi nhún người một cái.

- Em không gọi được taxi, anh có thể đến đón em không

Câu nói của cô chính thức dập tắt hy vọng hẹn hò của anh. Nhưng không sao được chờ cô với anh cũng là một niềm vinh hạnh

- Được, địa chỉ của em ở đâu

- 128 đường xyz...

Pierre hựt hắng, anh không biết nơi này. Mới đến Thượng Hải bao lâu, làm sao đã đi hết

- Em không ở công ty sao??

- À, em có chút việc nên đến đây... có thể làm phiền anh rồi

Cô nói làm anh không khỏi thờ dãi, thôi được rồi. Vì cô mà đi hỏi đường vậy

- Nhưng có lẽ sẽ lâu một chút. Anh sẽ đi hỏi đường

- Được. Em đợi anh

Cup máy Diệp Nhi đứng nhìn bầu trời về đêm. Thật đẹp và nhiều sao. Nhưng nó lại gợi nhắc cô một kỉ niệm buồn. Mấy năm trước, anh và cô còn ngồi dưới công viên mà ngắm sao về đêm. Mà bây giờ... thật cô đơn mà lòng cũng thật đau

Chợt cô thấy bên đường phía xa xa có một chú chó con, hình như nó bị thương, còn kêu rất thê lương nữa. Cô bước đến bế chú chó lên, là một chú chó rất đẹp lông màu trắng muốt. Nhưng là bó bị xe cán qua hay sao mà gãy chân, chảy rất nhiều máu thấm đỏ cả bộ lông màu trắng của nó. Cô đặt chú chó nằm xuống mặt đất, tay vẫn vuốt ve lông nó rồi mở chiếc túi sách ra... cũng may cô có mang theo gạc y tế

- Nằm yên, chị băng bó cho nhé... chịu đau một chút nha

Vội sơ cứu cho chú chó khỏi chảy máu, cô thấy chú chó thật thảm thương. Đôi mắt nó cũng như kiểu muốn khóc vậy, nhìn cứ long lanh làm cô cảm thấy xót xa cho chú chó nhỏ. Thật muốn đưa nó đến bệnh viện thú y nhưng Pierre còn chưa có tới. Không biết phải làm sao nữa. Chợt từ xa có chiếc xe đi tới

- Lên xe đi

Nghe thấy giọng nói nam quen thuộc, cô chợt khựng lại... Quay đầu lên nhìn, là anh...Mạc Kỳ Lân. Cô cắn môi, không hiểu vì sao khi nhìn thấy anh tim cô lại đau đến như vậy. Ôm lấy trái tim, rồi thở mạnh ra một hơi. Quay lại cười với Kỳ Lân

- Cảm ơn ý tốt của Mạc thiếu gia, nhưng tôi không cần

Nhìn cô như vậy mà lòng anh đau muốn chết. Tiểu Diệp chờ một thời gian nữa, đợi mọi chuyện rõ ràng anh sẽ đón cô về

- Muốn như vậy, cô còn muốn ở đây một mình sao, hay là muốn câu dẫn đàn ông. Hôn nữa, cô không muốn cứu chú chó đấy sao

Anh biết, cô là người rất yêu động vật. Để cô một mình ở khu này anh không yên tâm. Mặc dù có giả bộ không thấy đi nữa cô cũng không làm được. Chances cô không biết, ở khu này khi ban đêm xuống sẽ rất nguy hiểm sao. Đây là khu nhà giàu, toàn cậu ấm cô chiêu. Trông cô xinh đẹp như vậy không bị trêu chọc mới là lạ, mà cũng có thể nghiêm trọng hơn nữa.... nói chung là anh không an tâm

Nghe anh nói cô đi câu dẫn đàn ông mà tim như bị bóp lại. Hừ, anh coi thường cô như vậy sao. Vậy mà, cái trái tim đáng ghét này thì chỉ trao duy nhất cho anh. Tui thân làm cho hai mắt cô mọng nước

Đúng! Cô không là gì trong mắt anh cả, nhưng xin anh đừng xỉ nhục nhân cách của cô. Chia tay anh cô cũng đủ đau lòng rồi. Mặc dù anh đưa ra lí do chia tay rất chi là củ chuối "lừa gần rom lâu ngày cũng bén, anh đã yêu người khác" mà không cho cô một lời giải thích. Nhìn hai người họ sánh đôi bên nhau nghĩ cô không đau lòng chắc. Trái tim cô không thuộc hạng sắt đá, anh ta nghĩ anh ta là ai chứ....Thần thánh à, nói gì là nghe đấy sao. Tôi đây là không cần

- Không cần, tôi có chân, tự đi được

Thật ra nhìn chú chó trong tay cô đã định không ngăn ngại mà lên xe của anh. Nhưng...anh thật là mồm mép chua ngoa mà

- Lên xe

Kì Lân đang phải to giọng mà thuyết cô. Hy vọng cô sẽ lên xe của anh, một lần thôi. Nghe Rich nói bọn chúng cũng đang bắt đầu hành động rồi. Nếu cô còn như thế này mà bị bọn chúng bắt được thì sẽ rất rồi. Và lại anh rất lo cho an nguy của cô

- Buồn cười! Anh lấy quyền gì ra lệnh cho tôi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nguy hiểm

Anh thật nực cười, chia tay cô rồi, hai người đường ai nấy đi. Anh lấy cái quyền gì mà ra lệnh cho cô chứ

Câu mà Diệp Nhi nói như nhát dao đâm thẳng vào trái tim Kì Lân. Cô ấy nói đúng, là anh nói chia tay cô. Nhưng mà cũng chỉ là bắt đắc dĩ, vì muốn bảo vệ cho cô mà thôi

Chợt từ xa có tiếng xe động cơ, hình như là rất đông. Kì Lân trong lòng nằng trĩu một câu, không lẽ bọn chúng đã hành động, sau đó đi xuống kéo tay Diệp Nhi cùng chú chó lên xe.

- Anh làm gì vậy....

Diệp Nhi vẫn không hiểu gì hết khi bị Kì Lân kéo lên xe cả. Cô muốn xuống xe nhưng Kì Lân đã khoá chốt cửa xe lại. Diệp Nhi đập đập cửa, kêu to lên

- Thả tôi ra, anh đang làm cái quỷ gì vậy

Kì Lân vẫn ngồi im không trả lời mà tập chung quay đầu xe lại, rồi nhấn ga thật nhanh ra khỏi khu này.

- Anh điên rồi sao, sao lại như nhanh như thế....Áaa

- Em ngồi yên cho tôi

Nghe Kì Lân lớn tiếng tức giận như vậy cô rất sợ. Quay đầu lại mới thấy có người đuổi theo cô liền im lặng, từ từ buông tay ra khỏi cửa.

- Có rất nhiều người bám theo chúng ta

Đúng vậy là nhất nhiều, khoảng hơn 30 tên đi trên xe mô tô đuổi theo hai người

- Tôi biết, em ngồi cho chắc vào

Đi được một đoạn thì đằng sau có tiếng nổ súng. Chết tiệt, bọn chúng mang theo vũ khí. Chắc chắn bọn chúng đang chuẩn bị ra tay với Diệp Nhi. Khốn kiếp, nếu hôm nay anh không tình cờ đi qua nơi này kí hợp đồng với đối tác thì một mình cô biết phải làm sao đây. Chỉ cần nghĩ đến thôi anh đã cảm thấy rợn cả người

- Bọn...bọn họ có súng

Diệp Nhi cảm thấy vô cùng sợ hãi. Bọn họ có mang theo súng, tức là bọn họ muốn giết người hay sao. Không lẽ...là nhằm đến cô sao. Cô đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Kì Lân bên cạnh

Kì Lân chỉ ngồi yên và tập chung lái xe. Sắp đến khúc cua vào rừng, anh muốn đánh lạc hướng chúng. Nhưng bọn chúng sớm phát hiện ra và bắn thùng lốp xe.

- Khốn kiếp

Cố gắng điều khiển để xe có thể tiếp tục chạy nhưng bọn chúng cũng sắp đuổi đến kịp.

- Quay ra đằng sau lấy dùm tôi cái hộp sắt

Miệng nói với Diệp Nhi nhưng Kì Lân vẫn tập chung lái xe. Diệp Nhi liền nghe theo lời Kì Lân rướn người ra đằng sau với lấy chiếc hộp. Nó rất nặng, nhưng cô vẫn cố gắng mang nó lên cho Kì Lân rồi thở phào một hơi

Kì Lân mở chiếc hộp sắt ra. Bên trong có rất nhiều....súng. Là súng. Tại sao anh ấy lại có nhiều súng như vậy. Diệp Nhi tròn to mắt nhìn Kì Lân như không tin vào mắt mình

- Anh...anh có súng

Kì Lân thoáng một chút bối rối, nhưng phải lấy lý do nào đó để cô không nghi ngờ

- Tự vệ thôi

Diệp Nhi thở hắt ra hơi, còn tưởng anh là xã hội đen cơ chứ

Đoàng đoàng

Thêm vài viên đạn nữa bắn vào chiếc xe. Chiếc xe BMW gần như sắp không chống chịu nổi, cửa kính xe và đuôi xe gần như đã bị bắn thủng hết. Kì Lân liền nạp đạn vào súng bắn trả

Đoàng đoàng đoàng....doàng

Nhiều phát súng liên tiếp nhau được bắn ra từ cây súng của anh. Ở cự li xa như vậy mà anh còn bắn trúng toàn điểm chết của họ. Đã có mấy tên nhò ra ngoài bị anh bắn trúng rồi rơi ra ngoài xe.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Diệp Nhi không ngờ rằng Kì Lân lại giỏi bắn súng như vậy. Mà suy nghĩ, cô không để ý có viên đạn xuyên qua cửa xe bắn qua vai cô

- Á...

Cô nhin đau cổ gắng kêu nhỏ để không phiền đến anh. Viên đạn găm vào khá sâu trên bả vai của cô, cũng may chiếc áo cô mặc màu đen nên anh không nhận ra vẻ khác thường này. Cố gắng hít một hơi thật sâu sau đó thở đều

Kì Lân cảm thấy xe sắp trống rỗng không được. Phía trước là một khu rừng rậm rất tối, anh liền quay sang nói với cô

- Xe sắp chống đỡ không nổi, chúng ta phải nhảy xuống.

Nghe vậy Diệp Nhi cũng cảm thấy sợ. Từ trên xe nhảy xuống không phải sẽ chết sao. Nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải cũng sẽ chết sao. Cho nên cô gật đầu đồng ý

- Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em

Trần an tĩnh thần cô một câu sau đó lái xe qua một bãi cỏ rậm bên bờ vực núi. Anh chỉnh xe ở chế độ tự lái, quay tay lái xe tiến thẳng xuống bờ vực, sau đó ôm cô nhảy xuống bụi cỏ

Khi bọn chúng từ đằng xa tiến tới đã thấy chiếc xe lao xuống vực thẳm. Tên cầm đầu nhếch môi sau đó gọi điện thoại cho người đàn ông

- Cả người và xe đều lao xuống vực sâu.

- Tốt lắm. Quay về đi

Cup điện thoại, người đàn ông mở một nụ cười quỷ dị

Mặc dù nghi ngờ nhưng hắn ta vẫn cảm thấy vui vẻ

- Mặc Kì Lân, mày và con khốn kia đã hại chết em gái tao nên bây giờ mày phải trả giá. Vốn dĩ định từ từ chơi với chúng mày...Nhưng không, hừ cuộc chơi đã kết thúc

Hắn ta cảm thấy xì gà hút một hơi thật dài sau đó thở một hơi khói mù mịt. Cười ha hả trong màn đêm yên tĩnh...hắn..không khác gì một người điên cả

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-2: Nguy hiểm 2

Từ trên xe nhảy xuống, hai người lăn lộn vài vòng trên bụi cỏ. Dưới bụi cây toàn gai nên hai người rất dễ bị đâm trúng. Kì Lân thì không hề hấn gì với mấy vết xước này. Còn Diệp Nhi, da cô vốn mỏng, bị gai đâm trúng liền chảy máu. Hơn nữa bị lăn vài vòng vết thương bị súng bắn trên bả vai rách ra làm cô đau gần chết. Gương mặt vì mất máu mà trở nên xanh xao, mồ hôi đầy mặt, môi trắng bệnh. Cô gần như không thể mở nổi mắt ra được nữa, ý thức dần mất đi

Diệp Nhi bây giờ đang trong tư thế nằm trên người Kì Lân. Kì Lân thấy quái lạ sao người Diệp Nhi lại lạnh và nhiều mồ hôi vậy. Anh lay lay cô

- Diệp Nhi...an toàn rồi, dậy đi

Lay lay cô vài cái nhưng vẫn thấy cô không động tĩnh gì. Anh hốt hoảng lật người cô dậy nhưng thấy cô đã bất động. Tim anh như bị bóp lại khi thấy trên bàn tay mình có máu, trên áo của Diệp Nhi có một lỗ thủng trên vai. Chính là do vết đạn bắn, mà vết thương lại không ngừng chảy máu

- Tiểu Diệp...mau tỉnh lại... Tiểu Diệp à....

Không không chế được cảm xúc, vài giọt nước mắt đã lăn trên má anh. Trong cuộc đời này anh chưa từng rơi một giọt nước mắt nào từ ai. Mà cô là người đầu tiên khiến cho anh phải rơi nước mắt. Điều đó chứng tỏ cô quan trọng với anh chừng nào

Anh cố gắng bình tĩnh lại tìm cách cứu cô. Bây giờ đang trong một khu rừng rậm, rất rộng. Trên người lại không mang theo thứ gì, toàn bộ đều ở trên xe. Mà xe đã lao xuống vực rồi

Anh bỗng cô đến một cái gốc cây rồi đi kiểm củi, kiểm đá lửa.Điều quan trọng bây giờ là phải khử trùng vết thương, nếu không khó mà tránh khỏi.

Củi lửa đã nhóm xong, cũng may trên người anh luôn mang theo dao và súng để phòng thân. Kì Lân mang chiếc dao nhỏ ra hơ lửa thật nóng, sau đó rạch một đường trên vai cô để lấy viên đạn ra. Diệp Nhi vì đau mà kêu lên nhăn mặt một tiếng. Lòng ngực cứ phập phồng lên xuống.

Cuối cùng cũng lấy được viên đạn ra, Kì Lân thở phò một hơi. Lấy tay xé mảnh vải ở áo sơ mi rồi tạm băng bó lại. Ổn rồi, giờ phải tìm cách liên lạc với mọi người để thoát ra. Nếu không anh sợ Diệp Nhi sẽ không chịu đựng nổi

Cũng may anh có đeo đồng hồ định vị để liên lạc với đàn em. Nhưng trong này do sóng yếu chưa thể gửi được tín hiệu đi. Chửi thề một câu, sau đó ánh mắt đầy lo lắng quay lại nhìn Diệp Nhi

- Anh nhất định sẽ bảo vệ em an toàn

Vuốt ve khuôn mặt của cô mà lòng anh đau như cắt. Khuôn mặt không chút huyết sắc, còn ra rất nhiều mồ hôi.

- Lạnh...lạnh quá

Cả người cô run lên vì lạnh. Kì Lân liền bước đến rồi ôm cô vào lòng.

Lâu lắm rồi anh chưa được gần gũi cô như vậy. Vuốt ve khuôn mặt trắng bệnh của cô sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán

- Chờ mọi việc được giải quyết, chúng ta sẽ được ở bên nhau thôi

.....

Đêm trăng sáng cứ thế qua đi, tiếng con vật kêu rên rẹt làm cho không gian tĩnh mịch trở nên đáng sợ. Ngoài xa xa, những đàn đom đóm đậu trên những bụi cây làm cho chúng trở nên có ánh sáng lạ thường.

Còn ở đây có Kì Lân và Diệp Nhi đang ôm nhau say giấc dưới gốc cây to cùng với những ngọn lửa sáng tạo nên một không gian vô cùng lãng mạn

128 đường xyz

Pierre vất vả lắm mới hỏi đường được tới đây. Nhưng đến nơi thì lại chẳng thấy Diệp Nhi đâu cả. Ngay cả đến một bóng người cũng không có.

- Rõ ràng là nơi này mà

Vò đầu bứt tóc, đã muộn như thế này rồi vẫn chưa đón được cô về. Ngộ ngộ.... Càng suy nghĩ anh lại càng đau đầu. Lấy điện thoại ra gọi cho cô, vẫn vậy, điện thoại vẫn thuê bao. Từ nãy đến giờ anh gọi không biết bao nhiêu cuộc vẫn duy nhất nghe được giọng nói của một người con gái:" xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận...". Thật đúng là đau đầu mà

Hay nhớ đâu cô về nhà rồi nhì. Anh liền lấy điện thoại ra gọi cho dì Năm

- Alo, dì Năm, Diệp Nhi có về nhà chưa ạ

Dì Năm bên kia đang mơ màng ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức

- Cậu Pierce à, đợi tôi một chút

Dì Năm liền đứng dậy đi lên nhà lớn rồi đến phòng của Diệp Nhi

- Tiểu thư, cô có trong đó không

Bên trong yên tĩnh, chắc là đang ngủ. Bà nhẹ nhàng mở cửa ra nhưng bên trong không có ai. Quái lạ, gần 1h sáng rồi mà Diệp Nhi còn chưa về. Liền quay sang cầm điện thoại nói với Pierre

- Cô Diệp vẫn chưa về đâu cậu. Cô ấy không đi cùng cậu sao

Pierre bắt đầu lo lắng

- Cô ấy nói con đến 128 đường xyz đón. Nhưng bây giờ không thấy đâu. Hơn nữa điện thoại gọi rất nhiều lần nhưng không được

Dì Năm cũng lo lắng cho Diệp Nhi không kém. Cô chưa bao giờ về trễ như vậy cả. Nếu có về trễ ít nhất cũng phải gọi điện về báo tin. Ngộ nhớ...ngộ nhớ. Không hay rồi phải báo với ông bà chủ

- Con trước hết cứ về đây đi. Để đi báo với ông chủ rồi tính tiếp

- Vậy được

Haizzz, lại một khó khăn rồi đây. Pierre lại quên về bằng lái nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lo lắng của cha mẹ Diệp

Dì Năm cup máy xong liền lên phòng của Diệp Chi Lăng gõ cửa

Cốc cốc

- Ông bà chủ, hai người có ở đó không

Cha mẹ Diệp hai người đang say giấc ngủ thì có tiếng gõ cửa làm phiền. Mẹ Diệp bèn phục dậy, đứng lên mở cửa

Cạch

- Có chuyện gì vậy dì Năm, đã muộn thế này rồi.....

Mẹ Diệp vừa nói vừa ngáp ngủ. Mấy ngày nay ông bà đã bận bao nhiêu công việc. Khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ ngơi như vậy mà lại bị làm phiền

- Cô Diệp đã muộn như vậy vẫn chưa có về nhà thưa bà chủ. Nghe cậu Pierre nói là có đến 128 đường xyz đón cô ấy về nhưng đến nơi thì không thấy cô ấy đâu. Gọi điện thoại cũng không được...

- Sao cơ Tiểu Diệp đi làm từ sáng đến giờ vẫn chưa về...

- Đúng vậy thưa bà chủ, giờ này đã tan tầm từ lâu

Nghe dì Năm nói trong lòng mẹ Diệp dâng lên một nỗi sợ hãi. Tiểu Diệp của bà chưa bao giờ về muộn, mà nếu có về muộn thì chắc chắn sẽ thông báo về nhà, này đây điện thoại còn không gọi được. Có khi nào...có khi nào. Bà không dám nghĩ nữa, liền đi vào gọi cha Diệp dậy

- Ba nó ơi... mau dậy đi, có chuyện rồi

Cha Diệp mơ màng phục dậy

- Có chuyện gì vậy...

- Diệp Nhi nó đến bây giờ vẫn chưa có về nhà, điện thoại không liên lạc được.... Tòì...tòì sợ

- Bình tĩnh đã, bây giờ gọi điện cho bên nhà Tiểu Lâm xem sao

.....

- Anh chị Mạc nói Tiểu Lâm nó cũng không có ở nhà. Phải làm sao đây... nhờ đâu chuyện này có liên quan đến bọn chúng thì sao

Mẹ Diệp vừa nói, nước mắt vừa dom đóm ra. Cha Diệp thấy thế thì chạy lại vỗ vai lau nước mắt cho bà

- Đừng lo, tiểu Diệp chắc sẽ không có việc gì

Mặc dù rất lo lắng cho con gái nhưng ông dường dường là trụ cột của gia đình không thể tỏ ra là yếu đuối được, nếu không mọi người sẽ phải làm sao. Phải dựa dẫm vào ai

Lúc này Pierre cũng lần mò tìm được đường về nhà

- Cô chú Diệp, Tiểu Diệp vẫn chưa có về nhà sao

- Tiểu Diệp mất tích rồi, phải làm sao đây

Pierre trong lòng nghi ngờ. Sao tự nhiên lại mất tích. Nhà họ có ân oán với ai sao

Thấy được nghi ngờ trong mắt Pierre, mẹ Diệp giờ đây không còn gì để giấu nữa cả. Bà đành kể lại sự tình cho Pierre nghe.

Pierre lại không ngờ rằng, Mạc Kỳ Lâm để bảo vệ người con gái mình yêu lại hy sinh nhiều đến như vậy. Mặc dù rất ghen tỵ nhưng lúc này đâu phải. Quan trọng là phải tìm kiếm Tiểu Diệp

- Con hiểu rồi. Con sẽ đi tìm Tiểu Diệp về

Mẹ Diệp thấy anh định đi thì ngăn cản

- Không được, nhờ đâu là bọn chúng thì con sẽ gặp nguy hiểm. Bác không muốn liên lụy đến con

Đúng vậy, anh chỉ là người ngoài mà thôi. Về đây ở nhờ với tư cách gì? À, bạn bè... và Tiểu Diệp là hướng dẫn viên du lịch cho anh. Nghĩ đến anh không khỏi cười khổ

- Tiểu Diệp là bạn tốt nhất của con. Hơn nữa chúng con đã kết tình anh em, con không thể bỏ mặc em ấy. Bác đừng lo, con đường đường là đại úy đây...

Mẹ Diệp hơi lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Cha Diệp tiến lên nắm lấy bàn tay của cậu

- Vậy Tiểu Diệp nhờ vào cậu rồi

- Hai bác yên tâm, con nhất định sẽ mang Tiểu Diệp về bình an

Nói rồi Pierre quay bước ra ngoài, lấy điện thoại ra liên lạc với một vài người lính trong quân đội Trung Quốc hợp tác tìm kiếm người.

- Lần cuối cùng tôi liên lạc được với cô ấy là ở chỗ này. Sau đó chúng tôi mất liên lạc. Hơn nữa còn không có về nhà

Pierre kể lại mọi việc cho đội trưởng tìm kiếm

- Nhưng theo điều lệ, phải mất tích trên 24h mới được báo là mất tích

Đội trưởng đồng ý đáp

- Nhưng là gần đây cô ấy luôn bị rình rập nguy hiểm, nếu không mau chóng tìm ra sợ rằng sẽ không kịp

Nghe vậy chỉ huy hơi lưỡng lự, dù sai cũng là một mạng người. Mà anh phải làm tròn trách nhiệm bảo vệ nhân dân. Như vậy liền gật đầu đồng ý, sau đó quay sang nói với các đồng chí tìm kiếm trong đội

- Các đồng chí chia ra làm ba đội tìm kiếm quanh khu vực này. Có phát hiện gì hãy dùng bộ đàm thông báo

- Rõ

Chỉ huy của đội tìm kiếm một lúc không tìm thấy dấu vết gì thêm thì chia tán mọi người ra khu vực phía xa hơn.

Pierre mặc dù là đại úy của nước Pháp nhưng dưới đất nước Trung Quốc này cũng chỉ như khách du lịch bình thường mà thôi

- Mọi việc nhờ cả vào các anh
- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức

Chỉ huy đội liền gật đầu đáp lại Pierre rồi tiếp tục công cuộc tìm kiếm người

Nói rồi Pierre cũng đi theo đoàn đội của chỉ huy luôn. Pierre cũng được cấp một khẩu súng để phòng thân luôn nếu như có gặp nguy hiểm

- Chỉ huy...chỉ huy...khu vực phía Tây có phát hiện nhiều vết xe, còn có cả dấu vết của một vụ đấu súng
- Nghe rõ các đồng chí cứ ở đó
- Rõ

Xong chỉ huy liền thông báo với các đồng chí khác

- Ở phía Tây có phát hiện dấu vết của vụ đấu súng, các đồng chí bên đó không có phát hiện gì khác thì qua đó
- Đã rõ thưa chỉ huy

Một người đều nghe rõ âm thanh của chỉ huy từ bộ đàm. Bên đây không có phát hiện gì mới nên qua hết bên phía Tây để nghiên cứu hướng đi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tiểu Diệp sẽ không xảy ra chuyện gì đúng chứ

Khu vực được xác định có súng trái dài mười mấy km liền. Đến nơi cuối cùng mọi người phát hiện ra có vết thắng xe, nhưng đến đây mọi dấu vết đều hết. Thật kì lạ

- Các đồng chí tìm kiếm xung quanh đây xem có gì bất thường không

Chỉ huy hô to

- Rõ thưa chỉ huy

Nói rồi mọi người cùng chia nhau ra gần khu vực tìm kiếm xung quanh xem có phát hiện gì mới không

Hiện tại cũng là 5h sáng, mọi người cũng đang khá mệt mỏi. Cả đêm gần như đều phải tập chung cao độ vào việc tìm kiếm. Nhưng cũng chỉ phát hiện được ở đây xảy ra một vụ đấu súng và rượt đuổi nhau.

- Báo cáo chỉ huy...dưới vực này có một chiếc xe ô tô. Hình như là ở trên này lăn xuống

Nghe vậy, mọi người liền tập chung đến chỗ đồng chí tìm kiếm

- Chuẩn bị dây thừng chắc chắn, Sói hoang (lấy biệt danh của Jin Goo trong HDMT luôn) chuẩn bị xuống dò sét
- Đã rõ

Sau khi lấy thùng to bằng cổ tay sau đó cột chắc vào người sói hoang rồi từ từ thả xuống

- Sói hoang

Sau khi xuống đến khu vực xe lăn xuống, đại úy liền ném cho sói hoang chiếc đèn pin và bộ đàm

Vì khoảng cách khá sâu nên từ trên nói vọng xuống thì nghe thấy nhưng từ dưới nói lên thì không nghe thấy gì. Vậy nên mới phải dùng đến bộ đàm

- Chỉ huy, chiếc xe đã nát. Xác định bên trong không có người. Chỉ có 2 chiếc điện thoại, một chiếc túi sách cùng một cái hộp sắt
- Nghe rõ, mang hết chúng lên đây đi

Đây là cách tốt nhất để nhận dạng chiếc xe này là của ai. Nhưng mà quái lại là không có ai bên trong. Chẳng nhẽ đã rơi xuống sâu hơn hay thoát được. Nếu thoát được chắc chắn chỉ có bên trong khu rừng này. Khu rừng này dễ vào nhưng khó ra, chỉ có những người làm quân sự như anh mới có khả năng ra được. Vì điều cơ bản, họ đã từng đến rất nhiều khu rừng trong khu vực để tập luyện. Trong đó có cả khu rừng này

Sói hoang mang lên hai chiếc điện thoại và chiếc túi sách của phụ nữ màu xanh ngọc. Chỉ huy quay sang liếc vào Pierre ý xác định xem đây có phải đồ của người mất tích. Còn Pierre, anh vừa nhìn vào là đã nhận ra ngay món đồ này

- Đây chính là đồ của Diệp Nhi. Điện thoại thì cô ấy có rất nhiều không thể phân biệt được, nhưng tôi chắc chắn chiếc túi sách này là của cô ấy. Cô ấy nói đây là món quà ý nghĩa nhất mà cha tặng cho mình nên lúc nào cũng đeo. Không thể sai được

Như vậy đồng nghĩa với việc cô bị bọn người đó truy đuổi thật. Nhưng rốt cuộc người bị tai nạn cùng cô ấy là ai. Tại sao lại rơi xuống vực này. Mà nếu như có rơi xuống thì sao không thấy người đâu. Diệp Nhi! Rốt cuộc em ở đâu? Một giọt nước mắt từ trên khoé mi của Pierre rơi xuống. Đúng vậy, Pierre đang khóc. Người ta nói đàn ông Pháp rất mạnh mẽ, họ rất kiên cường và nghị lực (cái nè không biết đúng không). Nhưng bây giờ, Pierre chỉ muốn khóc thật to để giải toả mà thôi (anh là con trai đó). Nhưng anh không thể làm như vậy, phải tiếp tục tìm kiếm Diệp Nhi nếu không cô sẽ gặp nguy hiểm

- Chỉ huy, bên kia hình như có người

Phía xa xa có thể nhìn thấy ánh sáng màu vàng nhẹ. Hình như bên đó có người mới đốt lửa. Không nói hai lời mọi người liền qua luôn. Nhưng ở đây không có một ai. Chỉ có tàn dư là một bãi máu, một viên đạn dính đầy máu và một con dao. Nhưng lại không có người, một là đã được cứu đi, hai là bị bắt đi.

Pierre vò đầu bứt tóc, ngộ nhờ đây là máu của Diệp Nhi, cô ấy bị thương thì sao

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức tìm kiếm nhưng bây giờ trời đã sáng rồi. Các đồng chí cũng đã mệt mỏi. Hãy về nhà nghỉ ngơi đi

Sau đó chỉ huy quay sang nói với Pierre

- Anh bây giờ cũng mệt rồi, hãy về nhà nghỉ ngơi đi. Chúng tôi sẽ cử một đội tìm kiếm khác. Nếu có thêm thông tin gì lập tức liên lạc với anh. Còn đồ của cô Diệp, anh hãy cầm về nhà xác nhận lại xem. Có gì hãy liên lạc với chúng tôi

- Được, tôi sẽ liên lạc

Pierre giờ đang cực kì mệt mỏi. Cả đêm không ngủ, khuôn mặt phờ phạc đi rất nhiều. Đôi mắt như gấu trúc lại xưng húp lên

Biệt thự nhà họ Diệp

Trời đã sáng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì của Pierre về Diệp Nhi cả làm cha mẹ Diệp vô cùng bất an. Riêng mẹ Diệp thì cứ hết lượn vòng này đến vòng khác trước mặt cha Diệp làm ông cực kì chóng mặt

- Bà ngồi yên có được không. Tôi đang cực kì đau đầu rồi

- Là tôi lo lắng cho Tiểu Diệp. Đã sáng rồi mà còn chưa có tin tức gì là sao

- Bà đừng nóng vội. Tiểu Diệp chắc chắn sẽ bình an vô sự trở về

- Nhưng...

Mẹ Diệp đang định phản bác thì Pierre tiến từ cửa vào. Thấy vậy cha mẹ Diệp liền đứng lên tiến lại chỗ Pierre

- Sao rồi, có tin tức gì của Tiểu Diệp nhà bác không

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Pierre là đã đủ nhận biết được nhưng mẹ Diệp vẫn hỏi. May mắn thì sẽ có tia hy vọng nào đó

Pierre lắc đầu sau đó lấy ra chiếc điện thoại cùng túi sách ra

- Đây có phải đồ của Tiểu Diệp không ạ

Mẹ Diệp nhìn thấy túi sách và điện thoại liền nhận ra ngay. Còn riêng Pierre lại hy vọng rằng: "có lẽ mình nhìn nhầm, đây không phải là túi sách của Tiểu Diệp. Đúng vậy, không phải..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Được cứu

Pierre lắc đầu sau đó lấy ra chiếc điện thoại cùng túi sách ra

- Đây có phải đồ của Tiểu Diệp không ạ

Mẹ Diệp nhìn thấy túi sách và điện thoại liền nhận ra ngay. Còn riêng Pierre lại hy vọng rằng: " có lẽ mình nhìn nhầm, đây không phải là túi sách của Tiểu Diệp. Đúng vậy, không phải..."

Nhưng mẹ Diệp làm sao mà không nhận ra cho được chứ

- Đây chính là đồ của Tiểu Diệp. Pierre, con thấy nó ở đâu vậy. Tiểu Diệp nó...không phải xảy ra chuyện gì chứ

Mẹ Diệp run run trả lời. Nếu như tìm thấy đồ mà người không thấy. Vậy...vậy chỉ có khả năng là....

Bà không dám nghĩ tiếp nữa mà ngược mắt lên nhìn Pierre

- Chiếc xe chứa chiếc túi với điện thoại...đã bị lật xuống vực. Còn...gần khu vực đó có dấu vết của vụ đầu súng, hình như...hình như

Pierre không biết có nên nói tiếp hay không nữa

- Hình như gì.

Lần này cả cha Diệp cũng lên tiếng luôn. Đứa con gái mà ông yêu thương nhất nay không rõ sống chết như thế nào. Dù có cố gắng bình tĩnh đến mấy đi chăng nữa...haizzz (lắc đầu)

Pierre tiếp tục nói

- Có người bị thương do súng gim nào...con chỉ sợ người đó...là...Tiểu Diệp

Pierre nói xong câu này, ngay bên cạnh mẹ Diệp cảm thấy choáng váng rồi té sùi

Bệnh viện tư nhân Nhân Ái (là bệnh viện tư nhân nhà họ Mạc nha, xuất hiện từ chương 4 nha)

- Bác Lục, bằng mọi cách phải đảm bảo an toàn được cho cô ấy

Bác Lục là trưởng khoa ngoại thương, cũng kiêm là bác sĩ tư nhân nhà họ Mạc. Mà người đang nói chuyện với ông chính là Kì Lân

Khoảng 30p trước khi đoàn người tìm kiếm và Pierre tìm đến khu rừng thì tín hiệu từ chiếc đồng hồ của Kì Lân được phát đi. Bọn người của Rich cũng nhận được tin cầu cứu từ chiếc đồng hồ của Kì Lân nên lập tức lần theo vị trí chấm đỏ trên điện thoại. Cuối cùng họ cũng tìm được Kì Lân và Diệp Nhi. Chủ mẫu của họ hình như là bị thương khá nặng, sắc mặt trắng bệch đang nằm ngủ say sưa trên chiếc gối, mà chiếc gối đó lại chính là bắp đùi của Kì Lân

Thật sự họ cũng không muốn phá đám họ nhưng mà ở đây lâu cũng khá nguy hiểm. Ừm...vậy cho nên đành phá vỡ cái không gian lãng mạn này vậy

- Chủ tử! Thuộc hạ thất trách, mong chủ tử giáng tội

Kì Lân từ từ mở mắt ra thấy Rich đang quỳ một gối xuống thành khẩn nhận tội. Cũng chẳng phải lỗi tại anh ta, nên Kì Lân bỏ qua. Dù gì cũng tại anh quá sơ xuất không nghĩ bọn chúng lại ra tay nhanh như vậy

- Người không có lỗi. Bây giờ tìm đường ra khỏi khu rừng này đã. Tiểu Diệp bị thương, cần tới bệnh viện gấp

Trở về với thực tại

- Yên tâm đi, vết thương của con bé đã được khử trùng, sẽ không có ảnh hưởng gì. Vài vết thương nhỏ kia chỉ cần thoa thuốc trị sẹo để tránh sẹo là được. Còn lại chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng là bình phục hoàn toàn

Bác Lục vỗ vai nói với Kì Lân. Kì thực nếu như Kì Lân lúc đó không lấy viên đạn và khử trùng tạm thời thì có có lẽ đến ông cũng phải lắc đầu

- Vậy cảm ơn bác, vất vả cho bác rồi

Cuối cùng trên môi Kì Lân cũng nở nụ cười. Bác Lục thấy mà làm lạ, nhưng cũng cảm thấy vui vẻ. Cậu chủ nhà ông rất kiem lời, nói chi đến cười. Chắc

chấn rằng cô gái nằm trong kia có vị trí vô cùng quan trọng với Kì Lân ra sao

- À đúng rồi, một lát có thể vào thăm con bé. Nhưng có lẽ sẽ đi chứng để lại sẽ hôn mê một thời gian và lại sức khoẻ của con bé khá kém, hình như thời gian này ăn rất kém nên cơ thể thiếu rất nhiều dinh dưỡng

Kì Lân gật nhẹ đầu, còn không phải là tại lỗi của anh sao. Sau đó chào tạm biệt bác Lục rồi đi vào phòng bệnh của Diệp Nhi

Nhìn khuôn mặt trắng bệch đến phờ phạc của cô mà anh không khỏi đau lòng. Ngươi thì phải nằm nghiêng sang bên trái do vết đạn bắn bên vai phải mới khâu

Tiến lại gần vuốt ve khuôn mặt của cô, vén mấy sợi tóc mai ra đằng sau

- Xin lỗi em

Nắm lấy bàn tay của cô rồi đưa lên hôn. Bàn tay ấm nóng ngày nào giờ đã trở nên lạnh ngắt thiếu sức sống

Diệp Nhi trong giấc mơ cảm thấy mình đang ở một nơi tối...là rất tối, không có ánh sáng. Ở đây còn rất lạnh, còn có những tiếng con vật kêu ran ran nghe mà rùng mình. Cô cảm thấy rất lạnh, da gà cứ như vậy mà nổi hết lên, bàn tay cứ thế mà đông cứng lại như thể bị đóng đá.

- Lân...hức hức....em sợ...sợ quá...cứu em

Từ trong mộng cô khóc, khóc rất thảm. Nhưng một lúc cảm thấy một luồng khí ấm ở bàn tay, băng trên tay bắt đầu tan đi. Cơ thể cô trở nên ấm dần, kì lạ thay cảnh vật ở đây cũng thay đổi. Bầu trời đen ngịt giờ đã trở thành bầu trời sáng loáng, nhưng không có cây xanh. Ở đây duy nhất chỉ có một cái cầu thang đi về phía mặt trời. Trên cái cầu thang đó, có một chàng trai toàn thân một màu đen đang đứng. Vì ngược hướng ánh sáng nên cô không thể nhìn ra được, và lại người đàn ông đó quay lưng về phía cô. Nhưng từ vóc dáng, cô có thể thấy rất quen mắt, giống như...aizzz đầu cô đau quá, không nhớ ra được

- Tiểu Diệp... Tiểu Diệp

Thấy Diệp Nhi đang yên lành tự nhiên lại co giật làm anh vô cùng lo lắng. Bác Lục đã nói sẽ không xảy ra vấn đề gì,

vội bấm chuông bên cạnh giường bệnh gọi bác sĩ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đối diện với tử thần

Bác Lục cùng một vài y tá nhận được chuông báo khẩn cấp từ phòng bệnh của Diệp Nhi liền tập chung mọi người rồi lập tức chạy đến.

- Bác Lục, sao cô ấy lại như vậy. Bác bảo rằng không sao cơ mà

Kì Lân thấy bác sĩ cùng y tá đến thì vội chặn lại hỏi cho rõ ngọn ngành. Nhưng nhìn Diệp Nhi đang hấp hối nên bác Lục chỉ trấn an vỗ nhẹ nhẹ vào tay Kì Lân. Kì Lân biết vậy nên cũng dịch người lại để bác Lục đến kiểm tra cho Diệp Nhi

Bác Lục tiến đến thấy nhịp tim của Diệp Nhi đang dần yếu đi thì không khỏi sửng sốt. Bác lấy tay ấn xuống lồng ngực của cô, nhưng tim vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt. Nhịp tim lúc này ngày càng yếu đi

- Không hay rồi, mau lấy máy trợ tim

Y tá nghe bác Lục nói thì ngay lập tức lấy máy trợ tim ra

- 1 2 3 kích điện

.....

Gần như đang ở bờ vực sống chết, Kì Lân tiến đến ôm thật chặt lấy Diệp Nhi. Tim của cô đã gần như ngừng đập...

- Tiểu Diệp...mau tỉnh lại...mau tỉnh lại cho anh

Ôm chặt lấy cô, anh lại rơi nước mắt vì cô rồi. Tại sao chứ, rõ ràng lúc này vẫn bình thường, mà bây giờ lại thành như vậy. Anh không tin

< Diệp Nhi trong giấc mơ >

Cảm thấy tim mình rất đau như bị bóp nghẹt lại, bầu trời vừa mới có tia sáng mà bây giờ lại tối đen. Mùi ẩm mốc bay đến mũi cô làm cô muốn nôn. Không chỉ vậy, cô nghe có tiếng nước chảy nhẹ, còn có tiếng người cười rất to nữa làm cô rùng hết cả mình

- Hahahahaha.....

Diệp Nhi ôm lấy trái tim mình. Trời tối như mực, không gian còn nghe thấy tiếng cười man rợn nữa. Cô rất sợ ma nha, nghe thấy âm thanh cười như ma nữ này đương nhiên phải sợ rồi

- Ai...cô là..ai

Vừa run vừa sợ cô lùi lại vài bước

Bóng dáng của người có tiếng cười đó dần xuất hiện. Cô ta có mái tóc dài ngang lưng, mặt mũi trắng bệch, ở hai hốc mắt còn có chút máu. Hơn nữa ở vị trí tim còn có một...con dao cắm vào. Cô ta mặc chiếc áo trắng làm hiện rõ vết máu loang lổ gần tim làm Diệp Nhi nhìn mà phát hết. Cô ta dần tiến lại chỗ Diệp Nhi, Diệp Nhi cũng vì vậy mà càng lùi ra phía sau

- Đứng...đứng qua đây...Áaaaa

Cô ta càng tiến lại gần rồi bóp lấy cổ Diệp Nhi. Vì không thở nổi mà khuôn mặt Diệp Nhi cũng trở nên trắng bệch

- Thả...thả ra

Diệp Nhi vùng vẫy chống lại cô ta nhưng không ảnh hưởng gì. Lực của cô ta rất lớn, Diệp Nhi dù cố gắng đến mấy cũng không thoát ra được. Về mặt cô ta nhìn rất thoải mái, cười bằng một nụ cười khinh bỉ. Nhưng lại không biết vì sao cô ta lại đột nhiên khựng lại. Mặt nhăn nhó rồi tan biến đi. Mọi vật xung quanh cô cũng vậy, dần mất đi. Bầu trời lại trở nên trong xanh, cây cối um tùm, thoáng mát. Nhưng cô cảm nhận được bàn tay cô có thứ gì ấm nóng...hình như là nước mắt.

- Tim bệnh nhân hoạt động bình thường rồi

Y tá bên cạnh nhìn thấy máy đo nhịp tim bên cạnh đã hoạt động lại bình thường vui mừng mà đáp

Cuối cùng sau vài lần kích điện cực cao, tim của cô cũng sống lại.

Bác Lục tiến lại gần kiểm tra sơ lại một lần cho cô. Sau đó Diệp Nhi từ từ mở mắt ra

- Tiểu Diệp... em sao rồi

Kì Lân thấy Diệp Nhi có dấu hiệu tỉnh lại thì tiến đến ngồi bên cạnh

- Vừa qua lần sinh tử, cô bé còn chưa bình phục hẳn. Thuốc ở trong người cô bé quá mạnh....

Bác Lục nói đến đây thì lắc đầu

- Thuốc...gì cơ ạ

Kì Lân khó hiểu nhăn mày

- Một lát lên phòng bác

- Vậy được...một lát cháu lên

Rồi bác Lục cùng đám người y tá ra ngoài. Chỉ còn Kì Lân bên cạnh chăm sóc cho Diệp Nhi. Bây giờ anh mới chợt nhớ ra là mình chưa báo bình an cho mọi người

- Tiểu Diệp...Tiểu Diệp

Mẹ Diệp tiếng nói từ bên ngoài vọng vào đầy xúc động. Vừa bước vào nhìn thấy con gái bà sợ xác nằm trên giường bệnh mà đau lòng không kìm nổi nước mắt. Đi bên cạnh mẹ Diệp còn có cả cha Diệp và Pierre. Khi vừa nghe tin đã tìm thấy Diệp Nhi thì vui vẻ không thôi nhưng lại nghe thêm cô đang ở trong bệnh viện mà vừa được cấp cứu xong thì ngay cấp tốc chạy đến bệnh viện mà Kì Lân nói

- Tiểu Diệp không sao rồi thưa bác

Kì Lân nói mà mặt không khỏi cúi xuống. Anh chưa bao giờ cảm thấy thẹn như bây giờ. Ngay cả người con gái mình yêu cũng không bảo vệ được thì

thật là vô dụng mà

- Cháu xin lỗi

Cha Diệp lúc này bước đến vỗ vỗ vai cậu

- Không phải lỗi của cháu

Rồi tiến đến bên cạnh giường của Diệp Nhi

- Cháu sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này

Kì Lân nói xong câu cũng bước ra ngoài. Khi đi đến chỗ Pierre anh nói

- Làm phiền anh chăm sóc cho Tiểu Diệp một thời gian

Pierre cũng hiểu được mọi chuyện nên cũng gật đầu đồng ý luôn

- Tôi sẽ.

Kì Lân yên tâm gật đầu sau đó bước ra khỏi phòng bệnh. Bây giờ anh phải đến phòng bác Lục xem rốt cuộc Diệp Nhi trúng phải thuốc gì. Hôn nữa, chắc chắn đã có người động tay chân với Tiểu Diệp của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lại là hấn ta

Cốc cốc

- Vào đi

Cạch

- Bác Lục

Kì Lân bước vào với tinh thần mệt mỏi, đôi lông mày thanh tú nhíu lại.

- Ngồi xuống đi

Nác Lục theo lịch sự xoè năm ngón tay hướng cái ghế đối diện. Bác Lục đứng dậy hướng cái kệ phía trước rồi rút ra một tập giấy. Đó chính là giấy xét nghiệm. Đúng vậy, lúc này ông đã nghỉ ngơi rồi. Ông đã kiểm tra kĩ càng, cô không hề gặp vấn đề gì cả. Như vậy chỉ có một lí do là tác nhân bên ngoài gây nên. Như vậy liền lấy một chút máu trong người cô rồi xét nghiệm.

- Trong máu của cô Diệp có thuốc độc

Bác Lục nói rồi đưa tập giấy cho Kì Lân xem. Kì Lân sau khi xem mà không khỏi nhíu mày.

Trong máu của cô có chất độc gây kích thích đến tim mạch, chỉ cần dùng một lượng nhất định là sẽ tử vong ngay lập tức. Nhưng người hãm hại lại chỉ dùng một lượng cực nhỏ khiến cô bị giãy vò thân thể, tim ngừng đập nhưng sẽ không tử vong

Tức giận, Kì Lân đập tay mạnh xuống bàn

- Khốn kiếp

Gân xanh trên mặt và tay nổi lên. Ai lại có thể độc ác đến như vậy. Anh nhăn mày, không lẽ lại là hấn

- Bác Lục, trong phòng bệnh của Tiểu Diệp có camera chứ

- Phòng vip mọi góc ngách đều có

- Vậy cháu xin phép đi giải quyết chút việc

Kì Lân đứng dậy chào bác Lục rồi ngay lập tức tiến tới phòng an ninh của bệnh viện

Sau khi xem xong camera anh như muốn đập ngay vào nó. Giám công khai hại người của anh ngay tại địa bàn này. Bọn chúng là đang khiêu khích sao. Tên đó nhất định là đàn em của hắn. Nhìn gương mặt đầy sẹo, tay chân chỗ nào cũng toàn hình xăm. Khuôn mặt hắn ta tà mị nhìn thẳng vào camera giám sát rồi dùng bàn tay phải cửa qua cổ (kiểu như là giết trong phim ý).

- Mày...đừng nghĩ tao sẽ để yên nữa

Anh thật sự không thể đóng kịch cùng bọn chúng nữa. Anh chịu đựng đủ rồi, không thể để cho Diệp Nhi chịu bất cứ thương tổn nào nữa

- Tiểu Diệp, chờ anh một thời gian...

Sau đó Kì Lân từ bệnh viện đến bang phái của mình. Chỉ một số ít người biết anh hoạt động trong hắc đạo. Sở dĩ thành lập bang chính là để bảo vệ Diệp Nhi. Anh đã không tiếc bỏ ra nhiều năm tập luyện, rèn luyện vũ khí vì biết sẽ có ngày hôm nay. Anh tự luyện không chế cảm xúc của mình, để sẽ không vì thấy cô khóc hay một số cảm xúc của cô sẽ ảnh hưởng đến anh mà sự việc bị bại lộ.

- Chủ tử...

Bang phái của anh là một bang phái ngầm, rất ít người biết ai là chủ thượng cũng như các thành viên trong bang phái. Nhưng chỉ cần nghe đến cái tên X thôi là đã đủ làm các bang phái khác rét run rồi.

"Người không phạm ta, ta không phạm người" đây chính là phương châm của bang phái X. Bang phái này rất lạ đối với các bang khác, thường xuyên giúp đỡ các cô nhi viện hay giúp người dân nghèo. Tốt với người khác là vậy, nhưng một khi đã chạm phải ranh giới cuối cùng của bang X, thì thật khó mà tương nhượng nổi... Nhẹ thì chết một cách nhanh chóng, thậm chí là đang ngủ, chết lúc nào cũng không hay. Nặng thì tra tấn tinh thần vài năm, nhưng kết cục cuối cùng cũng phải chết.

- Rich, điều động tất cả sát thủ dùng tốt súng và dây chỉ sáng mai xuất phát sang Syria...

Kì Lân ngồi an tọa trên vị trí chủ thượng, mặt tràn đầy sát khí làm Rich mặt cũng đầy mồ hôi

- Rõ thưa chủ tử...

Có lẽ không ai biết rằng một sợi chỉ lại có thể giết được người. Nhưng đừng khinh thường nó, nó chính là vũ khí hạng nhẹ làm con người chết một cách đau đớn nhất. Mạch máu sẽ đứt từ từ, khiến cho toàn thân một trận buốt rút đến tận xương tủy. Khi bị dây chỉ xuyên qua, có trời cũng không cứu sống được

- Roi (cũng là thuộc hạ thân cận của Kì Lân), cậu lo việc bên này. Có động tĩnh gì lập tức báo cho tôi

- Rõ thưa chủ tử..

Roi làm động tác cúi đầu phụng mệnh, sau đó xin phép đi làm việc

Anh làm động tác ra lệnh cho bọn thuộc hạ lui ra ngoài. Giờ đây chỉ còn mình anh bơ vơ trong không gian im lặng đến đáng sợ. Kì Lân tháo chiếc dây chuyền có đeo trước ngực trước cổ xuống. Những năm qua anh vẫn đeo nó trên người chưa một lần tháo bỏ. Lần này, anh sang Syria quyết đấu với bọn chúng một phen. Sợ rằng sẽ không còn cơ hội mà đeo nó lên nữa

Anh vuốt ve nó cẩn thận, đó chính là tín vật duy nhất giữa anh và cô. Hôn nhẹ lên chiếc vòng cổ, nó cũng giống như anh đang hôn cô vậy. Rồi sau đó tiếc nuốt cất vào trong ngăn bàn

- Tao sẽ trở lại....

Tít tít tít...

- Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi. Đã gần một ngày rồi sao chưa có tỉnh

Mẹ Diệp lo lắng hỏi bác sĩ. Diệp Nhi gần như đã ngủ nguyên cả một ngày mà chưa tỉnh. Nhưng kì lạ là lúc này đang ngủ mà cô còn có thể rơi nước mắt. Điều này làm mẹ Diệp cô cũng lo lắng, không phải có điều gì chẳng lành chứ

- Bây giờ chỉ trông chờ vào ý thức của cô ấy muốn vực dậy hay tiếp tục ngủ như vậy thôi

Mẹ Diệp nghe bác sĩ nói câu này, không tự chủ lùi vài bước sau đó ngã thụp xuống sàn nhà. Ý ông ta chẳng nghề...không thể, không thể được

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Trở thành người thực vật - Nguyên nhân của thù hận

- Bác sĩ...ý...ý của ông...chẳng lẽ...chẳng lẽ

Bác sĩ gật đầu

- Đúng vậy.....haizz

Bác sĩ thờ dài sau đó nói tiếp

- Trong thuốc độc có một loại độc tố gây kích thích đến cơ quan thần kinh ảnh hưởng đến não bộ... khả năng lớn...sẽ trở thành người thực vật

Mẹ Diệp nghe đến đây lắc đầu liên tục

- Không...không thể nào

Con gái bà, " người thực vật ", không...đây không phải là sự thật. Vì không chịu nổi kích động nên mẹ Diệp đã bị ngất xỉu

Cha Diệp và Pierre vừa bước vào cửa liền nghe thấy bác sĩ nói Diệp Nhi sẽ trở thành " người thực vật " liền chết sững. Nhưng thấy mẹ Diệp té xỉu liền tiến lên ôm bà ngồi xuống ghế sofa

- Bác sĩ, ông kiểm tra...kĩ càng chưa

Pierre giọng hơi run run gần hỏi lại lần nữa. Anh..ban nãy chắc đã nhầm thôi. Tiểu Diệp sao có thể thành người thực vật được chứ

- Tỷ lệ thành người thực vật là 50%. Nếu như cô gái có ý chí sống thì sẽ mau tỉnh dậy thôi. Nhưng sau 3 tháng mà chưa tỉnh dậy, có lẽ cô gái sẽ ngủ như vậy suốt đời

Pierre nghe xong lời nói của bác sĩ thì buông thõng cánh tay, ngửa cổ ra đằng sau. Người thực vật, tại sao những người mà anh yêu thương đều trở thành người thực vật. Từ người mẹ mà anh yêu quý, đến người con gái mà anh yêu nhất....

Mới sáng sớm, đám người Kì Lân đã bay sang Syria để quyết đấu. Lần này nhất định phải tận tay giết chết hắn. Tuy rằng ngày trước anh có đối xử không tốt với em gái hắn nhưng mà cũng không phải anh giết em gái hắn. Hắn lại đem mọi tội lỗi đổ vào anh, rồi còn cả người anh yêu nhất. Thật là nực cười. Hại đến anh, anh không ý kiến. Nhưng đã đụng vào người anh yêu nhất, thì đừng nghĩ anh có thể nhắm mắt cho qua. Mối thù này, nên kết thúc tại đây.....

Từ Trung Quốc đến Syria mất khoảng gần 1 ngày (Na không rõ khoảng cách nó là bao nhiêu nên chém bừa vậy). Đám đàn em của Kì Lân sẽ sang sau. Anh, Rich cùng Roi sẽ sang bên Syria trước bằng máy bay tư nhân đến bàn một số công việc trước

Anh, Rich cùng Roi đặt phòng tại khách sạn 5* X vì ở đây tiện lợi cho việc đi lại hơn. Và lại đồ gia dụng ở đây đầy đủ, muốn ăn gì thì gọi cái đó. Anh cũng có một ngôi biệt thự tại Syria và một cái bang nhóm nhỏ, nhưng đã lâu không qua sử dụng, chắc chắn bây giờ rất dơ. Vậy nên ở khách sạn là tốt nhất, bước tiếp tính sau ☐

Tại một căn phòng tối

- Hắn đã tới

Người đàn ông quay lưng về phía thuộc hạ đang ngồi chễm chệ trên ghế xoay, đôi mắt nhìn ra phía ngoài đêm chiều, không biết anh ta đang suy nghĩ gì

- Vâng chủ nhân, hắn ta tới được 1h rồi

- Bọn chúng ở đâu

Nghe nói đám người Kì Lân đã đến được 1h mà người đàn ông neho mắt lại. Tự bao giờ đàn em của hắn lại làm ăn chậm chạp vậy.

- Khách sạn X đi về Phía Nam trung tâm thành phố. Đi cùng với hắn ta có 2 người nữa

- Hừ... Ra ngoài trước đi

- Thuộc hạ cáo lui

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng. Cuối cùng vì một người con gái anh ta yêu mà tuyên chiến với hắn. Hắn đợi ngày này đã lâu rồi, thật muốn một tay giết chết tên Mạc Kỳ Lâm đó. Nhưng mà, hừ...vẫn còn chưa chơi đủ. Hắn rất thích cái trò chơi mèo vờn chuột vì nó rất kích thích. Tôn trọng người anh yêu cũng là một thú vui cho hắn. Nhưng mà mới như vậy đã bỏ cuộc sao.

- Ngày xưa nếu mày đối xử tốt với em gái tao, không khéo chúng ta vẫn còn là bạn tốt....

Nhắc đến quá khứ, hai con mắt người đàn ông đó lại trở nên đẫm máu. Chính là khoảng thời gian 18 năm trước

Lúc ấy hắn 8 tuổi, Kỳ Lâm 8 tuổi, em gái hắn 6 tuổi

- Anh Tiểu Lâm, sau này Tiểu Diệu lớn lên muốn làm cô dâu của anh. Anh có đồng ý lấy Tiểu Diệu không

Tiểu Diệu chính là em gái của Nam Đình. Còn Nam Đình chính là người đàn ông đó. Hồi nhỏ 3 người chơi rất thân với nhau. Tuy chơi thân nhưng trên mặt của Kỳ Lâm không bao giờ thấp thoáng lấy một nụ cười nào cả. Anh vẫn rất băng lãnh và khó gần

- Em làm sao lại là cô dâu của anh được...

Khuôn mặt vẫn tỉnh bơ không cảm xúc. Nhưng thật ra anh cũng có một chút tình cảm với cô bé, nhưng chỉ dừng lại ở mức anh trai thương em gái mà thôi. Theo tư tưởng của anh lúc bấy giờ chỉ chú tâm vào học hành. Và anh và Tiểu Diệu còn nhỏ thì biết cái gì là tình yêu, chỉ qua vài ngày là Tiểu Diệu sẽ quen ngay thôi nên anh đã từ chối

- Về nhà học bài đi

Anh xoa đầu Tiểu Diệu rồi ra xe

- Anh mau đồng ý đi, Tiểu Diệu thật sự thích anh Lâm mà...Anh đồng ý với Tiểu Diệu đi...huhu

- Ngoan...anh phải về học bài

- Kỳ Lâm cậu cứ đồng ý với con bé đi

Nam Đình thấy em gái mình cứ đeo bám Kỳ Lâm cũng không khỏi thờ dãi. Nhưng thôi, ai bảo anh yêu thương cô em gái này như thế nào chứ

Nhưng Kỳ Lâm vẫn không đáp lại lời mà bỏ lên xe luôn. Tiểu Diệu thấy Kỳ Lâm chưa trả lời câu hỏi của mình thì vội chạy theo

- Anh Lâm...mau trả lời em đi mà... Tiểu Diệu làm cô dâu của anh...huhu

Cô bé mãi chạy theo xe ra giữa đường nhưng không để ý phía sau có chiếc xe đang bám còi rầm rộ. Nhưng hình như chiếc xe đó có vấn đề, chỉ nhìn thấy mặt tài xế xe xanh mét không còn giọt máu. Chân đạp lên phanh nhưng xe cũng không dừng lại, chỉ biết bấm còi

- Tít...tít

Nam Đình nhìn thấy chiếc xe lao tới trong chớp mắt thì không khỏi trợn mắt, hét to

- Tiểu Diệuuuu...

Àmmmm

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nguyên nhân của thù hận

- Tiểu Diệu à.... Tiểu Diệu

Tiểu Diệu bây giờ một thân đẫm máu nằm trước đầu xe tải. Nam Đình hét ầm ĩ tiến đến ôm Tiểu Diệu vào lòng.

- Tiểu Diệu...mau tỉnh lại..làm ơn hức...làm ơn mà

Thân thể Tiểu Diệu bây giờ trở nên mềm nhũn. Dưới thời tiết nắng gắt vậy mà bỗng dưng lại có cơn mưa. Cơn mưa rào làm nhoe đi những vết máu trên

người, rửa trôi đi vết máu trên đường. Nhưng không thể rửa trôi đi nỗi đau trong tim con người

Sau khi Tiểu Diệu được đưa tới bệnh viện. Bác sĩ đã xác định Tiểu Diệu bị chấn thương vùng não nghiêm trọng, các dây thần kinh đều bị tê liệt. Chân bị gãy thành nhiều khúc...vô cùng thảm thương

Dù sao lúc bấy giờ Nam Đình mới chỉ 8 tuổi, cậu bé khóc vô cùng thảm thương. Cha mẹ của hai người cũng cực kì sốc khi nghe tin này. Con gái luôn trong vòng tay bao bọc của mình, vừa mới xa vòng tay cha mẹ vài tiếng đã thành ra như vậy

- Tình hình cô bé không được khả quan, có thể sẽ ra đi bất cứ lúc nào. Gia đình hãy chuẩn bị tâm lí tốt...

- Không...không thể nào

Nam Đình hét âm ỉ lên hai tay ôm lấy đầu. Người như điên loạn mà vì lấy tóc, mồm lẩm bầm

- Đình Đình...bình tĩnh đi con... hức hức... em đã như vậy rồi...bình tĩnh lại đi mà

Hai người thấy Nam Đình như vậy thì tiến đến ôm thẳng bé. Hai người họ cũng biết Nam Đình thương em gái như viên ngọc, chăm sóc từng tí cho con bé. Vậy mà giờ phải nhìn con bé thoi thóp chờ chết trên giường bệnh

- Là tại nó...tại nó...nếu như không từ chối con bé...thì con bé đâu có ra nông nổi như vậy

Nam Đình đang điên cuồng lại nhớ đến nguyên nhân mà em gái bị như thế này lại càng điên cuồng hơn. Mặt cậu bé trở nên hung dữ đến ghê người. Thật khó nhận ra đây là vẻ mặt của cậu bé 8 tuổi

- Con đi đâu vậy...Nam Đình...Nam Đình

Đột nhiên Nam Đình bỏ ra ngoài làm ông bà vô cùng lo lắng.

- Tiểu Đình...em gái con đã như vậy, con còn muốn như thế nào đây.... hức hức... Hay là muốn tôi chết đi các người mới vừa lòng

Mẹ của Nam Đình khóc lớn. Bà thật sự đã rất thất vọng, gia đình đang hạnh phúc bỗng dừng lại sụp đổ. Con gái còn chưa rõ có qua khỏi con nguy kịch. Con trai lại trở nên điên loạn. Có người mẹ nào lại muốn chứng kiến cảnh này chứ

Nói đến đây Nam Đình mới bùng tỉnh. Khuôn mặt cũng bớt giận dữ, nước mắt tuôn ra quay lại đối diện với mẹ của mình

- Mẹ... Con xin lỗi... Tiểu Đình xin lỗi mẹ...hức con đã không bảo vệ tốt cho Tiểu Diệu

Nam Đình tiến đến ôm lấy mẹ của mình. Hai mẹ con ôm nhau khóc sụt sướt làm cha Nam Đình bên cạnh cũng không kìm nước mắt

- Đừng làm gì đại đột...cha mẹ không muốn mất cả con... xin con đấy

- Được...nghe theo mẹ hết

Nam Đình đồng ý với mẹ sẽ không làm chuyện gì đại đột. Nhưng từ đôi mắt sâu hút của cậu ta nhận ra một tia khác thường, nhưng rất nhanh cậu ta đã giấu kín

* Ngày hôm sau

- Mạc Kỳ Lâm... cậu ra đây cho tôi

Mới buổi sáng sớm, Nam Đình đã trốn ra khỏi nhà và đến nhà Kỳ Lâm bấm chuông inh ỏi

- Chuyện gì vậy

Bụp

Là tiếng đập của Nam Đình. Vốn dĩ định giáng cú đập này xuống gương mặt lạnh tan của Kỳ Lâm. Nhưng chẳng may sức lực kém cỏi, Kỳ Lâm tránh được cú đập, cậu ta giáng cú đập rất mạnh vào cổng sắt

- Aaa...Mạc Kỳ Lâm.. cậu giám

Nam Đình tức tối trợn to mắt nhìn Kỳ Lâm

- Có gì mà tôi không giám

Kỳ Lâm nhìn lại Nam Đình

- Cậu...được lắm. Em gái tôi ra nông nổi như vậy mà cậu không đến thăm nó lấy một lần...Hừ, coi như tôi đã nhìn nhầm cậu

- Tiểu Diêu làm sao

Kì Lân khó hiểu. Chẳng phải anh chỉ từ chối Tiểu Diêu sao. Tuổi trẻ bồng bột, cái thứ tình cảm trẻ con này không nên có. Việc quan trọng bây giờ là học, học và học

- Cậu đúng là vô tâm mà. Tiểu Diêu vì đuổi theo cậu mà bị tai nạn. Bây giờ chưa rõ sống chết ra sao mà cậu... lại không để ý một chút gì đến con bé...cậu có biết con bé nó mến cậu...muốn làm cô dâu của cậu thì sao chứ

Nam Đình tuân ra một tràng dài sau đó nói tiếp

- Nếu như cậu đồng ý với nó, thì nó đã không vì cậu mà đuổi theo...phải sống thôi thối như bây giờ...

Nam Đình tức giận nói, hai bàn tay găm chặt vào nhau, móng tay sắc cửa vào tay chảy cả máu. Gân xanh trên trán nổi lên, gương mặt vô cùng giận dữ

- Mình không ép em ấy đuổi theo mình... Cậu về đi, mình sẽ vào thăm em ấy sau

Kì Lân sau khi nghe xong gương mặt vẫn không chút cảm xúc, mang hàm ý đuổi khách rồi quay vào nhà

- Mặc Kì Lân, cậu đúng là đồ khốn . Đợi đến khi cậu vào thăm con bé liệu nó còn đợi được đến lúc đó hay không. Cậu là thằng khốn nạn, không có trách nhiệm . Coi như tôi chưa có một người bạn như cậu...

Nam Đình gương mặt giận dữ quay ra khỏi biệt thự của Kì Lân. Thậm chí khi đến đây cậu ta còn không mời anh vào nhà, còn không cho bước qua cổng. Em gái thì không quan tâm mấy may điều gì, gương mặt cậu ta chỉ có cảm xúc gì khi nghe Tiểu Diêu vì chạy theo cậu ta mà tai nạn, đang trong tình trạng nguy kịch cả.

- Mặc Kì Lân...tôi sẽ trả lại hết những gì mà cậu gây nên cho em gái tôi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vụ nổ kinh hoàng

Sau khoảng thời gian 1 tuần thoi thóp nằm viện, Tiểu Diêu chật vật trong con co giặt tại bệnh viện. Khoảng 2 tiếng sau con co giặt, Tiểu Diêu rời khỏi trần gian bước tới thế giới khác. Đó cũng là ngày mà Nam Đình gần như suy sụp. Sau ngày đó dường như thay đổi mình hoàn toàn, sống nội tâm trong bóng tối, quyết tìm một ngày trả cái đau khổ này lại cho người đã gián tiếp gây ra

...

Nghĩ tới khoảng thời gian em hấn chịu đau khổ dày vò thân xác mà Kì Lân giờ lại sống tốt hơn nữa bên cạnh còn có một người phụ nữ mà anh ta vô cùng yêu thương. Khi đó lòng anh nảy sinh ghen ghét mặc dù không biết mặt cô gái đó là ai, trông như thế nào. Nhưng hấn mặc kệ, dù cho có là " bố của ông trời " cũng phải chia rẽ bọn họ

8 năm trước, Công ty Hoàng thị gần như phá sản, là hấn đã giúp cho Hoàng thị xoay sở vốn và tìm nhà đầu tư. Cuối cùng, sau hơn một năm phục hồi kinh tế, Hoàng thị đã đi vào quỹ đạo và nằm trong top 10 công ty lớn trong nước.

Giúp Hoàng thị, ngược lại hấn muốn Hoàng Vân tiếp cận Kì Lân chia rẽ đôi uyên ương bọn họ. Nam Đình đã tạo cơ hội để Hoàng Vân học chung trường với Kì Lân, hơn nữa còn cùng lớp. Dĩ nhiên là Kì Lân hoàn toàn biết âm mưu này của họ nên cũng tham gia cái trò mèo vờn chuột này luôn. Nhưng anh không ngờ đến lại làm cho Tiểu Diệp của anh bị tổn thương tinh thần sâu sắc đến vậy

Reng reng

Là số điện thoại lạ, Kì Lân nhú mày

- Alo

Kì Lân bắt máy, một tiếng " hừ " lạnh bên đầu dây bên kia nhưng lại không nói gì. Kì Lân nghe tiếng hừ lại đôi mày liễu lại càng nhíu lại

- Là mày....

- Phải...nhận ra sao. Trí nhớ của mày tốt đấy

Nam Đình khinh bỉ. Anh ta vẫn như vậy, vẫn lạnh như băng. Nhưng bây giờ, anh không phải là Nam Đình 8 tuổi mà phải sợ trước khí thế của cậu ta cả

- Rốt cuộc cậu muốn gì...

Nam Đình, cậu ta gọi cho anh chắc chắn có mục đích.

- Cậu cũng biết mà, mục đích duy nhất của tôi là dày vò, làm cho cậu đau khổ... Sau đó,...bùm... hahahaha, cậu sẽ chết

Tút tut tut

Sau điệu cười man rợn của Nam Đình, cậu ta cup máy. Kì Lân hừ một tiếng

- Cậu sẽ không thực hiện được đâu

Buổi tối 3 ngày sau

- Rich đi báo với người của chúng ta...không cần sang đây nữa

Kì Lân ngồi trong phòng ngay ngắn, nghiêm túc nói

- Chủ tử...như vậy...

- Không cần nói nữa...làm theo lệnh của tôi. Hai cậu cũng về nước luôn đi, một mình tôi là được

Sau vài ngày suy nghĩ, Kì Lân đã thấy được điểm đáng nghĩ. Nam Đình cậu ta nói như vậy chẳng phải là đã lên kế hoạch sẵn sao. Anh không muốn liên lụy đến đàn em của mình, họ cũng là con người, cũng biết đau đớn và mệt nhọc. Cho nên anh quyết định một mình ở đây đối phó với Nam Đình. Dù gì hai người cũng từng là bạn thân. Anh tin cậu ta cũng vậy, sẽ không muốn giết chết anh một cách trắng trợn

- Không được...một mình chủ tử làm sao ứng phó nổi bọn người ấy. Như vậy sẽ cực kì nguy hiểm..

- Đến lời của ta người cũng dám cãi

Kì Lân đưa đôi mắt sắc bén quay sang nhìn Rich. Rich biết mình đã phạm phải sai lầm, ngay lập tức quỳ xuống

- Thuộc hạ không dám... thuộc hạ sẽ nghe theo lời chủ tử

- Lui đi

Kì Lân thở dài. Nếu anh đoán không nhầm. Nay mai thôi hắn ta sẽ hành động. Mà mục tiêu là nhắm đến anh. Anh đã điều tra, lần này hắn cũng chỉ mang 10 tên thuộc hạ thân cận. Chắc chắn hắn sẽ có âm mưu khác mà không phải đấu súng. Anh không thể mang anh em của mình ra để đặt cược được

12h đêm hôm ấy, đúng như lời anh nói bọn chúng không đấu súng mà dùng bom. Bọn chúng đã cài bom quanh khách sạn. Đây quả là một thủ đoạn tàn ác mà. Vì giết một người mà liên lụy tất cả những người ở trong khách sạn này

Tít tít tít

Đồng hồ đồng loạt trên các quả bom đã được khởi động. Thời gian trên đồng hồ là 5 phút. Chỉ 5 phút sau thôi, cái khách sạn hoa lệ này sẽ trở thành một đồng đồ nát

- Làm xong chưa

- Đã cài tất cả bom trên hệ thống của khách sạn. Đảm bảo không một ai sống sót

Thuộc hạ cũng cảm thấy rét run vì thủ đoạn của Nam Đình. Hắn ta giờ đây trở nên quá độc ác

- Người run cái gì

Rất nhanh Nam Đình đã phát hiện tên thuộc hạ có vẻ run run, nhìn thẳng vào mắt hắn ta mà nói

- Không..không có thưa chủ nhân

Mặc kệ hắn đi, chuyện bây giờ là Kì Lân, chỉ mấy phút nữa thôi thì đến cái xác của hắn ta cũng không còn

- Tiểu Diêu... chỉ một lúc nữa thôi, anh sẽ mang tên khốn đó xuống hàu hạ cho em

Sáng hôm sau

- Đêm qua khoảng 12h5p tại khách sạn X ở trung tâm thành phố Syria đột nhiên phát nổ. Hiện tại chúng tôi đang điều tra nguyên nhân dẫn đến cháy nổ. Theo thông tin, gần 300 người đã tử vong tại chỗ chưa xác định danh tính, 80 người bị bỏng nặng và còn nhiều nạn nhân khác bị kẹt trong khách sạn....

Tin dữ làm bọn người Rich và Roi đang trên máy bay nghe được, sắc mặt cắt không còn một giọt máu. Khách sạn X trung tâm thành phố Syria...Chủ từ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kí ức mơ hồ

1 tháng sau

- Tiểu Diệp, đi từ từ thôi con

Là tiếng của mẹ Diệp. Mẹ Diệp đang đỡ Diệp Nhi đi từng bước. Đúng vậy, Diệp Nhi đã tỉnh dậy được hai ngày. Do nằm lâu không vận động nên đi lại có chút khó khăn. Và đặc biệt là khi tỉnh dậy cô đã hoàn toàn quên mất hết kí ức. Khi tỉnh lại, Diệp Nhi không còn nhận ra ai, cứ ngơ ngơ ngác ngác làm cha mẹ vô cùng lo lắng. Hỏi bác sĩ thì nói rằng: trên não có máu bầm nên mới dẫn đến hiện tượng mất trí nhớ tạm thời, nhưng hiện tại máu đã tan hết cho nên chỉ cần có một thứ gì đó kích thích lại giác quan, tinh thần của cô thì sẽ nhớ lại, mọi người không cần quá lo lắng.

- Vâng thưa mẹ

Tiểu Diệp của bây giờ là một cô gái vô cùng ít nói. Đôi khi cứ thấy cô ngẩn người vì điều gì đó, nhưng khi hỏi thì lại lắc đầu nói không sao. Không biết có phải thần giao cách cảm giữa con bé với Kì Lân mà biết thẳng bé xảy ra chuyện không

Nhắc đến Kì Lân lại không khỏi thờ dài. Sau vụ nổ kinh hoàng tại thành phố X ở Syria đã phát hiện có rất nhiều người chết, trong số xác chết đó phát hiện một xác chết vô cùng giống Kì Lân, nhưng gương mặt đã bị cháy rụi. Đáng lẽ là họ vẫn còn hy vọng đó không phải là Kì Lân, nhưng thực tế chiếc vòng cổ có sò chiếc nhẫn kia đã làm mọi người hết hy vọng. Cha mẹ của Kì Lân cũng biết anh cô cùng quý trọng chiếc vòng cổ đó, luôn luôn đeo trên người. Chỉ là giấu đi sau lớp áo mà mọi người không có để ý đến thôi. Còn mẹ anh hoàn toàn biết, đêm nào trước khi ngủ cũng lúi nó ra ngắm.

Sau khi biết Kì Lân mất, mẹ anh đã khóc rất nhiều, khóc đến nỗi hai mắt xưng húp lên, rồi ngất lên ngất xuống. Cha anh nhiều lần an ủi nhưng vẫn không có tác dụng gì. Kì Lân mất, tất cả mọi người vẫn không ai biết gì, chủ có hai bên gia đình nhà Diệp Mặc biết, còn có Rich và Roi, nhưng vẫn im lặng để giữ kín bí mật này.

Về chuyện công ty và bang hội, cha Mặc đứng ra xử lí, nhưng người trực tiếp quản lí là Rich. Ông vô cùng tin tưởng Rich nên giao toàn bộ công việc quan trọng cho Rich. Ông đã chuẩn bị sẵn tâm lí khi giới truyền thông sẽ phát hiện ra Kì Lân không còn. Chắc chắn cổ phiếu sẽ rớt giá nghiêm trọng. Ông đã tính toán cho trường hợp xấu nhất. Ông sẽ bán công ty rồi khuyên góp cho trại trẻ mồ côi. Còn hai người sẽ về quê sinh sống, an hưởng những ngày tháng cuối cùng của tuổi già

- Tiểu Diệp, mau lại uống cốc sữa này đi

Sau khi Tiểu Diệp tỉnh lại, ngoài cha mẹ Diệp cảm thấy vui mừng còn có Pierre. Anh chăm sóc rất tận tình cho Diệp Nhi từ việc ăn uống đến đi lại. Anh thường dẫn cô ra công viên hóng gió để tinh thần thoải mái hơn.

- Cảm ơn anh

Diệp Nhi nhận lấy cốc sữa rồi uống. Vì uống bằng cốc nên hai bên mép dính một chút sữa. Pieree nhìn thấy, mỉm cười rồi dùng tay lau đi cho cô

- Tiểu Diệp...

- Hừm

- Anh sắp phải về Pháp rồi...

Pierre giọng buồn rầu nói với cô

- Vậy sao

Kì thật Diệp Nhi cũng cảm thấy hơi buồn, cô cũng biết suốt thời gian qua Pierre chăm sóc cho cô rất chu đáo.

- Ừm... anh hết thời hạn nghỉ phép rồi. Có lẽ 2 ngày nữa sẽ đi. Nhưng khi được nghỉ phép anh sẽ thường xuyên về thăm em

Vừa nói Pierre vừa ôm Diệp Nhi vào lòng. Hình như đây là lần đầu anh được ôm cô, cảm nhận được hơi ấm từ cô, thật chân thực

- Nhanh vậy sao, em có thể tiễn anh đi được chứ

Diệp Nhi ấn lồng ngực của Pierre ra, không phải là cô không muốn gần Pierre mà là cảm thấy không được quen. Từ khi tỉnh lại cô cảm thấy vô cùng bất an. Trái tim vô cùng trống rỗng như thể mới mất đi thứ gì đó. Cố gắng nhớ lại nhưng đáp lại chỉ là những cơn đau đầu, phải dùng thuốc giảm đau mới đỡ

- Tất nhiên

Pierre nheo mắt cô. Bất giác cô cảm thấy hành động này quen quen. Có một luồng sáng xoẹt lên đi qua não bộ của cô. Thấp thoáng là hình ảnh một đôi nam nữ. Trông họ rất hạnh phúc, nhưng cô không thể nhìn ra khuôn mặt của hai người họ. Chỉ nhìn thấy, người con trai đó nheo má cô gái, cô gái vì ngại ngùng mà gương mặt hình như có chút ửng hồng. Dần dần cô nhìn rõ được khuôn mặt cô gái đó.... là..là cô

- Áaaa...

Khi nhìn ra được khuôn mặt đó, Diệp Nhi bất giác ôm đầu vì đau. Gương mặt của cô gái đó là cô. Sao có thể, vậy còn người con trai đó..là ai. Liệu có phải là Pierre. Cô quay lại nhìn Pierre sau đó lắc đầu. Không phải, thân hình của hai người họ khác nhau

- Tiểu Diệp...làm sao vậy

Pierre nhìn Diệp Nhi ôm lấy đầu còn không ngừng lắc lắc. Chắc do thứ gì đó kích thích thần kinh của cô ấy, chẳng lẽ do cái nheo nheo mắt lúc nãy.

Pierre ôm lấy Diệp Nhi vỗ về

- Tiểu Diệp..hít thở đều. Đừng cố suy nghĩ nữa

Diệp Nhi dần dần bình tĩnh lại, hít thở dần dần. Cố gắng không suy nghĩ về những thứ đó nữa.

- Chúng ta vào nhà nhé

Diệp Nhi gật gật đầu

Sau đó Pierre bế cô lên phòng, đặt cô xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho cô

- Nghỉ ngơi một chút, tạm thời đừng suy nghĩ gì. Anh đi lấy thuốc cho em

Diệp Nhi tiếp tục gật đầu sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ. Pierre cũng ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận cho cô

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Pierre trở về Pháp

Nháy mắt cái hôm nay đã là ngày Pierre rời khỏi Thượng Hải trở về Pháp thực hiện tiếp nghĩa vụ của một đại úy. Có lẽ phải thời gian rất dài sau đó anh mới được nghỉ phép. Mà có lẽ anh cũng hết hy vọng với Diệp Nhi. Chỉ mong cô sẽ sớm tìm được hạnh phúc của mình. Như vậy anh cũng thấy vui rồi. Còn anh, sẽ làm một người đại úy mẫu mực, có lẽ cũng chẳng dám yêu thêm lần nào. Bởi trái tim này chỉ rung động một lần hay chăng. Tương lai cũng thật khó đoán mà!

7h30 phút sáng:

- Pierre! Đi đường bảo trọng

Diệp Nhi bây giờ đã đi lại bình thường được, sức khỏe cũng khá hơn. Hiện tại tất cả mọi người trong nhà đang đều ở sân bay "N" của thành phố tiễn Pierre trở về.

- Ừm...

Pierre nở một nụ cười gượng gạo sau đó tiến tới ôm Diệp Nhi

- Tôi đi rồi sẽ rất nhớ em. Nhưng mà biết làm sao đây, anh phải có nghĩa vụ bảo vệ tổ quốc.

Diệp Nhi cũng thuận đà ôm lấy anh. Khoảng thời gian mất trí nhớ, dù chỉ là mấy ngày ngắn ngủi nhưng Diệp Nhi cũng cảm nhận được sự quan tâm từ Pierre. Cô biết anh là người tốt, mà cũng biết anh có tình cảm với mình. Nhưng thật sự khi nhìn vào mắt anh, cô cảm thấy thực sự rất trống vắng, cảm thấy thiếu đi một thứ gì đó. Theo cảm nhận, cô chỉ coi Pierre như một người anh trai của mình. Một người anh trai yêu thương, bảo vệ, chăm sóc cho đứa em gái của mình

- Hức...huhuhu

Diệp Nhi khóc nức lên. Pierre làm trong quân đội. Trong đó không được dùng điện thoại thì lấy gì mà liên lạc. Và lại cũng chẳng mấy khi được nghỉ dài hạn như bây giờ cả.

Diệp Nhi khóc đã thấm ướt hai bả vai của Pierre. Chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng, những giọt nước mắt ấm nóng xuyên qua lớp áo thấm vào da thịt của Pierre làm anh cảm nhận được sự chân thật của nó. "Diệp Nhi vì mình mà khóc". Có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được hạnh phúc của mình. Đây chính là giọt nước mắt của hạnh phúc. Nhưng cũng chính nó là giọt nước mắt của sự chia lìa.

- Ngoan... đừng khóc nữa. Nếu có thời gian rảnh, anh sẽ viết thư cho em. Khi nào lấy chồng, đừng quên mời anh uống rượu mừng đầu đầy. Anh nhất định sẽ mang đến một bao "hồng bao" dày cộp.

Diệp Nhi huých bả vai Pierre. Gì chứ, cô còn chưa có người yêu thì lấy chồng cái gì. Mà cũng không biết ngày trước cô đã từng yêu ai không nhỉ? Nhưng không biết làm sao, khi nhắc đến người yêu trái tim cô tự nhiên co rút lại, cảm thấy nhói đau

- Sao vậy

Pierre thấy Diệp Nhi vò nhăn mảnh áo trước ngực, đôi lông mày thanh tú nhíu lại thì hỏi.

- Không có gì

Diệp Nhi lắc đầu buông tay nắm mảnh áo xuống, hít thở đều

Lúc này loa thông báo của sân bay cũng vang lên, chỉ còn 10p nữa chuyến bay sẽ khởi hành. Vì vậy cha mẹ Diệp cũng tiến đến chào tạm biệt

- Cảm ơn con thời gian qua đã chăm sóc Tiểu Diệp giúp ta. Còn có cả thời gian ở bên Pháp nữa...

Cha Diệp bước đến vỗ vai Pierre

- Không có gì ạ. Đây là con hoàn toàn tự nguyện

Pierre nở một nụ cười thoải mái. Được chăm sóc cho cô là tâm nguyện lớn nhất của anh. Là anh tự nguyện muốn bảo vệ cho cô. Mới đầu cũng chỉ đơn giản là không muốn mấy thằng ranh con quấy nhiễu người đẹp. Lại không giống Kì Lân, khi mới gặp Diệp Nhi là đã trúng phải "tình yêu set đánh". Pierre của trước kia là một hoa công tử, cô gái nào trong trường đại học cũ xinh xinh cũng đều là người yêu cũ của anh cả. Vì vậy, Diệp Nhi lúc đó ghét anh là phải thôi. Hôm nay không nhận được tình cảm của cô cũng là cái giá phải trả cho tính "hoa công tử" trước kia của mình

- Đi mạnh khoẻ. Về đến nơi nhớ báo bình an

Mẹ Diệp cũng tiến lên ôm Pierre một cái. Bà cũng rất cảm ơn Pierre. Bà biết Pierre thích Diệp Nhi nhưng lại nhiều lần bị Diệp Nhi từ chối. Vậy mà vẫn không từ bỏ, vẫn quan tâm chăm sóc và yêu thương con gái bà. Chắc chắn cậu ta là một người đàn ông rất là si tình nên mới vậy (□)

- Con sẽ, thưa hai bác

Loa thông báo lại một lần nữa phát lên, thời gian chỉ còn lại 5p, Pierre nhanh chóng chào tạm biệt mọi người sau đó lấp bóng tại cổng kiểm soát

"Tạm biệt Thượng Hải, Tạm biệt Trung Quốc. Không biết bao lâu nữa mới quay lại mảnh đất này". Pierre đưa tay sờ lên ô cửa sổ trên máy bay. Những đám mây trắng bồng bênh hoà cùng bầu trời xanh biếc. Nói thật đẹp thì đẹp nhưng rất chói mắt. Pierre thờ một hơi sau đó lấy chụp mắt kéo xuống ngủ một giấc. Không mấy tiếng nữa anh sẽ phải về nhà...

- Aizaaa...xin..xin lỗi. Anh có...có sao không

Pierre đang ngủ thì giật mình thức giấc vì thấy bóng rât ở đuôi. Mở chụp mắt ra anh thấy một cô gái khá xinh đẹp tay cầm chiếc khăn giấy đang định tiến lại chỗ anh. Bất giác anh lùi lại phía sau

- Xin lỗi...tôi không có ý làm đổ cafe lên người anh. Chắc bóng lấm...tôi...tôi vô cùng xin lỗi

Cafe??? Thảo nào anh thấy bóng rât ở phía đuôi. Hoá ra là có người làm đổ cafe lên.

- Không sao

Anh nhẹ nhàng đáp lại. Là đàn ông nên có nghĩa khí một chút. Chỉ là bị bắn chiếc quần âu và bị bóng rât phần đuôi. Vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại một chút là được

- Đề tôi giúp anh

- Không cần đâu, dù sao lỗi cũng không hẳn do cô

Pierre vừa nói vừa hất cằm tới chỗ nguyên nhân làm đổ cà phê. Là chân của một người đàn ông. Chắc là do anh ta đang ngủ thì duỗi chân ra. Cô gái này đang đi qua thì bị anh ta ngáng chân nên té ngã làm đổ cà phê vào anh

- Vậy... vậy cảm ơn anh

Pierre mỉm cười rồi bước vào nhà vệ sinh

Còn cô gái thì ngẩn người

"Đẹp... đẹp trai quá "

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sao người đó lại là em

Ra khỏi sân bay, Diệp Nhi muốn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe một chút. Dạo này cô thường cảm thấy đau đầu, muốn đi khám xem có ảnh hưởng gì không

- Cha, mẹ... con muốn đến bệnh viện kiểm tra một lát.

- Để chúng ta đi cùng con, con vừa mới khỏi bệnh, đi một mình rất nguy hiểm

- Không sao đâu, còn đi taxi đến là được. Chỉ một lúc rồi sẽ về

Sự thật là cô không muốn để cha mẹ lo lắng thêm cho mình. Việc cô sống người thực vật 1 tháng cha mẹ đã chăm lo cho cô không ít. Còn về việc làm sao mình lại mất đi ý thức hơn 1 tháng thì cha mẹ chưa nói. Mà cô cũng không muốn nhắc đến việc đau lòng đấy nữa

- Vậy được, con nhớ về sớm

Trước cổng bệnh viện Nhân Ái

Diệp Nhi bước xuống xe taxi rồi vào thang phòng khám

- Cháu chào bác

Diệp Nhi nhìn thấy bác sĩ thì cúi đầu chào theo quán tính. Bác sĩ nhìn thấy Diệp Nhi thì sửng sốt. Đây chẳng phải cô gái vào cùng với Kì Lân hơn 1 tháng trước sao

- Là cháu à! Ngồi xuống đi

Diệp Nhi đoán rằng trước khi nhập viện, bác sĩ này đã từng chữa trị cho cô nên mới biết cô

- Bác sĩ, cháu là bệnh nhân bị mất trí nhớ. Thời gian gần đây cháu thường rất hay đau đầu...

Bác sĩ lắng nghe cô kể về bệnh tình của mình, liên tục gật đầu như đã hiểu. Cô lại nói tiếp

- Trong những lúc đau đó, trong đầu cháu lại hiện ra hình ảnh của người nào đó... rất mơ hồ. Những lúc muốn nhìn cho rõ thêm, nhưng mà... càng nhìn, đầu lại càng đau thêm...

Hoá ra cô gái này mất trí nhớ. Người bác sĩ này không ai khác chính là Bác Lục. Bác Lục là người đã cấp cứu cho cô khỏi cơn nguy hiểm ở lần trúng đạn trước nhưng lại không phụ trách làm bác sĩ của các phòng bệnh mà chỉ cấp cứu thôi. Vậy cho nên bác không hề biết Diệp Nhi bị mất trí nhớ

- Trước hết, nguyên nhân bị mất trí nhớ của cháu là do có lượng máu bầm nhỏ trên não. Cái này, hôm chụp x-quang bác đã phát hiện. Chỉ là suy đoán sẽ bị mất trí nhớ tạm thời. Nhưng xem ra bác đã đúng. Hiện tại, máu bầm đã tan hết, những hình ảnh mơ hồ mà cháu thấy chỉ là những hình ảnh trong quá khứ với ai đó rất quan trọng hoặc thân thiết với mình. Hoặc cũng có thể là một kí ức đau thương nào đó....

Bác Lục tận tình giải thích cho Diệp Nhi. Tuy bị mất trí nhớ nhưng Diệp Nhi cũng khá hiểu

Đây chỉ là những triệu chứng của việc đang dần hồi phục lại trí nhớ mà thôi. Bác Lục kê cho cho một vài loại thuốc giảm đau để khi nào con đau đầu tái phát sẽ uống

- Khi nào con đau đầu tái phát chỉ cần uống 2 viên là được

- Vâng thưa bác... Vậy cháu xin phép trước

- Được

Ra khỏi cổng bệnh viện, Diệp Nhi tính bắt xe taxi trở về nhà. Hiện tại ngoài đường đang có rất nhiều xe phân khối lớn đang chạy đua với tốc độ nhanh, cô bất giác mỉm cười. Nhưng rồi một hình ảnh nào đó xoẹt qua não cô "có rất nhiều xe phân khối lớn...họ..họ còn có súng...aaaaa". Đầu cô đau quá, chóng mặt quá. Mọi thứ trước mặt như hư không. Trước mặt đều một màu đen, cô té xỉu...

Khi cô tỉnh dậy, trời đã chạng vạng tối. Trước mắt là một căn phòng màu trắng, hình như là...bệnh viện. Cô nhớ là cô đã ra khỏi bệnh viện rồi mà?

- Cô tỉnh rồi à

Là một giọng nói của người đàn ông từ phía sau. Cô quay người lại nơi phát ra giọng nói đấy

- Anh là...

Cô tò mò hỏi. Tại sao mình lại ở bệnh viện. Còn người đàn ông lạ mặt này là ai? Sao lại ở đây!

- Tôi đang vào bệnh viện, thấy cô té xỉu nên đưa cô vào luôn.

Người đàn ông cầm túi hoa quả đang chuẩn bị cầm dao gọt trái cây, không liếc cô một cái, bình tĩnh mà trả lời. Anh ta khá là lạnh lùng

Nhưng cô nào biết, anh ta đã để ý cô từ lúc ra khỏi bệnh viện. Anh chỉ tình cờ đi ngang qua vì công việc, ngày bình thường rất ít khi ra ngoài, nhưng vì chuyện quan trọng nên bắt buộc phải đi. Chỉ là khi đi qua đây, xe lại thùng lộp, nên đành phải xuống xe. Chỉ là không ngờ lại gặp được cô. Nhìn người con gái xinh đẹp diễm lệ bước ra từ bệnh viện. Mái tóc bị thổi tung vì gió, đôi môi chúm chím hé mở nụ cười nhìn về phía xe đua phân khối lớn. Hình ảnh đó, cô khiến anh bị hút hồn. Nhưng giây phút sau cô chuẩn bị ngã xuống, anh vội chạy lại đỡ lấy cô. Nhưng hình như cô đã bất tỉnh, vì vậy liền đưa cô vào bệnh viện nghỉ ngơi

- Cảm ơn anh đã giúp tôi. Giờ tôi có việc cần phải về nhà. Tạm biệt anh

Cô đang định rời giường cầm túi sách quay đi thì anh kéo lấy cổ tay cô lại

- Để tôi đưa cô về, dù gì có giúp thì giúp cho chót. Và lại ngộ nhờ trên đường về cô lại té xỉu thì sao

Mới đầu cô còn định từ chối. Nhưng sau nghe cũng đúng. Vì vậy liền gật đầu đồng ý

- Vậy được, làm phiền anh rồi

Chiếc xe của anh ta đã được sửa xong, đậu ở ngay bên lề đường bệnh viện. Anh ta theo cách lịch sự mà mở cửa rồi thắt dây an toàn cho cô. Nhưng mà, cái động tác này lại làm cô ngại. Vì để dập tắt đi không khí ngưng ngừng này, cô mở lời nói trước

- Tôi tên là Diệp Nhi, hôm nay cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy. Cho hỏi, quý danh của anh là gì? Để sau này có dịp..tôi sẽ đáp trả lần giúp đỡ này của anh

Kítttt

Anh ta đang khi nghe thấy cái tên Diệp Nhi thì bỗng dừng dừng xe lại

- Cô nói cái gì

- À lần sau nếu...

- Câu trước

Anh ta hình như rất giận dữ thì phải

- Tôi tên Diệp Tiểu Nhi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sẽ không phải trùng hợp như vậy chứ

Diệp Tiểu Nhi. Cô ấy là Diệp Tiểu Nhi sao...?

- Diệp Tiểu Nhi...Con gái của Diệp Chi Lăng. Có đúng không

Anh nghi hoặc nhìn vào mắt cô mà nói. Trái tim dường như đang cồn cào muốn lắng nghe đáp án...thịch thịch...thịch thịch

- Đúng vậy... anh biết tôi sao

Hai mắt Diệp Nhi tròn xoe, trong veo như không thấy đáy. Anh ta nhìn vào mà trái tim muốn nhũn ra. Sao lại là cô ấy chứ. Trái tim anh như gào xé, lần đầu tiên gặp được người con gái khiến trái tim thổn thức. Thật không ngờ rằng, người ấy lại là người mà chính mình muốn hại, còn lâm vào cảnh suýt chết. Nực cười...thật nực cười mà....

- Không có gì

Sau đó lại nhấn ga đi tiếp. Trên đường đi, anh ta im lặng chẳng nói gì cả. Vì vậy cô liền mình bắt chuyện trước

- Anh..tên gì vậy

Anh ta không buồn quay lại nhìn cô luôn, vẫn nhìn về phía trước mà lái xe. Nhìn cảnh này, khoe môi của cô giật giật. Sau đó nói tiếp

- Tôi chỉ muốn hỏi đề...nếu có dịp tôi sẽ trả ơn

Người đàn ông im lặng một chút sau đó mỉm cười lên tiếng

- Nam Đình

- Nam Đình...

Cô đang suy nghĩ gì đó, làm anh tưởng cô đã phát hiện gì đó. Chỉ sợ Kì Lâm đã nói về anh cho cô nghe. Dù gì hai người họ đã quen nhau hơn 8 năm. Chắc anh ta cũng phải kể một số chuyện hời hợt cho cô nghe chứ.

Nhắc đến con số 8 năm đó anh lại không khỏi phiền lòng. Anh chính là người hại chết Kì Lâm, chia cắt đôi uyên ương giữa họ. Lại là người cố ý hãm hại cô. Trong trí tưởng tượng của anh, lại tưởng tượng ra cô là người ngực to não phẳng. Thật không ngờ lại là một cô gái hiền dịu lại mang vẻ hồn nhiên như vậy. Đến mình còn vừa gặp đã yêu...

- Cô...nhận ra tôi sao

Anh vẫn đang lái xe, nhưng lái với một tốc độ khá chậm. Nhịp tim vẫn cứ đập thình thịch trong cái không gian này.

- Không có. Tôi và anh có từng gặp nhau sao

Anh thở dài một hơi. Cũng may mắn, chắc là do anh ta chưa nói cho cô biết

- Không

Anh lắc đầu rồi tiếp tục lái xe. Về đến biệt thự, anh ta thay đổi hẳn thái độ. Tháo nịt an toàn ra cho cô rồi bước xuống mở cửa xe cho cô

- Hôm nay...cảm ơn anh

- Vậy thôi sao

- Chứ phải cảm ơn làm sao

Cô hồn nhiên như vậy càng làm anh tăng lên cảm giác tội lỗi. Vậy cho nên, anh sẽ cố gắng đền bù những tội lỗi đấy. Mới đầu anh không nên lôi cô vào thù hận này. Dù gì cô cũng là người vô tội

Anh đưa tay vào túi lôi ra chiếc điện thoại ra. Mở khoá rồi đưa cho cô

Cô khó hiểu nhún mày

- Lưu số của cô vào đây. Lúc nào cần trả ơn tôi sẽ gọi

- À...

Cô gật đầu như đã hiểu, sau đó cầm chiếc điện thoại lưu số của mình vào

- Trả cho anh

- Được. Vậy tôi về trước

- Bye bye

Từ khi Kì Lân mất, Rich gần như đã hoạt động hết công suất của mình. Anh chưa được rảnh rỗi khi nào vì các đối tác liên tục gọi đến đòi gấp mặt Kì Lân. Các cánh nhà báo cũng nghỉ ngơi, vì sao lâu như vậy vẫn chưa hề thấy bóng dáng. Vì đề sử lí rắc rối này mà cha Mạc cũng phải ra mặt sử lí, nhưng cũng không giúp ích được gì cho lắm. Cổ phiếu liên tục rớt giá, công ty đang trong tình trạng rần rần mất đầu. Nhiều đối tác vì không gặp mặt được với Kì Lân còn tưởng là lừa đảo nên hầu hết đều hủy hợp đồng. Mà tổn thất lại chính công ty Mạc thì chịu tổn thất

- Sao rồi

Cha Mạc ngồi nghiêm nghị trên ghế chủ tịch, thấy Rich đi vào ngay lập tức hỏi

- Chủ tịch, có lẽ công ty chúng ta...không trụ được bao lâu nữa...Trừ phi

- Trừ phi làm sao

- Chủ tịch cũng biết, người bây giờ có thể xoay chuyển được sự việc chỉ có "Chủ tử "...

Sau đó lại nói tiếp

- Chủ tịch có nghĩ đến, "Chủ tử " có khi nào vẫn còn sống không

Câu nói của Rich cũng làm cha Mạc suy nghĩ.

- Ta chỉ tìm được 1 cái xác chết giống với chủ tử, khuôn mặt đã bị hủy dung hoàn toàn không xác định. Chỉ có vòng cổ và nhẫn là giống. Có khi nào phụ nhân nhận lầm thì sao. Trên thế giới thiếu gì đồ giống nhau..

Rich kể ra một loạt dẫn chứng, cha Mạc nghe xong cũng có phần nào xúc động. Nếu như con trai ông còn sống vậy thì quá tốt rồi. Nhưng vấn đề là, nếu như có còn sống vậy 1 tháng qua nó ở đâu? Tại sao không về nhà. Ông có phần miên man nửa tin thật, nửa không tin. Thật sự bây giờ, đầu óc ông rất rối

- Ta hiện tại đang rất rối. Bây giờ cho người điều tra, xét nghiệm ADN xem người có có phải Kì Lân không. Rồi chúng ta sẽ tính tiếp

Bây giờ chỉ còn cách xét nghiệm tử thi mà thôi. Đã qua một tháng, không biết xác chết đó đã được đưa đi hoá táng hay vẫn giữ trong phòng đông lạnh. Bây giờ chỉ còn cách tìm đến bệnh viện xem mà thôi

- Đã rõ, tôi sẽ đi làm ngay

Sau đó Rich rời khỏi căn phòng và đến ngay bệnh viện. Nếu như tử thi đó đã được đem đi thiêu thi vẫn còn một cách. Anh có thể xin mẫu xét nghiệm trước đó của tử thi này làm xét nghiệm mà. Như vậy sao lại không nghĩ ra chứ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nhớ lại chuyện cũ

Một ngày mới lại bắt đầu, bao nhiêu phiền muộn đều sẽ tan biến. Hôm nay Diệp Nhi dậy từ rất sớm, nổi hứng đi chạy tập thể dục. Ánh nắng nhẹ nhàng của sáng sớm chiếu khẽ lên khuôn mặt đang đỏ ửng vì chạy. Cô đã chạy gần 1 vòng quanh công viên rồi. Ước chừng cũng phải gần 10km. Giảm tốc độ lại, hai tay chống gối cô thở phì phò

- Uống nước đi

Bỗng có giọng nói đằng sau lưng cô quay đầu lại nhìn

- Là anh à

Cô nở một nụ cười thật tươi rồi nhận lấy chai nước uống

- Cảm ơn anh

Cô uống vài hớp nước, thật sự rất nóng nha. Chạy gần 10km chứ không phải ít, cái bụng buổi sáng không ăn gì, bây giờ tiêu tốn calo như vậy liền đánh trống kêu

- Ơc..ơccc

Thật sự bây giờ cô chỉ muốn có một chiếc ổ để mà chui xuống. Sớm không kêu, muộn không kêu lại đi kêu vào đúng lúc này. Thật quá mất mặt

- Hi...tại buổi sáng chưa ăn gì nên...tôi hơi đói...

Cổ vừa nói vừa ngượng ngịu....mất mặt quá..mất mặt quá

- Thật trùng hợp...tôi cũng đang đói. Chúng ta đi ăn đi, tôi biết có quán ăn này rất ngon

Dứt lời, anh nắm lấy tay Diệp Nhi kéo đi về phía trước. Diệp Nhi thấy anh nắm lấy bàn tay cô kéo đi mà chẳng thấy có tư vị cảm xúc gì. Đúng là con người lạnh, đến cả tay cũng lạnh.

Quán ăn mà Nam Đình dẫn Diệp Nhi đến là một quán ăn nhỏ ở ngõ hẹp, cách khá xa khu đô thị. Trông anh ta cũng là con nhà giàu có, đến quán ăn nhỏ như này cũng thật thú vị. Và lại cô cũng thích những nơi như thế này, bình dị, náo nhiệt

- Hai vị, mời ngồi mời ngồi

Bà chủ quán trông cũng trạc 55-57 tuổi rất nhiệt tình. Xem ra cũng có vẻ là người dễ tính. Nhưng mà lại nghĩ đối với khách hàng không xem là thượng đế, mà khinh khách thì có ma nào đến. Ấy...sao cô lại suy nghĩ lung tung cái gì vậy

Ngồi xuống chiếc bàn khá cũ bằng gỗ trông cũng có vẻ nghiêng ngả cô chằm chằm cười nói

- Không ngờ công tử như anh cũng đến những nơi như này sao

- Hồi nhỏ tôi thường đến đây ăn vào những lúc tan trường

Anh nói đến đây khuôn miệng không khỏi dương lên một nụ cười. Ngày ấy ba người: Nam Đình, Kì Lân và Tiểu Diệu cũng hay tới đây ăn sau mỗi giờ tan học. Bà chủ ngày ấy cũng chỉ 35-36 tuổi. Gần như ngày nào 3 người cũng tới đây ăn món mì canh trứng và trứng vịt lộn. Đây vốn là món ăn khoái khẩu nên cả 3 người đều ăn rất nhiều. Lâu ngày ăn ở đây nên đã thành khách quen. Chỉ là nhiều năm đến đây chắc bà chủ không còn nhận ra nữa, cũng đã 18 năm mà, lớn lên phải thay đổi, bà chủ năm nay cũng đã ngoài 50 rồi

- Vậy sao... tôi hồi nhỏ cũng thường trốn đi ăn những món này. Nhưng hầu hết đều bị cha bắt gặp và không cho ăn. Nói là vệ sinh kém, nhưng tôi nghĩ, người bình thường ăn được, sao mình lại không. Lúc đó tôi cũng chỉ muốn ước mình được như người ta. Có cha mẹ dẫn đi ăn những món ăn rất bình dị, nhưng tôi thấy họ rất ấm cúng

Từ lâu cô đã có cái mơ ước đấy rồi. Từ nhỏ cha mẹ đã để cô lại cho bà Vú chăm sóc. Hai người hết sang Pháp lại về Thượng Hải sử lí công chuyện. Chẳng mấy khi bàn ăn có đầy đủ gia đình cả. Nhưng mà cũng không hiểu sao những lúc mình đi ăn đồ vặt lại bị phát hiện và bị lỗi về (Na: xin chia buồn cùng chị)

- Chẳng phải bây giờ được ăn sao. Gọi đồ ăn nhé

Thì ra cô cũng chẳng được một tuổi thơ trọn vẹn gì. Bất giác anh thấy tim mình giật giật, nhói nhói. Thật không ngờ dù chỉ là chuyện cũ của cô thôi mà trái tim anh không tự chủ được thấy đau rồi.

- Được. Bà chủ...cho tôi 2 bát mì canh trứng

- Cô cũng thích ăn mì canh trứng sao?

- Ừm... hồi nhỏ tôi rất thích món này. Nhiều lần phải nhờ quán gia mua đồ về làm cho nhưng mà vẫn không ngon bằng ăn ngoài

Thật không ngờ cô cũng có sở thích giống anh. Cùng thích ăn mì canh trứng. Cứ tưởng dẫn cô đến đây cô sẽ chê bai đủ thứ. Nhưng không nghĩ đến cô lại thích đến như vậy. Đây đúng là lần đầu anh gặp được người giống như cô. Những người phụ nữ ngoài kia chỉ ham danh lợi, tiền tài của cải của anh. Vậy cho nên anh cực kì căm ghét, thật muốn tránh xa những con đĩ giai đây ^.^

- Khoan đã. Cô nói bị mất trí nhớ, sao lại nhớ chuyện hồi nhỏ

- Là do mọi người trong nhà kể. Thường thì người ta mất trí nhớ sẽ kể lại những chuyện ngày trước của mình để kích thích lại giác quan. Tôi cũng nằm trong số đó.

Ra là vậy

- Mì canh trứng đến đây, chúc cô cậu ăn ngon miệng

Bà chủ tươi tắn bê hai tô mì canh trứng ra. Nhìn tô mì thơm phức bay hơi nghi ngút mà cô không khỏi thèm thuồng. Cầm đôi đũa lên, xé vỏ ni lông bọc đũa rồi trực tiếp gắp đũa mì đang nghi ngút khói lên người

- Oaaa...thật thơm quá

Sau câu nói cô trực tiếp bỏ đũa mì vào miệng mà ăn ngấu nghiến

- Từ từ thôi... có ai dành mắt của cô đâu

Nhìn cái hành động đáng yêu đến chết người của cô mà anh không khỏi buồn cười. Cũng cầm đôi đũa lên, xé vỏ lớp vỏ ni lông rồi từ từ thưởng thức mì

- Này Nam Đình... quán ăn này thật ngon. Tôi muốn đến ăn lần nữa...à không nhiều lần nữa

Nói xong mà cô không khỏi ngẩn người. Ý của cô như vậy chẳng phải là muốn đến đây với anh ta nhiều lần nữa sao

Tự dưng Nam Đình dịch người lại gần chỗ cô, mặt đối mặt. Nhìn ở góc độ gần, anh ta cũng thật là đẹp trai nha. Mắt to 2 mí, đôi lông mày thanh liễu, sống mũi cũng khá cao...nhưng mà trong tiềm thức của cô anh ta vẫn không thể bằng được một người...là ai ta

Thấy cô mãi suy nghĩ gì đó, anh lấy tay quệt đi chút nước sốt còn dính trên miệng của cô

- Nghĩ gì đó

Rồi cốc nhẹ lên trán cô một cái nhẹ. Nhưng trong não cô lại xoẹt qua hình ảnh tương tự như vậy. Là cô cùng với một người đàn ông, vô cùng tình cảm. Cô cố gắng nhìn thật rõ người đàn ông nhưng dần dần hình ảnh đó biến mất đi. Cô không thể nhìn ra được khuôn mặt đó. Chỉ nghe anh ta nói câu "Tiểu Diệp" trông rất quen tai

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Miệng chó không mọc được ngà voi

Nam Đình nhìn biểu hiện của Diệp Nhi có hơi lạ nên cúi gần lại lay lay người cô

- Có sao không vậy

Đầu Diệp Nhi có hơi choáng, hơi thờ có chút đờn đập, nhịp tim đập không kém, mắt hình như có chút mập mờ khó nhìn

- Tôi cảm thấy không khỏe, tôi muốn về trước

- Vậy tôi đưa cô về

Thấy tình trạng này giống với lần trước, Nam Đình đứng lên muốn đưa Diệp Nhi về.

- Không cần đâu. Tôi tự về được, tôi sẽ đi taxi

Không hiểu tại sao mấy bữa nay, khi con đầu đầu ập đến là kèm theo với biểu hiện mất của cô mờ dần đi

- Vậy để tôi gọi taxi cho cô nhé

- Vậy cảm ơn anh

Diệp Nhi nở ra một nụ cười nhưng nhìn khuôn mặt của cô có chút phờ phạc, trên trán còn lấm tấm mồ hôi

- Hôm nay rất cảm ơn anh, nơi này ăn rất ngon, rất hợp với khẩu vị của tôi

Đứng bên cạnh cửa xe taxi, Diệp Nhi cảm ơn vì bữa ăn hôm nay.

- Không có gì, lần sau đến nữa là được

Nam Đình mỉm cười. Anh hy vọng được mỗi ngày được ở cạnh cô. Cũng hy vọng cô đừng nhớ lại để quên hẳn đi Kì Lân mà cho anh một chỗ chứa trong trái tim.

- Vậy tạm biệt

Diệp Nhi vui vẻ ngồi lên chiếc xe taxi

- Cô gái, trông cô khá mệt mỏi. Có cần tôi đưa đến bệnh viện kiểm tra không

Lên xe, tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy khuôn mặt cô nhợt nhạt, tài xế thì tốt bụng muốn hỏi cô có muốn đi bệnh viện, nhưng cô lắc đầu từ chối

- Không cần đâu ạ. Bác cứ về thẳng biệt thự Diệp thị là được

Diệp Nhi từ chối, cô còn phải về nhà thay đồ để tới công ty làm việc. Cô đã nghỉ việc lâu lắm rồi, nay bệnh cũng đã khỏi thì phải đi làm thôi.

- Cô gái, tới nơi rồi

Tài xế nhẹ nhàng đánh thức cô dậy. Trời ạ, sao dạo này cô dễ ngủ mà cũng dễ bị đánh thức dậy vậy.

Cô lấy tiền ra đưa cho tài xế rồi cúi đầu cảm ơn

- Cô gái, thừa tiền rồi

- Không sao, bác cứ cầm lấy ạ

Cô cảm thấy bác tài này là một người cực tốt, coi như là lộ phí thêm đi

- Nhưng mà....

- Tạm biệt bác

Bác tài chưa kịp nói xong câu mà Diệp Nhi đã chạy tót vào nhà rồi. Tài xế mỉm cười, dạo này ít khách đi xe bác quả thật cũng không kiếm được. Hôm nay lại được vị khách có tâm như vậy. Số tiền dư này đủ mua vài hộp sữa bột cho con rồi □□

- Tiểu Diệp...nhớ em chết mất thôi...Sao tự dưng nghỉ làm mấy tháng vậy

Trưởng phòng Lâm Mạn vừa thấy cô thì chạy tới ôm tới tấp. Diệp Nhi thì dờ người chẳng hiểu gì chớp chớp mắt liên tục

- Tiểu Diệp yêu quý của chị...em chớp mắt cái gì vậy

Cả phòng mọi người đều nhìn cô với ánh mắt kì lạ. Biểu hiện này là sao, cô nghỉ làm cũng ngót 5 tháng nhưng chẳng hiểu sao lại không bị đuổi việc nữa. Khi gặp lại mọi người khi cứ như người trên trời rơi xuống ý "chớp chớp mắt và không nói gì"

Trong khi mọi người đang nhìn cô, mong muốn từ cô một câu trả lời. Cô đáp

- Tôi quen mọi người sao

Câu trả lời khiến mọi người trong phòng "há" muốn rớt cái cằm xuống, trên đầu có vài con quạ đen bay qua kêu quạc quạc

Còn riêng Diệp Nhi, cô cứ ngỡ mình đây là lần đầu tiên đến công ty làm chứ. Sáng nay khi đi làm mẹ cô còn đưa cho cô cái kính áp tròng, bảo "ngày trước con hay đeo cái này ra ngoài". Cô cũng vâng vâng dạ dạ mà đeo lên luôn

- Way...Tiểu Diệp, chơi trò mắt tích ngót ngét 4 tháng. Giờ quay lại gần mọi người vui không

Một nhân viên nam trong phòng lên tiếng. Ngày trước khi đi làm Diệp Nhi là người vui tính nhất, hay giúp đỡ mọi người. Rất được người khác yêu quý. Trừ con mụ Hoàng Khánh đáng ghét đó

- Cô ta thì nhớ cái gì chứ. Không chừng được trai bao bấy nhiêu tháng no nên quên hết mọi người

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo xuất hiện. Con mụ này xuất hiện, Diệp Nhi cảm thấy cực kì ngứa mắt. Nhan sắc thì gọi là có chút đấy, nhưng mà ăn nói sao lại khó nghe vậy. Cô không nhìn được lên tiếng

- Miệng chó không mọc được ngà voi. Cô bị ngứa mồm ả

Lập tức tất cả mọi người trong phòng đều mắt chữ A, mồm chữ O. Trời đất, Diệp Nhi là đang chửi đầy sao. Quá độc miệng mà, từ trước tới nay chưa từng thấy đáng về xù lông này của cô. Thật là mở mang tầm mắt

Hoàng Khánh khi nghe cô nói vậy mà tức điên người. Không làm gì được mà phải quay lại chỗ làm việc của mình

"Diệp Nhi, cô giỏi lắm. Cứ đợi xem, bây giờ tôi đã là phó phòng. Xem ngày tháng sau này tôi trị cô như thế nào. Hừ. Tưởng chơi Hoàng Khánh tôi là dễ. Món nợ ngày hôm nay tính sổ với cô sau "

- Tiểu Diệp...không ngờ cô cũng độc miệng quá. Khiến tôi phải mở mang tầm mắt rồi

Một nam nhân viên khác cũng không nhịn được lên tiếng tán thưởng. Cái con mụ Hoàng Khánh này cũng được coi như là cái gai trong mắt mọi người rồi. Quá chanh chua

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mất trí nhớ là có thật sao ? Tôi cứ ngỡ chỉ trong phim mới có

- Tiểu Diệp...không ngờ cô cũng độc miệng quá. Khiến tôi phải mở mang tầm mắt rồi

Một nam nhân viên khác cũng không nhịn được lên tiếng tán thưởng. Cái con mụ Hoàng Khánh này cũng được coi như là cái gai trong mắt mọi người rồi. Quá chanh chua

Diệp Nhi trở về vị trí làm việc của mình. Sau khi mất trí nhớ, cô dường như chả kiêng nể ai khi xúc phạm hay chế giễu mình (Na: nhưng mà em thích). Cô có phần lơ mơ, hình như trước khi mất trí nhớ, cô có làm việc ở đây rồi

- Mọi người, trước kia em từng làm việc ở đây sao?

Hà! Tất cả mọi người trong đầu đều xuất hiện một dấu chấm than to đùng. Trưởng phòng Lâm Mạn tiến đến sờ sờ trán cô

- Không nóng. Quái lạ thật. Tiểu Diệp, em có mắc bệnh gì trong người không?

Lâm Mạn cảm thấy thật kì quặc, mới đó 5 tháng thì làm sao mà quên được mọi người. Con người chứ có phải động vật đâu mà nói là vừa gặp đã quên ta

- Tiểu Diệp, đừng nói là đến bọn tôi mà không nhận ra nha. Máy bữa ở nhà vui chơi đến mức nú lẩn rồi hay sao

Chị nhân viên ngồi ngay cạnh bàn cô lên tiếng. Hồi trước hai người thường xuyên vừa làm việc vừa trò chuyện với nhau, nói chung là cũng rất thân thiết

- Xin lỗi mọi người, thật ra...5 tháng trước em bị tai nạn...mất trí nhớ

Diệp Nhi có phần hơi rụt rè e ngại. Hình như trước đây cô từng làm ở đây, nhìn xung quanh nơi này cô cũng cảm thấy rất quen mắt. Ánh mắt của mọi người trông cũng không có phần giả dối. Mà cô nói dối cô cũng chẳng để làm gì cả...Cô e ngại là vì, mọi người đều rất nhớ cô, mà cô...còn không nhận ra họ. Trên đời này sao lại còn xuất hiện cái bệnh mất trí này chứ

- MẤT TRÍ NHỚ...

Mọi người trong phòng hô to lên. Đúng vậy, vì là lần đầu nghe thấy mà. Bình thường chỉ trên tivi mới thấy, không ngờ ngay cả ngoài đời cũng có luôn

- Tiểu Diệp, em bị mất trí nhớ...thật ả

Lâm Mạn tròn to mắt, mất trí nhớ..lần đầu tiên cô nghe thấy căn bệnh này

Diệp Nhi gật gật đầu, thấy vậy anh chàng ngồi bên cạnh nghe ngóng bấy giờ nhảy chồm chồm lên

- Tiểu Diệp, mất trí nhớ cảm giác thế nào... có bị đau hay tê liệt phần nào không. Hiện tại không nhớ được gì thật sao. Ôi trời ả, tôi đang nằm mơ đấy chứ. Thật sự là có bệnh mất trí nhớ thật sao

Anh nhân viên này tên A Sâm, khi nghe thấy bệnh lạ là mất trí nhớ thật thì há hốc miệng ra. Anh ta có sở thích hay viết những bài báo để kiểm thêm chút

ít thu nhập cho gia đình. Với tin tức này chắc anh ta cũng kiếm được kha khá đây

- A Sâm à, nghiêm túc một chút đi

Lâm Mạn lên tiếng nói

- Tiểu Diệp chắc chắn cũng mệt mỏi rồi sao em không nghỉ ngơi thêm rồi hãy đi làm

- Đúng rồi đấy, sao cô không nghỉ thêm đi

Chị A Lục ngồi kế bên cô cũng lên tiếng

- Em đã nghỉ 5 tháng rồi, bây giờ cũng phải vận động chân tay đi làm thôi

- Vậy cho tôi hỏi câu ngu ngu tí. Cô nói bị mất trí nhớ quên hết bọn tôi, sao vẫn nhớ được mình làm ở đây?

Ừ ha, cô cũng không nghĩ tới. Mẹ của cô chỉ nói cô được nhận làm vào công ty, và làm ở văn phòng này. Cô cứ nghĩ đây là lần đầu làm việc tại đây chứ

- À, do mẹ em nói. Tại mẹ không nói em đã từng làm việc ở đây

Diệp Nhi hơi ngượng ngịu gãi gãi gáy. Lí do này củ chuối quá, nhưng mà nó lại là sự thật...mẹ chỉ nói như thế, còn đưa cho cô cái kính khó coi này chết đi được

- Ô, cô bịa đặt lí do hay quá. Nhưng mà tôi nói này, nếu cô mất trí nhớ thật thì ở nhà đi. Cô đi làm có hiểu gì không mà đòi làm. Hừ...

Hoàng Khánh ngồi vắt chân, tay cầm giữa móng tay, cười mỉa mai nói

Từ cách nói của Hoàng Khánh, Diệp Nhi đã cảm thấy có ác cảm với cô ta rồi, cái tài ăn nói của cô ta quả thật là có một không hai

Diệp Nhi cười hếch hép, hai tay vòng trước ngực

- Mất trí nhớ, nhưng đầu óc vẫn hoạt động bình thường. IQ vẫn cao, không như ai đó

- Cô...

Hoàng Khánh tay chỉ thẳng vào mặt Diệp Nhi tức nghẹn mà không nói nên lời. Cô dám nói IQ của cô ta thấp. Đá thật mạnh vào chiếc bàn làm việc, cô ta giận dữ hô to

- Làm việc đi, đừng có lười biếng

Dứt lời cả phòng đều cười ha hả một trận thật to. Cô ta quá mất mặt mà, chỉ tội nghiệp cho chiếc bàn bị cô ta đá móp mất một mảng. Đúng là "giận cá chém thớt mà"

- Cười cái gì. Coi chừng tôi báo cáo với phó giám đốc trừ lương hết của mọi người

Cô ta càng nói càng làm mọi người cười đến kinh thiên động địa. Cô ta nói phó giám đốc sao. Cả phòng ai chả biết phó giám đốc và trưởng phòng Lâm đang hẹn hò chứ. Định tố giác phòng này lười làm việc sao, nếu vậy người bị trừ lương nặng nhất và phạt nặng nhất là Lâm Mạn rồi. Phó giám đốc Hàn Siêu chắc chắn sẽ bảo vệ cho Lâm Mạn rồi thay vì chấp nhận lời tố giác nhỏ xiu xiu này, chỉ nói chuyện có 15p thôi. Nên mọi người mới cười một trận lên như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bị mất mặt

- Thôi được rồi, được rồi. Mọi người tập chung làm việc đi

Trưởng phòng Lâm Mạn vỗ tay lên tiếng. Đúng là cô có sơ xuất thật, muộn mất 15 phút liền.

- Giải tán giải tán

Vậy là mọi người ai về chỗ người đó, căn phòng làm việc lại trở nên yên lặng chỉ còn tiếng gõ phím máy tính mà thôi

Diệp Nhi ôm đầu sầu não, công việc 5 tháng nghỉ ngơi chất đầy đồng như vậy sao. Cứ tưởng rằng nay là ngày đầu đi làm nên sẽ nhàn rồi một chút chứ

- Tiểu Diệp, cực cho cô rồi. Công việc của 5 tháng rất nhiều đó

A Sâm vừa nói vừa đặt chồng sổ sách "rầm" một cái xuống bàn. Diệp Nhi nhìn thấy chồng sổ sách này mà hoa hết cả mắt. Là một chồng tài liệu cao khoảng 50cm. Cô phải xử lý hết đồng này sao

- Mau làm đi, nhìn cái gì. Nội trong ngày hôm nay cô không làm hết chỗ này, tôi sẽ nộp đơn đuổi việc cô

Hoàng Khánh ngồi bên cạnh nhếch mép cười khinh bỉ. Cái đồng này có một trăm cái mắt cô ta cũng không có đọc và xử lý được hết. Diệp Nhi, xem ra lần này cô bại dưới tay tôi rồi

- Trong ngày hôm nay phải làm xong...

Diệp Nhi thốt lên, 1 ngày với cái đồng này. Cô ta là đang chèn ép người quá đáng sao, chỗ tài liệu này ít nhất phải một tuần cô mới có khả năng làm xong. Và lại cô vừa mới đi làm, việc tiếp thu còn chưa được hiệu quả cao.

- Đúng vậy, trong ngày hôm nay...nếu không...

Hoàng Khánh tiến lại gần ghé sát vào mặt cô, sau đó nói tiếp

- Cô chết chắc...Hahahaah

Diệp Nhi tia con mắt giận dữ vào Hoàng Khánh. Cô ta nghĩ chỉ với cái chức phó phòng nhỏ bé mà đã cậy mạnh ức hiếp người quá đáng sao. Trước kia không biết hai người có xích mích gì với nhau hay không. Cũng có thể trước đây cô hiền lành mà cô ta được nước lấn tới. Nhưng bây giờ cô tuyệt đối không để ai ỷ hiếp mình và gia đình cả. Hoàng Khánh, để xem lần này tôi dạy dỗ cô ra sao

- Này, này...tôi là phó phòng đây. Cô..cô định làm gì. Cô muốn bị đuổi việc à...áaaaa

Hoàng Khánh thấy Diệp Nhi đang bước đến với vẻ mặt vô cùng ghê gớm thì bắt đầu hoảng sợ. Chân đi giày cao gót lùi lùi lại đằng sau chẳng may ngồi thọt lôm lôm vào thùng rác to bị mất nắp đằng sau. Giấy rác dưới thùng vì có lư gió từ Hoàng Khánh mà bay toát loạn vào mặt cô ta

- Hahahaha....

Nhìn thấy cảnh này cả phòng được một phen cười sặc sụa. Cô ta bây giờ nhìn trông rất thảm thương và...buồn cười. Trên người mặc toàn đồ hiệu mà ngồi trên bông đồng rác. Thật khiến cho người ta mở mang tầm mắt

- Cười...cười cái gì. Còn không mau đỡ tôi dậy

Lập tức mọi người im lặng. A Sâm thấy vậy định tiến lên đỡ cô ta xuống nhưng bị Diệp Nhi cản lại

- Kệ cô ta....cho cô ta ném thử một lần nhục nhã đi

- Nhưng mà...

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm

- Diệp Tiểu Nhi...cô

Hoàng Khánh nghiêng răng nghiêng lợi, ngồi ở tư thế này cô ta tê mỏi hết cả chân tay, nếu không mau, cô ta còn bị thọt lôm xuống dưới. Vốn dĩ có người đến giúp vậy mà con khốn Diệp Nhi kia lại cản

A Sâm nghe Diệp Nhi nói cũng có chút động lòng. Hoàng Khánh bình thường cũng không coi ai trong cái phòng này ra gì cả. Nhưng mà để Diệp Nhi chịu toàn bộ trách nhiệm anh cũng hơi ái ngại.

Lại quay sang nhìn Hoàng Khánh, cô ta trông thật thê thảm. Mặc đầm công sở, gương mặt cũng được cho là xinh xắn, hai chân vắt lên thành thùng rác, hai tay cũng phải bấu thật chặt vào thành nếu không...hậu quả sẽ là "âm"

Biết ngay là cô ta sẽ chịu đựng không được bao lâu mà. Cả người cô ta chui thọt xuống thùng rác. Chắc chắn...vô cùng thê thảm

- Khụ khụ...

Cô ta ho khù khụ do bụi bặm trong thùng rác không ngừng chui vào mũi cô ta. Đúng lúc ấy, phó tổng Hàn Siêu bước vào

- Có chuyện gì vậy

Hàn Siêu tính đến xem em gái mình một chút, nhân tiện ngắm cô bạn gái xinh đẹp của mình thì thấy trong phòng là một mảng hỗn độn. Hình như ở đây vừa có cãi nhau, giấy tờ quanh thùng rác bay khắp nơi, còn có bụi bặm nữa

- Cứu...cứu tôi

Là tiếng kêu yếu ớt của Hoàng Khánh trong thùng rác. Hàn Siêu thấy vậy nhủ mày tiến lại gần " sao lại có người trong thùng rác "

- Khụ khụ, phó tổng...giúp...tôi

Hoàng Khánh chật vật trong thùng rác, vừa cố gắng phát lên từng tiếng là một đồng bụi bắn bay vào miệng cô ta

Hàn Siêu tiến đến thì thấy Lâm Mạn trong thùng rác thì đến lời cô ta ra ngoài

- Chuyện này là sao

Hàn Siêu nổi giận, tại sao trong công ty lại xuất hiện chuyện này chứ. Là ý đồ đồng hiếp yếu sao

- Phó...phó tổng

Mọi người trong phòng không khỏi một phen rét run. Phó tổng đương đầu kiểm tra đột suất. Xem ra phen này bọn họ tiêu đời rồi, chỉ còn nhờ vào Lâm Mạn thôi

- Chị Lâm Mạn...

Mọi người cùng hướng mắt về phía Lâm Mạn. Mà Lâm Mạn cũng không dám lấy chuyện công vào tư nên cũng lắc đầu sợ sệt

- Nói đi

Giọng Hàn Siêu không to nhưng có vẻ lạnh lẽo mang một phần run run

- Là...là Tiểu Diệp

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Sao lại là Mụ la sát

- Nói đi

Giọng Hàn Siêu không to nhưng có vẻ lạnh lẽo mang một phần run run

- Là...là Tiểu Diệp

A Sâm thật cũng không muốn nói ra Tiểu Diệp. Anh biết quả này Tiểu Diệp thật sự không xong rồi. Đụng đến phó phòng bị phó tổng bắt được. Anh thật sự cũng không muốn khai Tiểu Diệp ra nhưng mà anh cũng không muốn mình bị mất việc. Ở nhà một mình nuôi mẹ già con thơ. Tiền lương của A Sâm là nguồn kinh tế duy nhất của gia đình. Vậy cho nên là " Tiểu Diệp à, thật lòng xin lỗi cô "

Phó tổng Hàn Siêu khi nghe tới cái tên Tiểu Diệp này thì dờ người ra, không để ý đến sát khí bùng bùng phía sau. Quay đầu lại, không..phải chứ. Sao lại là cái " mụ la sát đấy ". Hàn Siêu nuốt nước bọt đến ực một cái, lần này thảm rồi, thảm thật rồi.

- Phó tổng, ngài nhất định phải làm chủ cho tôi. Tôi dù gì cũng là phó phòng vậy mà cô ta lại đối xử với tôi như vậy...hức hức

Hoàng Khánh được đỡ lên đứng bên cạnh phụ họa lại làm Hàn Siêu sợ xanh mặt. " Cái chức phó phòng của cô thì là cái gì chứ..mau cầm cái miệng thú của cô lại..hại chết tôi rồi "

- Phó tổng..tùy anh xử lí

Nuốt nước bọt đến ực cái, hình như Diệp Nhi bảo anh cứ xử theo phép. Nhưng mà theo anh, Diệp Nhi không bao giờ là người đi gây chuyện cả. Trừ khi đụng vào cái mụ la sát này

- Tiểu...à không. Cô lên phòng tôi. Lâm Mạn...cô là trưởng phòng, theo tôi lên luôn

Nói ra mấy từ này chỉ hy vọng khi về được toàn mạng. A di phò phò...Dẫn theo Lâm Mạn lên là cái lưng để chống đỡ khỏi cơn bão tố phong ba mà Diệp Nhi chuẩn bị mang tới. " Tiểu Mạn, xin lỗi em."

Diệp Nhi cùng Lâm Mạn lên phòng phó tổng làm Hoàng Khánh tức anh ách. Sao không xử lý luôn tại đây, đuổi việc luôn cô ta. Cần gì phải lên phòng phó tổng chứ

- Phó phòng Hoàng...cô nên đi thay đồ tắm rửa đi. Hồi quá

Nhân viên trong phòng không thể ngửi nổi mùi hôi hám từ người cô ta bốc lên, không nhìn được lên tiếng. Cô ta giờ trông rất thảm hại vậy mà vẫn còn mặt dày đứng đây. Chắc, mũi cô ta bị điếc hay sao đấy, không ngửi được mùi thơm ngàn năm có một từ người mình phát ra sao

Nghe câu nói này mà hai mắt Hoàng Khánh dán chặt lên người nhân viên nữ vừa nói ra lời này. Tức giận cúi xuống lấy giày cao gót ra ném thẳng vào mặt nhân viên

- Cảm ơn...muốn đuổi việc như con khốn kia à

Chiếc giày cao gót đập thẳng vào trán nhân viên nữ kia khiến nó rí máu

- Phó phòng...cô quá đáng rồi đấy, tôi chỉ nói sự thật. Không tin cô hỏi mọi người xem. Còn nữa, tôi sẽ kiện cô vì tội đánh nhân viên

Nhân viên nữ bước ra khỏi phòng, dưới gần 20 con người trong phòng. Cô ta không còn cách nào chối được, lần này cô ta coi như xong đời rồi. Cũng chỉ tại lúc này quá kích động. Khốn kiếp, nếu bị đuổi việc thật thì cô sống thế nào đây. Một nơi tốt như Diệp thị không thể nào mất việc được.

- Cô đứng lại... tôi...tôi xin lỗi. Lúc này..nhất thời do kích động. Mọi tổn thất tôi xin chịu..chỉ là... cô đừng báo cáo chuyện này với cấp trên. Được chứ

Nhân viên nữ đi ra đến cửa thì bị tiếng gọi của Diệp Nhi gọi lại. Nhân viên quay người lại cười khinh bỉ

- Hoàng Khánh phó phòng. Cô đã ngưng công việc lâu lắm rồi. Cũng đã đến lúc nên nhường lại vị trí này cho người khác. Người như cô chỉ xứng đi làm " gái điếm " mà thôi

Nhân viên tức giận tuôn hết những lời nói cay độc ra. Nhìn cô ta lâu rồi, cùng lắm hôm nay cả hai nghỉ việc, cô cũng sẽ có thời gian mà về chăm sóc mẹ già.

- Cô..cô đứng lại...đứng lại đó

Nhân viên vẫn tiếp tục tiến đến phòng chủ tịch. Hoàng Khánh chân đi giày cao gót chân đi đất, cả người hôi hám chạy theo nữ nhân viên

Ra đến sảnh chính Hoàng Khánh trở thành tâm điểm của mọi người. Ở đâu xuất hiện ra con ăn mày này vậy....

Vừa vào đến cửa Diệp Nhi đã ngồi ngay vào chiếc ghế phó tổng, mà Hàn Siêu chỉ biết im lặng chuẩn bị nghe phong ba bão táp. Lâm Mạn không hiểu gì, sao Tiểu Diệp lại ngồi ghế phó tổng, còn Hàn Siêu, anh ấy lại không có phản ứng gì

- Chiếc kính này phiền chết được

Diệp Nhi tháo chiếc kính xuống. Lập tức Lâm Mạn cảm thấy choáng ngợp. Tại sao, tại sao Tiểu Diệp tháo kính xuống lại thay đổi chóng mặt như vậy. Đường như không còn nhận ra nữa, người phụ nữ trước mặt này quá xinh đẹp

- Mụ la sát...À không Tiểu Diệp. Có gì từ từ nói...bình tĩnh

Nhìn cái vẻ mặt của Diệp Nhi khiến cho Hàn Siêu sợ đến tái mét mặt. Hàn Siêu này không sợ trời, không sợ đất. Chỉ sợ duy nhất cái mụ la sát này thôi. Cho nên, mụ la sát à đừng làm cái vẻ mặt đấy nữa

- Việc...việc này là sao. Hai người, quen biết nhau sao

Lâm Mạn run run lên tiếng. Hai người này quen biết nhau, nếu vậy chẳng phải Diệp Nhi có thân thể không đơn giản. Rốt cuộc là ai chứ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Em muốn có cháu

- Việc...việc này là sao. Hai người, quen biết nhau sao

Lâm Mạn lên tiếng. Hai người này quen biết nhau, nếu vậy chẳng phải Diệp Nhi có thân thể không đơn giản. Rốt cuộc là ai chứ

- Cái đó... đúng vậy

Diệp Nhi thiết nghĩ cũng không có gì phải giấu Lâm Mạn cả. Dù gì cũng là chỗ chị em thân thiết

- Tiểu Diệp là em họ của anh. Cha của Tiểu Diệp chính là chủ tịch của Diệp thị này. Diệp Chi Lăng

Hả. Không phải là thật chứ. Vậy là trước giờ cô là thân thiết với con gái chủ tịch sao??

- Chị dâu, suy nghĩ gì vậy. Yên tâm, em rất yêu quý chị. Tên Hàn Siêu này mà có bắt nạt chị, em sẽ bẻ cong hẳn

Diệp Nhi vừa nói còn không quen quăng cho Hàn Siêu một cái liếc mắt

- Bê...bê cong. Diệp Tiểu thư à, đừng đe dọa tâm hồn trong sáng của tôi mà

Hàn Siêu ôm lấy lồng ngực mình. Từ từ tiến sát lại Lâm Mạn dựa lên bờ vai của cô

- Bảo bối, chị dâu em muốn anh mất đi giống nòi...

Đưa đôi mắt ngây thơ quá độ nhìn Lâm Mạn. Mà Lâm Mạn khoe miệng con cong lên. Cái quái gì vậy, Hàn Siêu từ khi nào trở thành con nít vậy. Mau trả lại Hàn Siêu ga lăng phong độ đẹp trai lại cho cô

- Áaaa...mụ la sát, muốn anh tuyệt chủng hay sao...

Diệp Nhi không thể nhìn nổi cái vẻ mặt điên rồ này Hàn Siêu, chóng mặt quá liền sút cho anh ta một phát từ đằng sau mông

- Em là đá cái mông. Chỗ đó tuyệt chủng được sao??? Há...

Lại một phát đá nữa. Thật tội nghiệp cho cái mông của Hàn Siêu. Phải nói thật là quá nhục mặt cho Hàn Siêu mà, bị con gái chân yếu tay mềm đá mông. Nhưng phải làm sao đây, anh ta rất sợ mụ la sát này

- Aaa, không...không có là anh lỡ mồm

- Coi như biết điều

Diệp Nhi hừ lạnh một tiếng sau đó quay sang nói với chị dâu tương lai của mình

- Nếu sau này cái tên này bắt nạt chị. Em sẽ sút chết hẳn ta...Còn anh, không đối xử tốt với Lâm Mạn, tôi bẻ gãy nhà anh

- Được...được

Lâm Mạn há mồm tròn mắt. Không ngờ Hàn Siêu nghe lời Diệp Nhi như vậy. Cũng coi như cô có phúc có được em chồng như vậy đi

- Hai người tính bao giờ đám cưới đây..Em muốn có cháu đó nha

What. Không ngờ Diệp Nhi hung dữ ban nãy lại thay đổi cảm xúc nhanh như vậy. Khiến cơ mặt của Lâm Mạn và Hàn Siêu giật giật

Thấy hai người chưa trả lời, Diệp Nhi ngoắc ngoắc tay kêu Hàn Siêu lại.

- Hai người vẫn chưa tiến triển gì sao

Diệp Nhi hỏi câu này làm cho Hàn Siêu đờ người. Cô em gái của anh đang hỏi theo ý đen hay ý gì đây. Lắc lắc đầu, lại làm Diệp Nhi thất vọng lấy tay tát mạnh vào lưng

- Kém vậy sao. Hai người bao nhiêu tuổi rồi

Rồi quay sang nói cho cả Lâm Mạn nghe

- Như vậy đi, em sẽ đi nói với hai bác. Hai người cũng đã quen nhau lâu, cũng yêu nhau. Vậy cho nên.....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ăn cơm trước kẻo

Diệp Nhi cũng cảm thấy khá vui khi giải quyết được cái chuyện tình cảm của họ. Cô đã đi nói với cha mẹ của Hàn Siêu rồi

- Hai bác, chắc hai bác không biết cái tên Hàn Siêu kia ra ngoài sáng bấy làm con gái nhà người ta có bầu rồi mà còn chưa chịu cưới. Cứ giữ ở mức quan hệ người yêu như vậy, hai bác định để cháu yêu dấu của mình sinh ra không được khai sinh theo họ cha sao

Hai người họ khi nghe thấy nhắc đến cháu là vui đến mức phát khóc. Còn chẳng phải bắt hai người họ mau chóng làm đám cưới. Còn không quên lấy mình ra đe dọa

- Mà đám cưới không cưới Lâm Mạn về, mẹ chết cho mà xem

Thật ra Hàn Siêu cũng rất muốn rước Lâm Mạn về nhưng mà còn phải xem ý Lâm Mạn ra sao. Không ngờ mẹ lại thuac giục như vậy, còn nói không muốn con cháu lạc đàn gì đó. Hàn Siêu chẳng hiểu gì hết. Chẳng hiểu lại là do Diệp Nhi bày trò. Nhưng mà trước mắt phải làm hài lòng bà mẹ của mình đã

- Được được. Con đồng ý, con và Tiểu Mạn sẽ làm đám cưới

Mẹ của Hàn Siêu sau khi nghe được câu trả lời mong muốn thì vội muốn dẫn con dâu tương lai đến bệnh viện kiểm tra xem cháu bảo bối của mình có khoẻ mạnh

- Bác gái, không cần đâu ạ, nó...rất khoẻ

Trời ạ, cô đâu có mang thai đâu chứ. Nhưng bác gái cứ nhằng nhằng đòi đến bệnh viện kiểm tra. Thôi cũng được, để bác gái biết cô không mang thai. Lại được hoãn đám cưới lại như vậy cũng tốt, hiện tại cô chưa muốn kết hôn, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt

Không ngờ đến bệnh viện bác sĩ lại nói rằng thai nhi được 5 tuần tuổi rồi, hơn nữa còn rất khoẻ mạnh. Câu nói này làm trấn động tinh thần của cả Lâm Mạn lẫn Hàn Siêu. 5 tuần, vậy chẳng phải lần đó. Vậy là hai người có bảo bối thật sao, sao cô lại không có biểu hiện gì chứ

Vậy là bà mẹ nào đó đã lên sẵn kế hoạch bắt hai người mau chóng kết hôn vào tháng sau. Còn mang luôn Lâm Mạn đến nhà chăm sóc, nghỉ luôn việc ở công ty. Giờ chỉ cần làm bà Hàn ở nhà ăn uống ngủ nghỉ mà thôi. Như vậy sẽ không phải mau chóng thành heo sao. Điều này cô thực sự không muốn chút nào hết

- Em đã nói rồi mà, chị là mang thai.

- Sao em biết

- Giác quan thứ 6 của em nhìn thấy sinh linh trong bụng của chị

Lâm Mạn nhủ mày, Diệp Nhi là đang kể chuyện cười

- Bỏ về mặt đó đi, xấu lắm. Cả đời làm cô dâu 1 lần, phải thật xinh đẹp lên nào

Đúng vậy, hôm nay là ngày cưới của Lâm Mạn và Hàn Siêu. Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, bụng Lâm Mạn cũng có có phản hồi nhô nhô ra. Nếu còn không cưới sớm, bụng to ra khi mặc váy cưới sẽ rất xấu

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-1: Đám cưới của Hàn Siêu và Lâm Mạn (1)

Hôn lễ của Lâm Mạn và Hàn Siêu được tổ chức ngay tại sân sau của biệt thự. Không khí cũng vô cùng lãng mạn, hôn lễ này chỉ mời người trong gia đình và đối tác làm ăn quan trọng. Vì đơn giản là Lâm Mạn không muốn làm quá, chỉ cần hai người hạnh phúc mãi bên nhau là được. Đơn giản, ấm cúng, có sự chứng kiến của hai bên gia đình như vậy là đủ

- Anh Hàn chúc anh và chị dâu trăm năm hạnh phúc

Người lên tiếng chúc phúc chính là Khả Ngân, người đi bên cạnh không ai khác là Lục Khải. Hai người họ đi năm châu bốn bể, du lịch khắp nơi để hưởng thụ những năm tháng của tuổi trẻ.

Thuở trung học ba người Diệp Nhi, Hàn Siêu và Khả Ngân thường xuyên tụ tập, chơi cùng nhóm hội với nhau. Dĩ nhiên trong đám cưới của Hàn Siêu thì Khả Ngân phải trở về rồi. Còn về Lục Khải, dĩ nhiên là đến với thân phận bạn trai của Khả Ngân rồi

- Cảm ơn em Khả Ngân. Em cũng lớn rồi, còn định để người ta chờ đến bao giờ nữa

Hàn Siêu hếch cằm về phía Lục Khải đang đứng. Khả Ngân ái ngại đưa đôi mắt chim ưng liếc Hàn Siêu

- Liếc anh cái gì, còn không mau coi chừng lúc mất đường có mà ngồi khóc

Lại đưa mắt nhìn về mấy cô con gái của đôi tác đang nhìn chăm chăm Lục Khải với con mắt hình ngôi sao

Nhìn thấy vậy Khả Ngân liền tiến lại khoác lấy tay Lục Khải

- Thử xem

Phi...trong lòng cũng đang run run mà cố tình mạnh mẽ. Khả Ngân à, nhớ giữ chắc bạn trai...

- Sắp đến giờ rồi, anh vào đón cô dâu của anh. Hai đứa cứ tự nhiên

Không để ai nói thêm câu nào, Hàn Siêu bước những bước đi dòn dập về phía phòng trang điểm cô dâu

- Em nói chị nghe này, nếu tên Hàn Siêu dám bắt nạt chị, em sẽ đánh chết hắn...

Ừc, Diệp Nhi à, Hàn Siêu đây mới là anh của cô đấy. Lòng nôn nao sắp chết muốn đón cô dâu ra lễ đường thì nghe thấy mấy lời này của Diệp Nhi mà "lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa". Sao tôi luôn là đối tượng để cô Diệp bắt nạt vậy

- Tiểu Diệp à, còn chưa biết ai sẽ bị bắt nạt đâu. Sao em lại có thể nhẫn tâm nói những lời như vậy với anh của mình chứ. Nói này, chị dâu em rất bạo lực đó...

- Thật sao, vậy chị Lâm Mạn này, không nên lấy những người yếu đuối như vậy đâu. Trước khi chưa làm lễ chị phải suy nghĩ cho kĩ

Xong liếc sang khuôn mặt Hàn Siêu, hahaha mới như vậy mà đã đen xì rồi. Nhếch nhếch mày lên nhìn Hàn Siêu với khuôn mặt đầy khiêu khích

- Diệp...Tiểu...Nhi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58-2: Đám cưới của Hàn Siêu và Lâm Mạn (2)

Nghe ngữ điệu của Hàn Siêu không giống như anh ta đang đùa. Thôi bỏ qua vậy, dù gì hôm nay cũng là ngày đại hôn của hai bọn họ

- Anh định bỏ cô dâu thật à, đến giờ làm lễ rồi đấy

Lâm Mạn từ nãy đến giờ im lặng giờ mới lên tiếng

- Đi thôi

Hàn Siêu hừ lạnh, nếu không phải cứ gặp ánh mắt giết người của mẹ la sát này anh lại sợ thì đâu có để cô được nước mà lần tới.

Lâm Mạn khoác tay ba của mình tiến vào lễ đường. Con đường thẳng phía trước có Hàn Siêu đang đứng uy nghiêm trước đó. Một thân âu phục màu trắng, bông hồng đỏ thắm cài trước ngực, tóc vuốt keo tỉ mỉ. Lâm Mạn cười rơi một vài giọt nước mắt. Hôm nay cô chính thức có chồng, hạnh phúc đang ở ngay trước mắt cô. Một phần cũng hơi buồn vì phải xa cha mẹ.

Hôm nay Lâm Mạn mặc chiếc váy cưới dài màu trắng tuyết. Thân váy được thiết kế tỉ mỉ phù hợp với kích cỡ bụng của cô (do mang thai ấy mà), đính xung quanh là viền ngọc trai chói sáng. Phần trên được thêu lớp chỉ trắng to tằm là hình long phụng bay lượn, phần tay là kiểu trễ. Tà váy thiết kế xoè rộng đính thêm khá nhiều viên pha lê trái tim lấp lánh trông vô cùng lộng lẫy

- Ta giao con bé lại cho con, hãy đối xử tốt và trân trọng con bé, đừng làm nó tổn thương nhé

Cha Lâm Mạn dầm dẫm nước mắt trao tay Lâm Mạn cho Hàn Siêu. Hai ông bà chỉ có duy nhất đứa con gái, gả cho tấm chồng tốt hai ông bà coi như cũng được vui lòng

- Con nhất định

Hàn Siêu mỉm cười cầm lấy tay Lâm Mạn sau đó quay lại đối diện với Mục Sư bắt đầu làm lễ. Hai người đọc lời tuyên thệ sau đó trao nhẫn cưới. Suốt quá trình, Lâm Mạn không nói một câu, mà nước mắt cứ thỉnh thoảng lại tuôn ra. Hàn Siêu nhìn thấy mà đau lòng, tiến lại lau nước mắt cho cô

- Ngoan, rồi sẽ thường xuyên trở về nhà mà...

Ôm lấy Lâm Mạn vào lòng, Lâm Mạn lại nghĩ trong đầu. "Chỉ sợ các người không cho tôi đi mà bắt đầu kế hoạch tẩm bổ cho tôi thành con heo béo ụ ấy"

Tiếp theo là phần quan trọng mà cô gái nào FA cũng muốn tham gia "bắt hoa cưới". Truyền thuyết kể lại rằng khi bắt được hoa cưới của cô dâu thì người người đó sẽ là người tiếp theo kết hôn. Vậy cho nên ai cũng muốn tham gia trò này để tìm một nửa của mình.

- Ném đi ném đi....

Khá nhiều người đứng dưới reo hò, Lâm Mạn xoay người lại ném hoa

- Hoa đâu rồi..??

Diệp Nhi đang đứng nói chuyện với Khả Ngân, hai cô nàng này nói chuyện rất là rôm rả, cộng thêm Lục Khải đứng bên cạnh phụ hoạ mà cười liên tục. Không hiểu vì sao đã muốn tránh cái trò chơi này rồi mà lại bay vào lòng cô được. Vì sao ư! Đương nhiên là Lâm Mạn cố tình rồi.... Cái này là kế hoạch sẵn rồi

- Ô...

Diệp Nhi khó hiểu thốt lên, cô không cần hoa, cô không muốn lấy chồng

- Xem ra Diệp Nhi của chúng ta sắp được rước và dinh rồi

Lâm Mạn tiến đến cười nháy mắt với cô. Diệp Nhi khó hiểu lắc đầu

- Em làm gì đã có người yêu, vậy ai rước em chứ

- Kia kia..

Lâm Mạn chỉ tay ra hướng cổng, nơi có một người đàn ông trên tay đang cầm bó hoa, ăn mặc rất lịch sự, nhìn về hướng này. Hình như...đang chuẩn bị tỏ tình

Lục Khải thấy một màn như vậy lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, chỉ nghe thấy bên kia là tiếng gió, âm lạnh đến 0 độ khiến anh rùng mình

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hình dáng quen thuộc

- Nam Đình...

Là Nam Đình, sao anh ấy lại xuất hiện ở đây. Nhưng trông dáng vẻ kia...lại còn cứ nhìn chăm chú vào cô.... không phải như cô đang nghĩ chứ

Nam Đình cầm bó hoa hồng nhưng đỏ thắm tiến đến. Trông vẻ mặt của anh có vẻ căng thẳng. Đúng vậy, là anh căng thẳng. Tội lỗi mình gây ra với Diệp Nhi không hề nhỏ, xén hại cô chết. Tuy mọi người không ai biết mặt anh, nhưng lỡ như một ngày họ biết mọi chuyện thì sao. Anh tự cười khổ, thờ dài một hơi, anh sẽ đối xử với cô thật tốt để đền bù tội lỗi mình gây ra.

Căng thẳng quá, anh bước gần đến chỗ cô. Diệp Nhi có lẽ đã đoán ra được điều gì, gần đây Nam Đình thường có những cử chỉ thân mật cùng cô. Hình như anh ta "thích cô", nhưng mà Diệp Nhi không cảm nhận được chút hơi ấm gì từ anh, trái tim mỗi lần như vậy liền cảm thấy thất vọng. Cảm tưởng như nếu như cô đáp lại Nam Đình sẽ có một thứ gì đó biến mất, rất kì lạ.

Khoảng cách của Nam Đình và Diệp Nhi gần lại, Nam Đình bỗng dừng quỳ xuống trước mặt cô rồi lấy từ trong túi ra chiếc hộp hình trái tim nhưng màu đỏ. Diệp Nhi lùi lại phía sau một bước nhỏ, như không tin vào mắt mình. Nam Đình là đang cầu hôn cô, trời ạ cô phải làm sao đây...

Màn cầu hôn này làm sao mà bỏ qua mắt mọi người được, tâm điểm của buổi lễ này giờ là cô cùng Nam Đình. Phải làm sao đây...

- Diệp Nhi...xin hãy cho anh một cơ hội được chăm sóc em...được chứ

Nam Đình quỳ một chân xuống, mở nắp hộp nhưng ra là một chiếc nhẫn có viên kim cương to và sáng chói. Nam Đình đưa đôi mắt cực kì nghiêm túc nhìn cô. Thật sự cô muốn từ chối à...nhưng lại không cách nào mở mồm được. Phải làm sao đây, làm sao đây...

- Em...em

Cô lúng túng hai tay bấu chặt vào váy không biết phải làm sao cả. Mở miệng từ chối sợ mắt mặt anh, dù gì đây cũng là chỗ đông người. Mà nếu chấp nhận thì... cô không yêu anh...vậy phải làm sao mới hợp lí

- Đồng ý đi... đồng ý đi

Mọi người xung quanh cũng hô theo theo, vỗ tay liên tục lại càng làm cô thêm rối. Hai bàn tay ra mồ hôi liên tục, người cô có cảm giác lạnh lạnh

- Tiểu Diệp... đồng ý đi để người ta quỳ như vậy đến khi nào nữa

Lâm Mạn lên tiếng phụ hoạ, cô không hề biết chuyện tình cảm ngày trước của Diệp Nhi và Kì Lân nồng thắm như vậy. Bên cạnh chỉ có Hàn Siêu rơi vào tư thế trầm mặc, Khả Ngân và Lục Khải như thể đang chờ đợi ai đó xuất hiện mà hết nhìn nhau lại nhìn ra phía cổng chính

- Em..

- DIỆP TIỂU NHI

Từ ngoài có tiếng gọi, Diệp Nhi nhìn ra. Là một người đàn ông cao ráo, nhưng cô không nhìn thấy mặt anh ta. Anh ta một thân đồ đen, gương mặt che bởi chiếc mũ lưỡi trai. Nhưng càng nhìn cô càng cảm thấy người đàn ông này có phần quen thuộc, anh ta càng bước lại gần, nhịp tim lại vì thế mà đập càng lúc càng dữ dội... khó thở quá. Anh ta, rốt cuộc là ai

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Anh ...là ai

Hình dáng anh ta rất quen thuộc, nó rất giống...đúng rồi...rất giống bóng dáng cô cùng người đàn ông trong mơ. Nhưng rốt cuộc anh ta là ai??

Tất cả mọi người đều quay lại phía người đàn ông. Hàn Siêu hình như đã đoán được người đàn ông kia là ai thậm chí cười, mặt Nam Đình xuống sắc mà nghệt ra. Lục Khải và Khả Ngân thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng đến kịp..

Người đàn ông từ từ tháo chiếc mũ lưỡi trai của mình ra. Mái tóc được cắt tỉa rất gọn gàng, gương mặt không góc cạnh nhưng pha một chút gì đó mềm mại.

Người đàn ông này không ai khác chính là...Kì Lân

- Diệp Tiểu Nhi, em dám đồng ý sao?

Người đàn ông lên tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Nhi, không chút biến sắc

- Anh...là

Diệp Nhi nghi hoặc

- Cô gái đáng chết, ngay cả tôi cũng không nhận ra

Gân xanh trên trán Kì Lân nổi lên, anh đang trong thời gian chữa trị nội thương lại nghe Lục Khải nói cái tên Nam Đình suýt giết chết cô, bây giờ lại mặt dày đến tởm..

Kì Lân tiến đến nắm lấy bàn tay kéo cô đi, lực nắm của anh rất mạnh (anh à cô ấy bị mất trí nhớ đó, làm sao nhớ ra anh @@) làm tay của Diệp Nhi đau:

- Anh làm gì vậy...aa đau quá, thả tay ra...aa

Nhưng Kì Lân vẫn vậy, cơn ghen tức đã lên đến đỉnh điểm. Cái cô gái này, nếu như anh không đến kịp liệu có phải sẽ chấp nhận lời cầu hôn của Nam Đình hay không. Chỉ ít gì anh cũng là hôn thê của cô đấy. Hơn nữa, hắn ta... Tức chết anh mà

Mọi người xung quanh không dám ho he gì, ánh mắt của Kì Lân cứ như dọa người vậy. Chả hỏi ai mà muốn lại gần chứ. Khả Ngân và Lục Khải thờ ra

một hơi họ quên mất chưa nói cho Kì Lân biết Diệp Nhi bị mất trí nhớ. Vốn rằng Khả Ngân định lên cản Kì Lân lại, nhưng cái tên khôn kiếp Lục Khải này lại giữ cô lại

- Cứ kệ họ đi, có tác động từ Kì Lân chắc chắn Tiểu Diệp sẽ nhanh lấy lại trí nhớ hơn

Khả Ngân nghe nói cũng đúng nhưng mà

- Không được, sẽ có thảm họa đấy

- Yên tâm, Lục Khải này lấy tâm thân này ra bảo đảm Tiểu Diệp sẽ toàn mạng trở về

Khả Ngân nhắm mắt

- Biến thái

.....

Từ lúc Nam Đình thấy Kì Lân bước vào là như chết sống. " Cậu ta, vẫn còn sống. Sao lại như vậy "

Nhìn Kì Lân nắm tay Diệp Nhi ra khỏi lễ đường mà tim anh thắt lại, nhưng cũng chỉ chôn chân tại chỗ. Anh đâu có quyền gì chứ. Nếu như Kì Lân đã trở lại, há không phải anh ta sẽ nói sự thật cho Diệp Nhi biết, chính anh là người suýt nữa hại chết cô sao

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Yêu em sâu sắc

- Anh đang làm cái gì vậy, mau buông tôi ra....

" Người đàn ông này trông gương mặt cực kì hung dữ, cứ vậy mà tóm chặt tay cô rồi kéo lên chiếc siêu xe của mình. Vậy mà mấy lũ bạn khôn kiếp, ông anh họ yêu quý của mình cứ như vậy để người này dẫn cô đi. Chết tiệt thật..."

Kì Lân mở cửa xe ra, nhét Diệp Nhi vào trong

- Thả tôi...ơ

Chưa kịp nói xong câu đã bị Kì Lân áp bờ môi xuống, cạy mạnh hàm răng ra mà hôn tới tấp. Diệp Nhi vô cùng khó thở mà đắm đuối vào lồng ngực Kì Lân mấy cái thật mạnh... nhưng đáng tiếc sức phụ nữ so với đàn ông thì chả là gì cả. Mãi cho tới khi cảm nhận được người bên kia sắp không thở nổi nữa mới buông ra

- Diệp Tiểu Nhi...em thật là một kẻ phụ tình. Mới rời xa tôi một thời gian mà dám vượt tường sao

Kì Lân ở cự li gần, đôi mắt dán chặt vào mắt cô, mỗi khi anh cất lên tiếng nói, bờ môi của hai người sẽ chạm nhau. Cô e thẹn mà lùi người lại phía sau một chút

- Anh đang nói cái gì...bậy bạ vậy. Tôi nào quen biết anh cơ chứ

Hít vào một luồng khí lạnh, chết cô rồi. Nhìn đôi mắt hiện lên đầy tơ máu, trông rất giận dữ. Đáng sợ quá...

- Tôi...tôi...tôi bị mới bị mất trí nhớ làm...làm sao mà nhận ra anh được..ơ chứ!!

- Mất trí nhớ?

Kì Lân nghi hoặc nói, chết tiệt hai cái con người chết tiệt kia lại không nói cho anh biết cô bị mất trí nhớ. Lục Khải, Khả Ngân hai người chết chắc

Cốc cốc

Ngoài cửa có tiếng gõ, Kì Lân cho hạ cửa kính xe xuống

- Chủ nhân, người đã quay lại. Hiện tại tình hình công ty không mấy ổn định, chủ nhân...mọi việc chỉ trông chờ vào người

Người đang cung kính nói với Kì Lân chính là Rich. Chuyện Kì Lân còn sống chỉ duy nhất 3 người biết: Rich, Lục Khải và Khả Ngân...ngoài ra ai cũng đã nghĩ Kì Lân đã chết. Ngoài ra còn có ngôi mộ nằm ở bãi tha ma. Trên bia mộ khắc tên " Mạc Kì Lân " (Anh chưa chết mà đã có mộ thờ cúng

haizzz)

- Được, Rich, mau triệu tập các cổ đông lại.. 1h sau bắt đầu họp

- Thuộc hạ đã rõ

Rich rời đi, Kì Lân lái xe về phía ngoại thành. Nơi có một căn biệt thự lớn, đây chính là ngôi biệt thự cũ của Kì Lân: nơi mà họ từng sống chung.

.....

Không hiểu vì sao khi Diệp Nhi cùng Kì Lân ở một chỗ, cô lại có một cảm giác quen thuộc như vậy. Khi anh hôn cô, cô cảm nhận được nó không phải cảm giác lạ lẫm. Nó... rất quen thuộc, trong tiềm thức mơ hồ cảm nhận được nó rất quen thuộc. Bất giác cô sờ tay lên môi, lại cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh liên tục. Trong không gian im ắng, gần như có thể nghe thấy được nhịp tim đập của cô

Kì Lân lái xe đánh mắt nhìn cô đang mãi xi ngốc sờ lên môi. Dù mắt trí nhớ nhưng ít nhất thứ cảm giác mãnh liệt ấy vẫn còn. Có lẽ không lâu nữa thôi, anh sẽ khiến cô nhớ lại.

- Tiểu Diệp...

Đang xi ngốc tự nhiên có tiếng gọi làm Diệp Nhi giật nảy mình

- À...hà

- Dù em không nhớ anh là ai, nhưng anh vẫn muốn nói với em rằng...

Tìm cô đập thịnh thích, cô đang chờ đợi anh nói điều gì, là yêu sao. Sao cô lại cảm giác được anh chuẩn bị nói lời yêu thương với cô chứ

- Tiểu Diệp, anh mãi yêu em

Nói xong thì bàn tay anh không rảnh rồi mà nắm chặt lấy tay cô. Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay, Diệp Nhi thấy vô cùng ấm áp. Chỉ biết cười cười, nhưng ẩn sâu trong lòng hàng ngàn cái nụ hoa chím chím đang nở rộ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Kết cục của việc bán đứng công ty

Nhìn cô ngủ gật trên xe, Kì Lân lắc đầu. Sao lại có người ngủ ở bất cứ nơi nào cũng được vậy. Cũng đã đến ngôi biệt thự này, Kì Lân mở cửa nhẹ nhàng rồi ôm Diệp Nhi lên phòng

- Chờ anh nhé

Nhẹ nhàng đặt Diệp Nhi xuống chiếc giường, rồi cẩn thận kéo chăn lên cho cô. Sau đó anh rời đi. Sau khi trở lại, rất nhiều công chuyện phải xử lí. Có lẽ sẽ không được ngủ yên thời gian dài dài rồi

Sự xuất hiện của Kì Lân làm mọi người trong công ty ngỡ ngàng. Tổng tài gần 2 tháng chưa thấy mặt mũi đâu, nay lại thấy đại giá quang lâm. Cuối cùng tổng tài đã về, công ty coi như được cứu rồi

- Tổng tài, anh đã trở lại..

Thư kí nam đang buồn rầu rĩ vì phải xử lí một đồng công việc chồng chất. Vì tổng tài mất tích mà gần như cả công ty hoạt động hết công suất 24/24. Ngay cả đến việc ăn, ngủ, nghỉ gì cũng chuyển đến đây luôn. Trời ạ, cuối cùng cũng được cứu rồi

- Ủm...gọi Rich và Roi đến đây

- Rõ thưa tổng tài

Rich và Roi nhận được lệnh ngay lập tức đã có mặt

- Đã chuẩn bị phòng họp chưa

Rich mau chóng trả lời

- Đã chuẩn bị xong thưa chủ tử

- Thông báo với mọi người 5p sau họp

Roi nhanh chóng nhận lệnh thông báo với các cổ đông. Tuy rằng rất ngỡ ngàng vì gặp lại chủ tử, nhưng đây cũng không phải là việc của cấp dưới như anh.

Trong không khí tĩnh lặng của buổi họp cổ đông, Kì Lân lên tiếng

- Tôi đi vắng, các người lại dám bán đứng công ty

Xem bản báo cáo của Rich đưa cho, Kì Lân vô cùng giận dữ. Trong công ty lại có người dám nói giáo cho giặc. Tiết lộ bản kế hoạch trước khi mất tích của anh. Dẫn đến mọi đối tác mới kí kết hợp đồng mới đều cho là công ty ma. Huỷ hợp đồng, công ty còn phải chịu một khoản đền bù lớn

- Lão Sơn, lão Lãng...các người lớn mặt thật

Hai người nào đó khi nghe thấy tên mình được gọi lên thì tay chân run lấy bầy. Đúng là sai một li đi một dặm

- Chủ...chỉ tịch, tôi... tôi

Lão Sơn tay chân dườngh như muốn rụng rời. Cũng chỉ vì tham một chút lợi nhuận mà bán tài liệu mật thất của công ty ra bên ngoài.

- Rằm...Mau nói

Kì Lân tức giận đập tay xuống bàn. Tuy ông ta là người cũng có tuổi, là trưởng bối. Nhưng nhìn xem, cái con người này có đáng để làm trưởng bối không đây

- Cậu Kì, cậu đừng có phách lối. Cậu có chứng cứ gì chứng minh chúng tôi bán tài liệu ra ngoài chứ. Cậu nên nhớ đến ba cậu gặp chúng tôi còn phải kính nể vài phần...cậu

Lão Lãng mặc dù cũng rất sợ khí thế của cậu ta, nhưng mà nói chung ông ta cũng là bậc trưởng bối. Làm ăn lâu năm với chủ tịch cũ (Cha Kì Lân đó), còn cái thằng oắt con này chắc cũng chẳng dám làm gì. Nhưng ông ta đã lắm, còn chưa kịp nói hết câu, Kì Lân đã lấy súng từ hông của Rich..lên đạn và bắn giữa trán của ông ta

- Mày...mày

Mắt ông ta trợn to không thể nào tin nổi. Không nổi 5s ông ta ngã xuống sàn nhà chết luôn tại chỗ. Máu từ miệng cũng từ thể mà chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Còn ai muốn như ông ta

Mọi người như không tin vào mắt mình. Ông chủ giết...giết người rồi.

Lão Sơn đứng bên cạnh cái xác chết đấy mà tay chân run lấy bầy.

- Cậu..cậu Kì Lân, tôi...tôi hoàn toàn là không...có ý. Tất cả là do ông ta...Lão Lãng..đúng...là do lão Lãng. Tôi hoàn toàn không biết gì hết...cậu...cậu tha cho tôi đi

Lão Sơn và Lão Lãng vốn là bạn thân, cái gì cũng tri kỉ. Tri kỉ đến mức có thể bán tài liệu cơ mật để kiếm tiền. Nhà hai lão này nghèo lắm sao mà phải làm vậy. Nhưng mà rốt cuộc ai đứng phía sau nói hai lão làm vậy

- Nếu muốn tha, khôn hồn thì ông mau khai ai lôi kéo các ông trộm tài liệu cơ mật

Giọng Kì Lân vẫn lạnh tanh, âm không độ. Máy cô thư kí vì hành động lúc nãy mà tránh rất xa vị tổng tài này. Tại sao từ khi quay trở lại công ty, tổng tài của bọn họ lại trở nên máu lạnh như vậy

- Là...là Nam Đình... Hắn ta nói, cậu..cậu đã chết rồi nên..nên...tôi mới dám làm..vậy

Kì Lân nheo mắt lại. Lại là Nam Đình, sao lúc nào cũng là hắn ta. Giết chết anh một lần, sau đó lại tính làm đổ vỡ công ty nhà anh, hơn hết còn suýt gai

chết luôn cả Diệp Nhi.

Nam Đình...đã vậy thì không còn tình nghĩa anh em gì hết nữa. Có trách cũng trách mày lại dám đụng tới Diệp Nhi..

Đoàng

Sự tức giận được áp chế lên người ông ta, Kì Lân lên cơn thịnh nộ khiến mọi người trong phòng mặt mày xanh mét. Ai cũng biết Kì Lân là bá chủ hắc đạo, nhưng thật không ngờ anh lại ra tay giết người ngay trước mắt đám đông. Phải chăng ý đồ là rất rõ ràng, là cảnh cáo họ sao

Ném khẩu súng lại cho Rich

- Còn ai muốn như ông ta

Ánh mắt lạnh lẽo của anh quét qua từng người trong phòng. Từng người, từng người nuốt vào ngụm nước bọt, sống lưng lạnh ngắt không dám ho he tiếng gì

- Mọi việc đến đây thôi, tan họp

Tiếng nói của anh làm bọn họ thở phào một hơi. Thật là mở mang tầm mắt, chưa bao giờ họ thấy tổng tài nổi giận linh đình như vậy. Chắc sẽ không phải một nguyên do là Lão Sơn và Lão Lăng bán tài liệu mật chứ, hay còn nguyên do nào khác khiến tổng tài nổi trận linh đình...haizzz mặc kệ đi, tốt nhất là không nên xen vào

.....

- Cậu chủ, cô Diệp xảy ra chuyện rồi

Vừa ra khỏi phòng họp không lâu, Kì Lân nhận được điện thoại từ quản gia trong nhà

- Bà nói cái gì

Giọng Kì Lân gấp gáp

- Tôi vừa làm bữa sáng cho cô Diệp xong, định mang bữa sáng lên phòng cho cô Diệp nhưng lại thấy cô ấy ngã cầu thang, nằm trên vũng máu...tôi

Bà quản gia chưa nói hết Kì Lân đã lên tiếng

- Bây giờ cô ấy ở bệnh viện nào

- Đang ở bệnh viện Nhân Ái

Tút tut tut

Kì Lân gấp gáp lấy xe chạy đến bệnh viện

- Tiểu Diệp, cầu xin em đừng xảy ra chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Diệp Nhi bệnh nặng

Cô bị ngã từ trên lầu xuống, bậc thang rất cao. Bà quản gia còn nói cô nằm trên cũng máu...Nghĩ tới đây Kì Lân càng đập mạnh ga hơn, chạy xe với tốc độ quỷ thần tới bệnh viện

- Cô ấy sao rồi

Gấp gáp chạy đến, Kì Lân nhìn thấy bà quản gia ngồi ở phía ghế chờ liền đến tóm lấy vai bà lay lay mà hỏi

- Cô Diệp còn đang trong phòng cấp cứu...tôi...tôi xin lỗi cậu chủ

Hai tay Kì Lân buông thõng khỏi bờ vai bà, ôm lấy trán. Quản gia cảm thấy mình cũng thật có lỗi, vì không đảm bảo an toàn được cho cô chủ. Nhưng mà bà hơi khó hiểu, mới sáng sớm sao lại ngã cầu thang??

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi

Sau 3 tiếng phẫu thuật, bác sĩ cuối cùng cũng bước ra với khuôn mặt mệt mỏi

- Tình hình không khả quan cho lắm. Thứ nhất cô ấy đang có khối u trong não. Thứ 2 thị lực của cô ấy đang mất dần đi. Bây giờ cộng thêm vết thương ở đầu càng nghiêm trọng.

- Khả năng cứu sống là bao nhiêu phần trăm

Trái tim Kì Lân như bị bóp chặt " tình hình không khả quan cho lắm "

- Trong não có khối u lành tính, có thể lấy ra được. Nhưng còn về giác mạc, bị khối u chèn ép thời gian lâu nên đang dần mất đi thị lực. Nên sớm tìm người có giác mạc phù hợp với cô ấy. Nhưng có một điều, cơ thể cô ấy chịu quá nhiều tổn thương, độc trong người chưa loại bỏ hoàn toàn. Phải chịu nhiều tổn thương như vậy, đối với việc phẫu thuật phần trăm thành công sẽ không lớn...Người nhà nên chuẩn bị tâm lí sớm

Bác sĩ vỗ vỗ vai rồi đi qua người Kì Lân. Anh như chết lặng, u não, giảm thị lực...còn không phải là do một tay tên kia làm ra sao. Kì Lân tức giận hai nắm nắm thành nắm đấm, nghiến răng ken két

- Là mày khiến Tiểu Diệp phải chịu đau khổ, thì đừng trách tao làm mày đau khổ hơn gấp vạn lần

Đúng lúc ấy, cả cha mẹ Diệp và cha mẹ Mạc cùng đi vào

- Tiểu Diệp con bé sao rồi

Hai người phụ nữ quyền lực vừa đến nơi là hỏi anh.

Mà Kì Lân lại chỉ biết lắc đầu, phải nói sao đây. Bỗng một tia tức giận tràn ngập trên mắt anh. Nam Đình, hắn ta còn có lá gan đến đây sao

Không nghĩ ngợi nhiều, Kì Lân tiến đến giáng cho Nam Đình một cú đấm thật mạnh vào mặt. Khuôn mặt đẹp trai của Nam Đình chẳng mấy chốc đã thâm máu

- Kì Lân, con làm gì vậy

Trong khi mọi người vẫn chưa biết Nam Đình là ai. Họ chỉ biết thời gian qua chăm sóc cho con gái - Diệp Nhi rất nhiều. Tại sao Kì Lân lại có những hành động lỗ nhăng đó chứ

- Làm gì ư... nếu không phải tại nó thì Diệp Nhi đâu có ra nông nỗi này...

Nuốt một ngụm nước bọt cay đắng, Kì Lân nói tiếp

- Chính là mày...mày còn định hại Diệp Nhi đến bao giờ nữa

Tay Kì Lân túm chặt lấy cổ áo Nam Đình

- Kì Lân, cháu nói vậy là sao

Mẹ Diệp lên tiếng nói

- Chắc bác biết người luôn muốn giết cháu và hãm hại Tiểu Diệp chứ...Không sai, chính là hấn, hấn cho người truy sát Diệp Nhi, rồi tiêm thuốc độc vào người cô ấy, khiến cô ấy trở thành người thực vật. Hậu quả bây giờ là sao!! U não, giảm thị lực dẫn đến mù loà, bên trong cơ thể còn đống tở. Quan trọng là phần trăm cứu sống rất thấp...

Cha mẹ Diệp nghe xong thì không khỏi trợn mắt. Sao lại như vậy được, rõ ràng mấy ngày trước cậu thanh niên Nam Đình này còn bảo vệ Tiểu Diệp. Nhưng sự thật trước mắt này sao lại khó chấp nhận như vậy. Cậu ta từng hại suýt chết đứa con gái bảo bối của hai người

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Không có tư cách

Nam Đình nghe nói Diệp Nhi bị bệnh thì cũng không khỏi ngạc nhiên. Cô ấy vài ngày trước hoàn toàn bình thường. Hai người cũng rất hay gặp nhau, không thấy có gì bất thường cả

- Mày suy nghĩ cái gì, mọi việc đều không phải do mày gây ra sao. Tao không hiểu vì lý do gì mà mày còn vác được cái mặt tới đây. Nhưng tao nói cho mày biết, lần này tao quay lại tuyệt đối sẽ không để cho mày hại Tiểu Diệp.

Hai tay Nam Đình nắm chặt lại, lúc đó thù hận che mắt, là do hắn không kiểm soát được bản thân mới đi hại người như vậy. Tự cười bản thân mình " Nam Đình, mày đang làm cái trò hề gì vậy ". Nước mắt theo quán tính rơi xuống một giọt

- Mày cũng biết khóc sao, tao không tin đấy. Con người không có lương tâm như mày khóc ở đây làm gì chứ. Mày có thể trả lại sức khỏe cho Tiểu Diệp sao?

Kì lân liên tục công kích Nam Đình, nói những lời như sát muối vào lòng Nam Đình. Cũng phải thôi, quỷ dữ như anh từ ngày Tiểu Diệp mất chưa hề rớt giọt nước mắt. Chỉ ngày ngày trong bóng tối nghĩ kẻ sách trả thù cho em gái. Bao năm qua duy nhất trong đầu anh chỉ có suy nghĩ duy nhất đó là " trả thù "

Có lẽ ngay từ đầu anh đã sai, anh không nên mù quáng như vậy. Anh luôn đổ mọi tội lỗi cho Kì lân mà lại không nhìn về một phần tội lỗi của anh. Cũng chính do anh nuông chiều em gái mới gây nên cái hậu quả này. Lúc đó, anh hoàn toàn có thể đuổi theo con bé, cản con bé đuổi theo Kì lân

Cạch cạch cạch...

Tiếng mở cửa phòng cấp cứu, rồi tiếng bánh xe của giường bệnh lăn trên sàn nhà lạnh lẽo

- Tiểu Diệp...

Thấy Diệp Nhi đẩy ra từ phòng bệnh với khuôn mặt hốc hác ông bà vô cùng đau lòng. Lại nghĩ đến câu chuyện vừa nghe được. Vì thù hận che mờ mắt mà hại người. Cũng là do con gái ông bà xấu số, lại là đối tượng bị rình rập. nhìn cậu ta bây giờ ông bà đã biết cậu ta hối hận rồi. Nhưng ông bà tuyệt đối không tha thứ cho cậu ta

Nam Đình từ xa nhìn Diệp Nhi khuôn mặt hốc hác, xanh xao. Đầu quần đầy băng gạc, mặc chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình thì đau lòng đến tột độ. Anh đối với Diệp Nhi không khác Kì lân một chút nào. Nhưng bây giờ mặt mũi đầu mà tiến đến gần. Không sớm thì muộn, không ngày một ngày hai Diệp Nhi cũng biết mọi chuyện.

" Tiểu Diệp, chúc em hạnh phúc. Anh sẽ mãi dõi theo em "

Nói thầm một câu trong lòng, Nam Đình rời khỏi phòng cấp cứu. Bước chân anh gấp gáp, cha mẹ Mặc nhìn thấy chỉ lắc đầu

Đứa trẻ này ngày trước rất ngoan ngoãn và biết nghe lời. Không giống như bây giờ, Nam Đình máu lạnh tàn nhẫn. Tính cách này rất giống Kì lân, nhưng mà thằng bé Nam Đình lại đi hại người vô tội cơ chứ. Ban nãy nhìn trong mắt Nam Đình, sâu trong đôi mắt đó nhuộm vẻ đau thương. Có lẽ thằng bé hối hận rồi...

Người ta nói, sai thì sửa. Nam Đình bước chân lạnh lẽo ra khỏi bệnh viện suy nghĩ về việc sửa chữa của mình. Chỉ còn cách như vậy là tốt nhất cho mọi người. Là anh hại cô thành ra thế thảm như vậy, nên anh phải chịu trách nhiệm trả lại một Diệp Nhi nguyên vẹn lại cho mọi người. Lúc nãy bước chân thật nhanh anh sợ, sợ chỉ quay lại thôi sẽ bỏ nhào vào Diệp Nhi mà ôm lấy cô. Nhưng mà, anh không có tư cách...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tỉnh lại

Diệp Nhi được đẩy giường bệnh vào phòng vip. Khuôn mặt tái xanh, cơ thể mềm nhũn vẫn còn đang hôn mê

- Tình hình bệnh nhân có vẻ không ổn định lắm. Chúng tôi cũng không dám mạo hiểm phẫu thuật cho bệnh nhân. Nhưng nếu không phẫu thuật thì sẽ không chống cự nổi 8 tháng..

Oanh...nghe lời bác sĩ nói mà mẹ Diệp cảm thấy choáng váng. Diệp Nhi hôm qua vẫn còn khỏe mạnh, làm gì voi lý đến mức nay lại ngã bệnh ra nông nỗi này

- Bác sĩ, ông có...có chuẩn đoán nhầm không. Con gái tôi...nó...hôm qua nó vẫn còn khỏe mạnh cơ mà. Sao bây giờ lại...lại như vậy...Huhu ba nó ơi...phải làm sao đây

Mẹ đổ gục vào vai cha Diệp khóc thê thảm, bác sĩ bên cạnh không khỏi lắc đầu đi ra khỏi phòng

Một ngày, hai ngày trôi qua Diệp Nhi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Cơ thể yếu ớt phải truyền chất dinh dưỡng để nuôi cơ thể.

Sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Nhi lu mờ tỉnh dậy

- Tiểu Diệp...Tiểu Diệp

Kì Lân đang lơ ngơ, tay nắm lấy bàn tay yếu ớt của Diệp Nhi. Bỗng nhiên lại thấy nó giật giật, anh búng tỉnh lại nhìn Diệp Nhi đang dần dần mở mắt ra

- Không sao rồi, bác sĩ..bác sĩ

.....

- Bệnh nhân tỉnh dậy là ổn rồi. Nhưng chúng tôi vẫn cần theo dõi thêm một thời gian. Sức khoẻ cô Diệp cần phải ổn định thêm thì chúng tôi mới dám làm phẫu thuật. Thời gian này mọi người cần tâm bồi cho cô ấy nhiều hơn...

- Được, tôi đã hiểu. Cảm ơn bác sĩ

Ông bác sĩ này mới chuyển từ bệnh viện chi nhánh lên nên không hề biết được Kì Lân là ai. Mà kể cũng lạ, thật không nghĩ rằng anh lại có thể dịu dàng và biết cảm ơn người khác....

- Tiểu Diệp, anh đi mua chút đồ ăn cho em. Ở yên đây nhé

Ở tại bệnh viện chỉ còn duy nhất Diệp Nhi. Cha mẹ Diệp mấy ngày nay luôn túc trực ở đây, đến tối ngày hôm qua Kì Lân bảo bọn họ về nhà nghỉ ngơi một chút họ mới trở về. Nếu không, cái bệnh viện này sớm làm căn cứ của nhà họ Diệp rồi.

Cha mẹ Kì Lân cũng thường xuyên tới thăm, hết lời động viên mẹ Diệp rồi an ủi. Cuộc sống buồn thiu cứ quanh quẩn như vậy, cuối cùng hôm nay Diệp Nhi cũng tỉnh lại

- Alo, bác trai...chào bác

Vừa đi mua đồ, Kì Lân vừa lấy điện thoại gọi cho cha Diệp. Qua giọng nói không giấu khỏi sự vui sướng của anh làm cha Diệp đặt đầu gối xuống đất mừng rỡ.

- Có chuyện gì sao sáng sớm lại vui như vậy

- Bác Diệp, Tiểu Diệp đã tỉnh lại rồi, hiện tại cháu đang đi mua đồ ăn cho cô ấy. Bác có thể đến bệnh viện với cô ấy một chút không?

- Tiểu Diệp con bé đã tỉnh

Diệp Chi Lăng cũng vui sướng không ngừng. Con bé đã hôn mê mấy ngày nay rồi, hai vợ chồng ông lo lắng không ít. Đặc biệt là bà vợ bảo bối, hóc hác đi trông thấy, tinh thần sa sút ghê gớm

- Đúng thừa bác

- Được, được bác tới ngay

Diệp Chi Lăng mau chóng lên lầu gọi vợ yêu bảo bối của mình dậy. Từ tối qua đến giờ bà ấy cứ khóc mãi. Giờ thì tốt rồi, đúng là một công đôi việc

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Gặp em lần cuối

Trong phòng bệnh, tiếng hô hấp đều, tiếng máy móc kêu tí tí, không gian vô cùng im ắng

Cạch

Tiếng mở cửa phòng nhẹ nhàng, cộng thêm tiếng giày da nhẹ nhàng đi dưới nền gạch hoa.

Nhẹ nhàng đến bên cạnh Diệp Nhi, ngồi xuống. Hai tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cảm thấy có gì đó vuốt ve mặt mình, Diệp Nhi tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra. Do chưa thích nghi với ánh sáng lắm nên cô nhắm mắt lại. Thấy vậy, anh ta đi đến gần cửa sổ kéo rèm lại

Mặc dù không còn ánh sáng nhưng đôi mắt của Diệp Nhi vẫn hơi lu mờ, thị giác đang ngày càng giảm. Cái này cô đã biết từ lâu, nhiều lần còn không nhìn thấy gì hết

- Cho hỏi ai vậy

- Là tôi, Nam Đình

Người đàn ông này chính là Nam Đình. Lần này tới thăm Diệp Nhi cũng là lần cuối cùng, cũng như tới để từ biệt cô. Anh đã có quyết định của mình, sau khi xong mọi việc sẽ sang Anh tận hưởng những ngày tháng bình yên. Không có người thân, bạn bè đấu đá nhau

- Chuyện hôm trước...xin lỗi anh

Diệp Nhi hơi cúi người xuống, cảm thấy hơi hồ thẹn, cũng như may mắn. Khi té bậc cầu thang cô đã lấy lại trí nhớ. Người cô yêu là Kì Lân, trái tim và cả hơi thở cũng vậy

- Người nên nói xin lỗi là tôi, tôi đã hại em thành ra như vậy

Lần này đến lượt Nam Đình cúi đầu xuống, Diệp Nhi khó hiểu " Hà " một tiếng

- Nếu như em đã nhớ lại, chắc hẳn vẫn nhớ lúc bị truy sát ở khu rừng phía Nam chứ..?

Thấy Diệp Nhi gật đầu, anh nói tiếp

- Người chủ mưu vụ truy sát đó, là anh... Cũng chính anh cho người bỏ thuốc độc vào dây truyền nước biển cho em...Nên bây giờ em mới thành ra như vậy. Thật ra Kì Lân anh ta rất yêu em. Việc cậu ta với Hoàng Vân đều là giả, tất cả chỉ là bảo vệ em..

Hoá ra là như vậy, Kì Lân vẫn yêu cô. Vì bảo vệ cô nên anh mới có mối quan hệ đó với Hoàng Vân. Nhưng dạo gần đây cô không thấy Hoàng Vân đâu cả. Nhìn ra nghi vấn trong đầu cô, Nam Đình nói

- Hoàng Vân bị Kì Lân giết chết rồi. Vì em ấy đã đã động đến em. Vậy cho nên mới có vụ truy sát như hôm ấy

Nước mắt Diệp Nhi mơ hồ rơi xuống, thì ra là vậy. Anh vì cô lại có thể hy sinh nhiều như vậy. Anh quan tâm đến cảm xúc của cô. Nếu ngày hôm đó cô chịu nghe lời một chút thì mọi chuyện không đi đến mức như ngày hôm nay rồi

- Là do anh đã quá kích động. Xin lỗi vì đã làm em chịu tổn thương, mọi chuyện anh gây ra anh sẽ chịu trách nhiệm. Lần này đến gặp em cũng là lần cuối. Xin lỗi em..

Nói rồi Nam Đình bước ra khỏi phòng bệnh, dứt khoát không quay đầu lại. Tâm trạng vô cùng dằn vặt, trái tim bị tổn thương đến vỡ vụn. Người xưa nói rất hay " Gieo nhân nào gặt quả nấy ". Bây giờ anh đúng là nhận quả báo rồi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Không biết cô Diệp có hứng thú muốn làm Mạc phu nhân không

Diệp Nhi gần như không tin tưởng vào những gì nghe thấy. Nam Đình...chính là Nam Đình đã hại cô. Vậy thời gian qua, là anh ta giả bộ với cô sao. Đối xử tốt với cô, cứu cô, còn tính cầu hôn cô. Cô không ngờ rằng, con người lại có nhiều nhân cách như vậy. Một mặt là lương thiện, một mặt là ác quỷ...là thú dữ. Là con người sao cứ nhất thiết phải có kẻ mạnh, kẻ yếu. Một mạng người nói giết là giết, nói hại là hại, chẳng phải giống hệt cỏ rác sao

- Bảo bối của mẹ cuối cùng cũng tỉnh rồi...huhu làm mẹ lo chết mất. Cái đứa nhỏ không biết tốt xấu này

Đang đắm chìm vào suy nghĩ cha mẹ Diệp đến. Vừa bước vào phòng đã thấy con gái khỏe mạnh đang ngồi tựa lưng vào đầu giường. Mẹ Diệp tiến đến ôm Diệp Nhi đến mức nghẹt thở

- Khụ khụ khụ. Mẹ, mẹ à. Con gái mẹ là bệnh nhân đấy, con không chết vì bệnh cũng chết vì mẹ ám sát đấy

Bây giờ mẹ Diệp mới chợt nhận ra, hơi thở con bé vẫn có chút khó khăn. Là bà mộng tưởng, vừa mới tỉnh dậy làm gì đã có sức khỏe chứ

- Mẹ xin lỗi bảo bối, đau ở đâu mẹ thổi nhé...phù phù...

Diệp Nhi đưa đôi mắt khó hiểu nhìn cha của mình

- Cha à, mấy ngày nay mẹ vẫn bình thường đấy chứ

Chưa kịp để cha nói, mẹ Diệp đã cảm phần nói cô

- Cái đứa này, sao lại nói mẹ như vậy. Có mẹ nào mà con bị như thế này mà không thương cho được cơ chứ

- Nhưng mà mẹ à, mẹ có thể đừng gọi con là bảo bối. Con lớn rồi, nghe sến quá đi

Diệp Nhi bữu môi. Cô không phải là con nít nha. Bảo bối..bảo bối nghe trông...zợn hết cả da gà rồi

- Còn biết lớn rồi sao. Vậy mà còn không chịu lấy chồng, đến bao giờ mới chịu cho mẹ ẵm cháu đây....

- Con...

Chưa kịp phản bác thì Kì Lân đã từ ngoài bệ tủ lớn tủ nhỏ đồ ăn. Vì không biết món nào hợp khẩu vị của cô nên mỗi món mua một ít. Nghe nói quán này ăn rất ngon, phù hợp với bệnh nhân. Tuy không phải nhà hàng nhưng rất sạch sẽ. Nhưng anh lại quên một điều rằng " Diệp Nhi vừa tỉnh dậy sau hôn mê, tạm thời chỉ ăn được cháo trắng □□

- Hình như con vừa nghe được hai bác có ý muốn tuyển con rể

Nhìn sang Diệp Nhi cười cười

- Vừa hay cha mẹ con cũng đang tuyển con dâu...Không biết cô Diệp đây có muốn ứng cử cho vị trí Mạc phu nhân hay không???

Trong lòng anh cười muốn động thổ. Vì anh nghĩ Diệp Nhi vẫn còn mất trí nhớ, có hỏi thì cũng chỉ ngơ ngác ngác ngác mà thôi. Không ngờ cô lại cúi xuống nhặt chiếc dép đi dưới sàn nhà phang thẳng vào khuôn mặt của anh

- Mạc Kì Lân, tôi mà khoẻ tôi sẽ giết chết anh

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bị chiếm tiện nghi

Kì Lân không ngờ sẽ bị Diệp Nhi ném cho một chiếc dép vào mặt. Không những vậy cô còn tiếp tục tấn công bằng gối

- Anh đi chết đi cái tên thói tha

Kì Lân chớp chớp mắt, không phải Diệp Nhi mất trí nhớ sao. Hôm qua chẳng phải vẫn còn sợ anh như con chuột nhắt??

- Em...chẳng lẽ

- Phải...đã nhớ lại hết bao gồm cả việc anh chia tay tôi

Kì Lân khi nghe về đầu thì vui vẻ không thôi, nhưng khi nghe về sau thì khuôn mặt lập tức đen như đất nôi.

" Phải thật bình tĩnh, cô ấy là người bệnh, là người bệnh "

Cha mẹ Diệp nghe thấy có mùi thuốc súng nổ ta vội đẩy nhau lần lượt ra ngoài để lại không gian cho hai người

- Tiểu bảo bối, anh là thương em nhất. Mọi chuyện chỉ là sự cố bất đắc dĩ mà thôi. Anh thề, anh không có gì với cô ta cả

Kì Lân dơ ba ngón tay giữa chỉ thẳng lên trời

- Quỷ mới tin anh

Thật ra cô đã biết, cái này là do Nam Đình nói cho cô biết. Cô cũng đang suy nghĩ, có nên hỏi mọi việc hay không. Hay là thôi đi, đợi lúc nào khỏi bệnh hẳn hoi. Một mình cô bây giờ đã làm mọi người phiền não như vậy rồi

- Xem ra bệnh nhân phục hồi sức khoẻ rất tốt

Bác sĩ vừa bước vào thấy vậy liền cười. Kì Lân thề nếu không có Diệp Nhi ở đây anh đã băm dằm cái ông bác sĩ ở đây rồi. Đừng nghĩ anh không hiểu bác sĩ nói ra đây là ý gì!

Bác sĩ đi đến tiến hàng kiểm tra sơ qua một chút. Kì Lân đen mặt lại, bác sĩ kia chỉ tầm hơn 30 tuổi, ông ta đang lấy tai nghe áp vào ngực của Diệp Nhi nghe nhịp tim. Anh cảm tưởng mình đang bị ăn dấm, ông ta thì lại chiếm được tiện nghi. Chỉ một xúu nữa thôi là anh không kiềm chế được muốn một

quyền đánh ông ta

Còn ông ta, cứ khám qua khám lại rất chi là lè mè. Các y ta đứng cạnh cũng cảm thấy ngán ngẩm, ông bác sĩ này lại giờ trò háo sắc. Nhưng mà trình độ chuẩn đoán bệnh và phẫu thuật thì khỏi nói rồi. Không giỏi thì đã bị sa thải khỏi bệnh viện lâu rồi

- Rốt cuộc ông khám xong chưa...

Hai bàn tay nắm chặt lại. Khốn kiếp thật chỗ đó anh còn chưa được chạm qua mà ông ta dám

- Ờ hèm...Tiểu Kì Lân à, ông ta là bác sĩ mà

Mẹ Diệp đứng bên cạnh cười mỉm. Xem ra độ chiếm hữu của con rể tương lai khá cao đây

- À ừ, tình hình bệnh nhân đang tiến triển tốt, 1-2 ngày nữa là có thể phẫu thật. Nhưng mà trước hết phải tìm giác mạc phù hợp rồi mới có thể tiến hành được

- Còn nữa cô gái, phải chuẩn bị tinh thần cho tốt vào

Khi nói ông ta còn không quên vuốt má rồi nháy mắt với Diệp Nhi

- Tôi muốn đổi bác sĩ chữa trị

Giọng nói cất lên khiến mọi người buồn cười. Như vậy thôi đã khiến Kì Lân ăn phải bình dấm chua loét

Ông bác sĩ kia tuy không biết đây là bệnh viện thuộc nhà họ Mạc. Nhưng các y tá đương nhiên biết.

- Vâng, tôi sẽ đi đổi ngay

< Quá bá đạo mà >

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tìm thấy giác mạc phù hợp

Vốn dĩ quy định của bệnh viện là không được chuyển đổi bác sĩ điều trị, bệnh viện là nơi công cộng, không phải muốn đổi là đổi được. Nhưng Kì Lân là ai cơ chứ - ông không đổi, tôi đuổi ông. Vậy cho nên nào ai dám từ chối, còn nữa nếu như từ chối xác định là cả nhà phải ăn cám rồi...Còn biết điều nịnh nọt một chút có khi lại được ăn cả bát vàng

* Sáng ngày hôm sau

- Cô Diệp Tiểu Nhi sao...??

Y tá vừa đi vào phòng cầm trên tay một tập giấy tờ, miệng nói nhưng mắt vẫn gián gián tập tài liệu. Y tá này làm việc rất nghiêm túc thì phải

- Phải, là tôi

- Hiện tại đã có người hiến giác mạc cho cô, ngày mai có thể làm phẫu thuật. Cô chuẩn bị tinh thần tốt nhé, thường khi mới vào phòng giải phẫu sẽ rất sợ. Nhưng đừng lo lắng, còn có mọi người cổ vũ cho cô, bên cạnh cô

Y tá nhàn nhạt nói, Diệp Nhi trong lòng cảm thán một câu "thà không nói còn đỡ sợ, càng nói tôi lại càng sợ ý", xong đang định rời đi thì Diệp Nhi hỏi

- Khoan đã, tôi có thể biết là ai đã hiến giác mạc cho tôi không

Cô cũng muốn biết là ai, người sống hay... sắp chết. Nếu là người còn sống cô không tiếp nhận được, như vậy là trái với đạo lý. Hoặc là có thể do ai bắt buộc thì làm sao. Cô đã từng xem rất nhiều bộ phim, vì kiếm tiền nuôi sống gia đình mà cô gái phải hiến giác mạc, bán một bên thận để kiếm tiền...Nghĩ đến đây thôi cô không khỏi rùng mình

- Là người sắp chết, anh ta biết có người cần giác mạc nên đã hiến lại cho cô...Cô yên tâm

Y tá thở dài, chả hiểu nổi vì sao cái người hiến giác mạc kia lại muốn giấu thân phận. Hơn nữa nhìn anh ta vẫn còn khỏe mạnh, khi này xét nghiệm mọi thứ hoàn toàn bình thường. Nhìn qua người anh ta chắc cũng không phải nghèo khó gì mà bán giác mạc. Khuôn mặt không góc chết này mà lại chịu hiến giác mạc, sống cả đời với bóng tối sao. Thật không hiểu giới trẻ hiện nay đầu óc thế nào nữa! Đã nhiều lần khuyên nhủ vậy mà anh ta cũng không chịu

nghe. Khuôn mặt không cảm xúc nhưng lại mang một vẻ đau thương nói với y tá

- " Tôi làm vậy là để trả nợ "

Y tá nhìn mình, trả nợ gì mà phải trả cả đôi mắt. Chỉ lắc đầu sau đó chuyển hồ sơ sang cho bác sĩ "

- Vậy sao, vậy tôi có thể gặp người nhà họ để cảm ơn không? Hay được gặp anh ta để cảm ơn cũng được

Người ta có ơn cứu mình thì cũng phải đi nói lời cảm ơn. Cô có thể chắc chắn người đàn ông này là người tốt, tâm lòng cũng không kém

- Rất tiếc, anh ta yêu cầu không tiết lộ danh tính. Vì vậy chúng tôi cũng không thể giúp được gì cho cô

Kì Lân nheo mắt, nếu như người bình thường thì sẽ không có gì giấu giếm danh tính cả. Hơn nữa còn cả người thân cũng không gặp sao. Hình như anh đang phát hiện ra điều gì đáng nghi ngờ

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71-1: Lấy anh nhé (1)

Tiếng bánh lăn của giường bệnh lăn trên nền gạch hoa kêu lạch cạch. Ngược lên trần nhà trắng với bóng đèn sáng chói, nó đang di chuyển dần. Cửa phòng phẫu thuật cuối cùng được mở ra...hôm nay, sẽ là ngày quyết định sự sống còn của cô. Trở thành người tàn phế hay sẽ là một Diệp Nhi như ngày thường. Cô cảm nhận được nhịp tim của mình ngày càng mạnh, tiếng dao kéo còn không ngừng va chạm vào nhau kêu leng keng. Trước mắt cô đang dần tối lại, đôi mắt dính chặt vào nhau. Chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng máy móc kêu tí tí...rồi dần dần chìm vào giấc ngủ say

- Tiểu Diệp, từ từ thôi

Bên phía ngoài sân sau vô cùng náo nhiệt. Hôm nay là bữa tiệc mà cha Diệp tổ chức cho Diệp Nhi, là ngày sinh thần thứ 26 của cô. Vừa mới vực dậy từ cái chết, cô vui vẻ nhìn người đàn ông trước mặt mình. Nhớ tới lúc cô làm phẫu thuật xong lên con co giật do tác dụng phụ của thuốc, thiếu chút nữa thì cô đã được đi Tây Thiên thỉnh Kinh rồi.

Lúc đó, Kì Lân phải gọi là khóc nhe không khác nào một đứa trẻ con, ôm cô thật chặt vào lòng. Chẳng hiểu sao lúc đấy, nhịp tim của cô đã ngừng đập nhận được cái ôm đến siết chặt của anh. Cái ôm ấy ấm áp biết bao làm trái tim băng giá của cô sống lại. Nghĩ đến mới thấy nó giống hệt với cảnh quay trong " Hậu duệ mặt trời " nhỉ. Phải chăng anh lại chính là mặt trời trong cô...

Cô mỉm cười bước từ từ lại phía Kì Lân, vừa mới phục hồi sức khỏe không lâu. Lại cộng thêm gần 1 tháng nằm trên giường bệnh đến nay mới được bước xuống giường. Bước đi tập tễnh như đứa trẻ mười mấy tháng tuổi đang tập đi. Kì Lân lại giống như một người mẹ đang tay ra đón đứa con chạy đến ôm vào lòng

- Không cần gấp quá, cứ theo tự nhiên đi

Kì Lân đau lòng lau lớp mồ hôi rịn ra trên trán của cô. Lấy khăn ra thấm đi rồi ôm cô vào lòng

- Em biết rồi. Chúng ta ra đằng kia đi, bọn họ đều đến đủ rồi

Diệp Nhi chỉ chỉ về phía mọi người đứng, cô cũng muốn đi về hướng náo nhiệt đó. Lâu nay nằm trên giường bệnh người cô cũng muốn bốc hỏa rồi, rất chi là khó chịu

- A..anh làm gì thế thả em xuống

Kì Lân bỗng dung bỗng cô lên tiến về phía trước làm Diệp Nhi mất phương hướng, dán mặt vào lồng ngực vững trãi của Kì Lân

- Diệp Tiểu Nhi, em dám ăn đậu hũ của anh

Nghe vậy sắc mặt Diệp Nhi lập tức trắng bệch, kiên quyết từ chối

- Em nào có, anh nói káo...nói káo...chỉ là vô ý thôi

Diệp Nhi dán vào ngực anh một cái nữa. Anh dám nói cô xâm sở anh. Mạc Kì Lân, anh đi chết đi

- Đây..em vừa thừa nhận còn gì

- Anh...

Diệp Nhi tức giận khuôn mặt trở nên u ám, Kì Lân biết mình không nên trêu nữa nên dừng lại

- Thôi nào vợ yêu, để anh bông em đi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2: Lấy anh nhé (2)

- Ai...ai là vợ của anh cơ chứ, thả em xuống

Diệp Nhi ngại ngùng áp mặt vào hõm cổ của Kì Lân. Cái tên này đúng là mặt dày, đến cầu hôn cô còn chưa có, hôn lễ chưa có mà dám gọi cô là "vợ".

- Đây, đây hai cái người kia. Định làm ghen chết cái đám cầu FA này hay sao

Thấy Kì Lân bông Diệp Nhi một cách thân mật. Khả Ngân chống nạnh bước lên phản kháng.

- Không phải bên cạnh vẫn còn đại tài tử kia hay sao

Diệp Nhi được Kì Lân đỡ xuống ngồi trên ghế, mắt nháy nháy với Khả Ngân

- Ai cần cái tên Lục đại đáng ghét đó chứ... Suốt ngày chỉ biết trêu chọc người ta..

Càng nói giọng Khả Ngân càng bé lại, cô cũng biết ngượng đó chứ bộ

- Đại tiểu thư của tôi ơi, tôi đâu có nói đến Lục Khải đúng không Hàn Siêu

Hahaha đúng là chưa đánh đã khai, Diệp Nhi cười thầm trong lòng thật lớn

- Người ta là muốn thoát FA đến điên rồi

Được lời vào câu truyện, Hàn Siêu cũng nhanh chóng tiến lại gần, một tay khoác Lâm Mạn với cái bụng bầu tương đối lớn

- Các người...các người ý có người bệnh vực mà ức hiếp tôi. Lục đáng ghét, tôi bị bắt nạt sao lại không tới giúp

Khả Ngân ánh mắt hình viên đạn phóng vào Lục Khải. Thật ra anh không muốn xen vào, vì đây cũng chính là cách để Khả Ngân thừa nhận có ý với mình. Rõ ràng là hai người đang yêu nhau, cô lại khẳng định hai người không có quan hệ gì cả. Câu nói này làm anh sắp tức chết mà.

- Vừa rồi là em nói chúng ta không có quan hệ...

- Em.. Hức...Lục đáng ghét. Anh được lắm

Khả Ngân bỏ chạy, quá mất mặt. Tên khốn kiếp, tối anh tôi cho anh ngủ ngoài cửa. Dám làm bà đây khóc, bà trả thù anh gấp bội..

- Mau đuổi theo

Thấy Khả Ngân khóc bỏ chạy mà Lục Khải vẫn ung dung đứng đấy Hàn Siêu liền lên tiếng nói. Cái tên chậm hiểu này, đúng là ngu ngốc

Loanh quanh cũng đã sắp hết buổi chiều, Kì Lân dẫn Diệp Nhi đi lấy trang phục.

- Mặc tổng, tiểu thư xin mời hai người

Đến cửa hàng may mặc lớn nhất Thượng Hải, nhân viên cửa hàng liền mở cửa lễ phép mời hai người vào

Ở nơi này rất nhiều bộ váy lung linh, những bộ váy này đều là những bộ quần áo cắt may thủ công của những nghệ nhân nổi tiếng trên thế giới

- Lân, đồ ở đây thật đẹp

Kì Lân mỉm cười, quay người Diệp Nhi lại xoa xoa đầu cô

- Đẹp! Nhưng so với em nó chỉ là làm nền mà thôi

Diệp Nhi mỉm cười

- Anh từ bao giờ mà biết nịnh nọt như vậy

- Từ lúc bà Mạc xuất hiện

Anh thế cái điệu bộ này anh chỉ làm trước mặt cô mà thôi. Nếu có nhân viên của anh ở đây, chắc họ tưởng công ty sắp sập. Tổng tài cười, hơn nữa còn biết trêu đùa nữa

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71-3: Lấy anh nhé (3)

Kì Lân từ tay phục vụ đưa cho cô chiếc váy màu trắng đính rất nhiều đá

- Nặng quá đi mất, mặc cái này để nó đè bẹp em à

Cầm chiếc váy trong tay cô quả thật thấy nó rất nặng. Đính từ rất nhiều viên đá pha lê, không nặng mới là lạ

- Chịu khó một chút

Kì Lân xoa xoa má Diệp Nhi, cô hơi phụng phịu mà quay vào trong phòng thay đồ rồi trang điểm

Nhìn trong gương, nhân viên trang điểm không khỏi mà suýt xoa

- Chị, chị ăn gì mà đẹp thế. Nhìn da này....

Nhân viên véo véo da của Diệp Nhi. Nó đàn hồi, còn rất trắng và mịn nữa

- Chả bù cho em, da đen đen còn ngăm ngăm nữa

Nhân viên phụng phịu, cô nhân viên này năm nay mới 19 tuổi. Vẫn còn tính cách của trẻ con. Đáng yêu vô cùng...

- Mỗi người có nét đẹp riêng, ai nói ngăm ngăm đen đen là xấu chứ. Con gái da ngăm ngăm mới quyến rũ, em hiểu không.!!

- Hừm, cũng mong được như chị nói. Nhưng mà hôm nay chị làm cô dâu sao. Lộng lẫy quá đi mất, chị biết không, em cũng ước có một ngày giống như chị. Là một cô dâu thật đẹp bước ra từ vườn cổ tích...Oaaaaa

Cô bé này thật đáng yêu, nhưng mà...

- Đây không phải váy cô dâu đâu?

Cô bật cười, cô còn chưa có được cầu hôn. Sao có thể đám cưới được

- Ô, rõ ràng đây là váy cưới mà. Chị tin tưởng em đi, đây chắn chắn là váy cưới. Với kinh nghiệm lâu năm vào nghề của em, em khẳng định với chị luôn

Cô bé này một mực nói đây là chiếc váy cưới, nhưng mà đây là trang phục dạ tiệc của cô. Trông cũng giống với váy cưới thật...nhưng không phải

- Vậy kinh nghiệm của em là bao nhiêu năm

Diệp Nhi hỏi câu này làm cô bé nhân viên chớp chớp mắt

- Hi hi, cũng lâu. Em vào đây được 36 tiếng rồi...hi hi

Diệp Nhi đến á khẩu với cô bé này mất. 36 tiếng mà kêu kinh nghiệm lâu năm. Ặc, đến chết mất

- Lâu năm quá nhi

Diệp Nhi khoanh tay lại, xoay người lại nhìn cô bé

- Ày, chị đừng cựa, em đang sửa tóc cho chị đó

(.....) Diệp Nhi định nói gì đó, sau lại thôi

Một lúc sau, trang điểm đã xong, quay lại gương nhìn thành quả mà cô bé nhân viên này làm trong 1h. Kê ra cũng nhanh đó chứ, makeup xong có 1h hà....

- Ten ten...chị thấy chưa. Em đã bảo mà, người kinh nghiệm lâu năm như em làm cho chị chi có đẹp chứ không có chê

Diệp Nhi dò người, " kinh nghiệm lâu năm ". Kinh nghiệm lâu năm mà mất cả 30p mới...

- Em dùng 1h đồng hồ để làm đầu và to son môi cho chị sao???

Cô bé này dùng 1h, tết mái tóc cũng đẹp, chỉnh sửa rồi cho thêm vài viên đá pha lê lên trông cũng rất xinh xắn. Nhưng mà cô bé này lại không makeup cho cô. Thoa một chút son đỏ lên môi cũng gọi là makeup sao. Cô đến á khẩu mà

- Chị à, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Người chị đã đẹp còn có bộ trang phục này đã đẹp lắm rồi. Giờ chị makeup lên nữa để kêu gọi toàn bộ đàn ông trên thế giới này đổ xô đến đây à. Chị nhìn xem, gương mặt chị đã trắng hồng hào như này rồi...không cần makeup, chị của em để tự nhiên là đẹp nhất

(....???) Bé à câu trước em nói makeup thì đàn ông thế giới đổ xô về đây hết, câu sau em nói để tự nhiên là đẹp nhất là sao...)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.